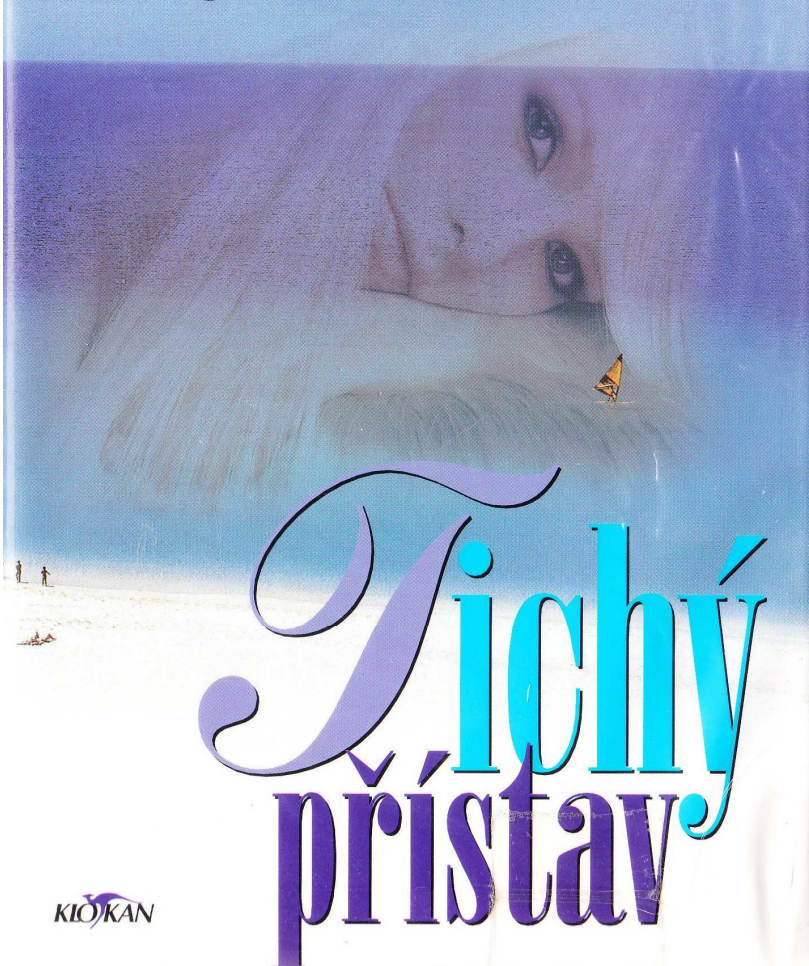

NOVA
ROBERTSOVÁ

KIOKAN

Copyright © 1999 by Nora Roberts Translation © Soňa Tobiašova 2001 Copyright
© ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu INNER HARBOR přeložila Soňa Tobiašova Redakční úprava Jana Pleskotová Grafická úprava obálky Helena Kočí Sazba Lumír Kaděra
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokán, 2001
Vytiskla tiskárna Český Těšín, Štefánikova 2 Vydání první

ISBN 80-7218-415-6

***Věnováno Elaine a Beth – oddaným sestráám – i kdyby měly do
andělů daleko.***

Prolog

Phillip Quinn zemřel ve třinácti letech. Ne na dlouho, protože ho přepracovaný a špatně placený personál Baltimorské městské nemocnice vrátil do života za pouhých devadesát sekund. Pro něho osobně to ale byla nekonečně dlouhá doba.

Zabily ho dvě zbloudilé kulky vystřelené z okna ukradené toyoty, projíždějící o sobotní noci městskými slumy. A prst na spoušti držel náhodou Phillipův blízký kámoš – pokud se o přátelství mezi třináctiletými zloději vůbec může hovořit.

Střely minuly jeho srdce. Ne o mnoho – těch pár milimetrů ovšem dokázal ocenit až po letech.

A to silné, mladé srdce nepřestávalo tlouct a chrlit krev na použité kondomy a injekční stříkačky, když pak ležel v páchnoucí stoce na rohu ulic Fayette a Paca.

Cítil hrůznou bolest, jako by ho do prsou bodaly hroty ostrých rampouchů. Ale právě ta bolest mu bránila uniknout do klidu bezvědomí. A tak tam bezmocně ležel a naslouchal vřiskotu dalších obětí přestřelky, kvílení brzd, řevu motorů a svému rychlému, potrhanému dechu.

Právě před chvílí prodal nějakou kradenou elektroniku a v kapse měl dvě stě padesát dolarů. Byl na cestě pro trochu toho fetu, který by mu pomohl přežít noc. Po devadesáti dnech strávených v base pro mladistvé za jinou vloupačku potřeboval nutně prachy, ale i kousek štěstí.

A to ho právě opustilo.

Později si vzpomínal na jedinou jasnou myšlenku: To bolí, kurva, to bolí! Věděl, že se tam jen hloupě připletl. Ty kulky nepatřily jemu. Tři vteřiny před palbou zahlédl i barvy útočícího gangu. Jeho vlastní barvy, když už se obtěžoval vůbec k někomu patřit.

Kdyby ho právě ten den nepropustili, na tom blbým rohu by byl určitě nestál. Dostal by předem echo, zdejchnul by se a nemusel se teď válet v prašivém kanále.

Zahlédl blikání majáku – ostré modré a červené světlo. K lidskému jekotu se přidalo kvílení sirén. Policajti. I přes jeho stav mu instinkt velel utíkat. V představách se opravdu zvedl, rychlý a čilý jako obvykle, a šikovně se vytratil do tmy. Jenže i při pouhé myšlence na útěk mu vyrazil na těle ledový pot.

Nějaká ruka se dotkla jeho ramene. Pátravé prsty našly na hrdle nitkovitý puls.

Tenhle ještě žije. Pošlete doktora sem.

Někdo ho otočil. Bolest zesílila, ale už ze sebe nedokázal vyrazit výkřik, který se mu zrodil v hlavě. Viděl rozmazané tváře, tvrdé oči poldy a vážné pohledy sanitářů. Oslnivé světlo. Kdosi vysokým hlasem vzlykal.

Drž se, kamaráde.

Proč? Toužil se zeptat proč. Nechtěl tady být. Už věděl, že neunikne, jak si vždycky sliboval. Poslední zbytky života zůstaly v rudé kaluži pod ním. Před tím zažil jen hnus, teď nebylo nic než bolest.

Tak sakra proč by tu měl zůstat?!

Na chvíli přece jen ztratil vědomí. Ponořil se pod hladinu té bolesti, kde byla jen zarudlá tma. Jako z dálky vnímal sirénu, tlak na prsou a pohyb rychle ujíždějící sanitky.

Pak přišly zářivky, i přes zavřená víčka mu to světlo podráždilo oči. Lidé kolem křičeli.

Střelné poranění hrudníku. Tlak osmdesát na padesát, klesá. Puls rychlý, nitkovitý. Chvílemi v bezvědomí. Zornice reagují. Potřebujeme rentgen. Na tři. Raz, dva, tři.

Jako by chvíli letěl. Už ho to nezajímalo. I ta rudá tma se začínala ztrácet v šedi. Trubici v krku se ani nepokusil vykašlat. Skoro ji necítil. Už necítil nic a děkoval za to Bohu.

Tlak klesá. Ztrácíme ho.

Já už jsem ztracený dávno, pomyslel si.

Bez zvláštního zájmu je sledoval. Asi půl tuctu lidí v zelených hábitech nad stolem, kde ležel vysoký světlovlasý kluk. Všude plno krve. Asi jeho, uvědomil si. To on tam leží s otevřeným hrudníkem. Díval se na sebe s mírnou účastí. Bolest byla pryč a pocit úlevy ho téměř přiměl k úsměvu.

Ještě více se vzdálil a ta scéna pod ním přestávala být zřetelná. I zvuky se změnilly v pouhý šum.

Náhle ho cosi stáhlo zpět do té bolesti, až sebou jeho tělo v šoku škublo. Pokusy znovu uniknout byly marné a bezcenné. Vrátil se, znova cítil, znova byl ztracený.

Pak chvíli bloudil něčím omámený, než jeho smysly zaznamenaly čísi chrápání a tvrdou postel pod sebou. Skrze skleněnou tabuli s otisky prstů k němu pronikalo matné světlo. Kolem syčely a pískaly přístroje. Raději znovu zmizel, aby unikl těm nepříjemným zvukům.

Celé dva dny střídavě ztrácel vědomí. Měl štěstí. To mu alespoň říkali. Hezká sestra s unavenýma očima a šedovlasý doktor s úzkými rty. Nemohl tomu věřit.

Zvlášť když neměl sílu ani zvednout hlavu a ta ohavná bolest v prsou se s železnou pravidelností vracela každé dvě hodiny.

Když se objevili policajti, byl vzhůru a bolest tlumilo několik dávek morfinu. Poznal je na první pohled, podle chůze, bot a ksichtů, ani nemuseli vytahovat průkaz.

„Nemáš cígo?“ Na to se ptal ostatně každého, kdo prošel kolem, ačkoli nevěřil, že by z cigarety dokázal potáhnout.

„Jsi moc mladý na kouření.“ První z nich se usmál a postavil se k jedné straně pelesti. Hodnej polda, pomyslel si Phillip unaveně.

„Stárnu každou minutu.“

„Bud' rád, že seš naživu.“ Druhý se tvářil zarputile a vytáhl notes. Zlej polda, bavil se v duchu Phil.

„To slyším pořád. Tak co se vlastně stalo?“

„To bys nám měl říct ty.“ Zlý polda držel tužku nad prázdnou stránkou notesu.

„No, rozstříleli mě na cucky.“

„Cos na té ulici dělal?“

„Asi jsem šel domů.“ Už předem se rozhodl, jak to na ně sehraje, a teď zavřel znaveně oči. „Už si na to jasně nevzpomínám. Ze bych byl v kině?“ Otevřel oči a pochopil, že to Zlý polda nebere.

„A na čempak? A kdo tam byl s tebou?“

„Hele, já nevím. Všechno se to semlelo moc rychle, chvíli jdu a pak najednou ležím hubou v hlíně.“

„Tak nám aspoň řekni, na co si vzpomínáš.“ Hodný polda mu položil ruku na rameno. „Pěkně v klidu.“

„No, slyšel jsem střelbu, někdo zaječel a pak jsem dostal bombu do hrudníku.“ Tohle se přece jen pravdě podobalo.

„Zahledíš to auto? Kdo střílel?“

Ten obraz měl dávno vypálený do mozku. „To auto jsem možná viděl – bylo tmavé. Pak přišly výstřely.“

„Ty patříš k Plamenům, ne?“

Phillip pohlédl na druhého policajta. „Občas.“

„Tři lidi, co tam taky zůstali ležet na chodníku, už neměli tolik štěstí co ty. A všichni patřili ke Klanu. Plameny s Klanem přece už delší dobu válčej.“

„Taky jsem něco zaslechl.“

„Schytals dvě kulky, Phile.“ Hodný polda se na něho vážně zadíval. „Stačilo málo, a už jsi tu nebyl. Vypadáš jako chytřej kluk. A chytřej kluk přece nepotřebuje krýt takové smrady.“

„Nic jsem neviděl.“ To nebyla loajalita, ale nutnost. Kdyby něco vykecal, nepřežil by.

„Měls u sebe přes dvě stovky.“

Phillip pokrčil ramenem a ihned toho zalitoval, protože si tím rozdmýchal novou bolest. „Jo? Tak to aspoň zaplatím účet tady v tom Hiltonu.“

„Nedělej si z nás srandu, mladej.“ Zlý polda se naklonil nad postel. „Takových jako ty jsem viděl už stovky. Sotva dvacet hodin na svobodě a skončíš s dírou v břiše v kanále.“

Phillip se nenechal rozhodit. „Překročil jsem tím snad nějaký zákon?“

„Kdes ty prachy vzal?“

„Nepamatuju se.“

„V tý čtvrti jsi moh hledat jediné drogy.“

„Našli jste snad u mě náký?“

„Třeba našli. Ty by sis to stejně nepamatoval, co?“

Zásah, bavil se v duchu Phil. „Teď bych rozhodně nějakou užil.“

„Dej si pohov.“ Hodný přešlápl z nohy na nohu. „Spolupracuj a my s tebou budem jednat na rovinu. Soudy i sociálku už dobře znáš a víš, jak to chodí.“

„A taky, jak to nefunguje. Kdyby fungovalo, asi bych tady neležel, co? Sakra, kdybych tušil, co se tam semele, asi bych tam nestál, ne?“

Náhlý rozruch na chodbě odvedl jejich pozornost. Phil jen zavřel oči. Ihned rozeznal ten vzteklý ječivý hlas.

Když pak vpadla do pokoje, věděl, že se nespletl.

Oblečená na návštěvu, všiml si. Světlé vlasy měla přilakované k hlavě a na tváři silnou vrstvu make-upu. Pod ní se mohla skrývat hezká žena, ale tahle maska působila velmi tvrdě. Měla slušnou postavu, proto se také stále držela v oboru. Striptérky, co si v noci přivydělávají na ulici, musí přece nabízet slušné zboží. Navléknutá do trikotu a těsných džin překlápala místnost na vysokých jehlách k jeho posteli.

„Kdo myslíš, že za tohle tady zaplatí? Nejseš nic než výrobní malérů!“

„Ahoj, mami, taky tě rád vidím.“

„Nezkoušej to na mě. Kvůli tobě mi lezou do kvartýru policajti. Mám toho po krk.“ Zašilhala po mužích u synovy postele a stejně

jako on je okamžitě poznala. „Už mu je skoro čtrnáct. Takže jsem s ním skončila. Ať si otravuje někoho jinýho. Mně už žádná sociálka na krk dejchat nebude!“

Odehnala sestru, která se ji snažila uchopit za rameno, a naklonila se nad postel. „Proč jsi kruci radši nezdechnul!“

„Ani nevím,“ odpověděl Phil klidně, „snažil jsem se.“

„Nic dobrýho z tebe stejně nekouká.“ Zasyčela na Hodného poldu, který ji od syna odtrhl. „A nikdy nebude. Opovaž se za mnou chodit, až se odsud dostaneš!“ vykřikla, ještě než ji odtáhli na chodbu. „S tebou jsem definitivně skončila!“

Phillip počkal, až venku dozní její křik a výhrůžky, a pak se zahleděl na Zlého poldu. „Ještě si myslíte, že mě můžete vyděsit, když žiju v tomhle?“

O dva dny později se v jeho pokoji objevili dva neznámí lidé. Vysoký muž s jasnými modrými očima v široké tváři a pihovatá žena s uzlem rudých vlasů na šíji. Ta si prohlédla jeho kartu a pak si s ní poklepala o stehno.

„Ahoj, Phillipe. Jsem doktorka Quinnová, Stella, a tohle je můj muž Ray.“

„Hm, a co jako?“

Ray si přitáhl židli k pelesti a s úlevným povzdechem se posadil. Naklonil hlavu ke straně a zkoumavě se na Phila zadíval. „Nejsi na tom zrovna nejlíp, co? Chtěl by ses z toho dostat?“

JEDNA

PHILIP SI ROZVÁZAL UZEL NA značkové kravatě. Z Baltimoru na marylandské pobřeží byla dlouhá cesta a přehrávač v autě si podle toho také naprogramoval. Začal si pobrukovat známý hit spolu s Tomem Pettym z Heartbreakers.

Zácpa před víkendem splnila jeho očekávání. Zhoršoval ji jen úporný déšť a havárie tří aut najednou.

Náladu mu nezvedli ani Rolling Stones. Nedokázal pustit z hlavy nedokončenou práci na reklamní kampani pro jistého výrobce pneumatik, který si přál zbrusu novou image. Nové pneu pro šťastné řidiče, napadlo Phillipa.

Ale to byl bohapustý nesmysl, protože žádný řidič nemá radost z dopravní špičky v dešti a o nové gumy se přitom rozhodně nestará.

Ale on určitě dostane nějaký lepší nápad jak přimět řidiče, aby si s pneumatikami od firmy Mayerstones připadali třeba víc sexy. Byla to ostatně práce, v níž vynikal.

Přední reklamní agentura, která ho zaměstnávala jako výkonného manažera, od něj vyžadovala především rozlet, tvořivost a styl. Rozhodně nestála o nějakého upoceného dřiče.

O samotě se však cítil docela jinak. Už celé měsíce. Marně přemýšlel, kam se vytratil jeho pohodlný městský život.

To smrt otce před šesti měsíci převrátila všechno naruby. Celý ten život, který mu Ray se Stellou před sedmnácti lety poskytli. Když se tehdy objevili v té ubohé nemocnici, nabídli mu šanci a možnost výběru. A on byl opravdu dost chytrý na to, aby tu šanci nezmeškal, protože chápal, že na výběr ve skutečnosti nemá.

Vrátit se na ulici už nebylo tak strašné jako před tou přestřelkou. Jenom s matkou žít nechtěl, ani kdyby se dala uplatit, aby ho v tom svém pelechu nechala občas přespát. A sociálka už by ho ani na chvíli nepustila z dohledu. Pochopil, že bude muset vymyslet nějaký jiný plán.

Prozatím mu od tíživých myšlenek pomáhaly nějaké fajnové drogy, které nemusel krást ani kupovat. Dobře ale věděl, že to slastné období nebude trvat věčně.

Ještě v opojení Quinnovým slíbil, že se rozmyslí, a rozloučil se s nimi jako se dvěma bláznivými dobrotisky, kteří mu mermomocí chtějí poskytnout azyl, než se dá skutečně dohromady. Když si hrají na samaritány, dobře pro něj.

Vyprávěli, že mají dům na východním pobřeží, což byl pro kluka z velkoměsta neuvěřitelný Zapadákov. Ale Phil měl docela chuť změnit na chvíli vzduch. A o ty dva další mizery, co údajně taky vychovávali, se nemusí vůbec zajímat.

Povídali, že dodržují pravidla a vzdělání považují za důležité. To mu ale taky nepřekáželo. Pokud do školy chodil, prolézal ji levou zadní.

Žádné drogy, varovala ho Stella chladně, a ten tón hlasu Phila přiměl podívat se na ni jinýma očima. Rychle nasadil andělský výraz

a pronesl zdvořile: *Jasně, paní.* Nepochyboval, že i v té jejich díře u zálivu nějaký ten fet sežene, když bude potřebovat.

Pak se ale Stella nahnula nad postel a potutelně se na něj usmála.

Máš tvářičku jako z renesančních obrazů. Ale proto nejsi o nic menší zloděj, pobuda a lhář. Pomůžeme ti, když budeš chtít. Jen s námi nesmíš jednat jako s imbecily.

Nato se Ray zařehotal jako kuň a oba současně je vzal kolem ramen. Prý bude zábava pozorovat takové dva berany pospolu.

Vrátili se ještě několikrát a Phil mluvil s nimi i s kurátorkou, kterou ale balamutil mnohem snadněji než Quinnovy.

Nakonec s nimi z nemocnice odešel do toho pěkného bílého domu na břehu moře. Seznámil se s těmi dvěma kluky a zvažoval situaci. Když zjistil, že i Cameron a Ethan mají podobnou minulost, byl přesvědčený, že se dostal do rodiny šilenců.

Rozhodl se tam zabít trochu času. Na profesora s doktorkou sice doma moc cenností neměli, ale něco se přece jen našlo.

Všechno ale dopadlo jinak. Místo aby je okradl, zamiloval si je, přijal jejich jméno a v jejich domě strávil příštích deset let svého života.

Když pak Stella zemřela, část jeho světa se rozpadla. Byla mu matkou, v jejíž existenci nikdy předtím nevěřil. Laskavou, silnou, stálou a inteligentní. Plakal pro ni, jako pro první skutečnou ztrátu ve svém životě. Svůj stesk pak pohřbil ve své práci, ve studiu na vysoké a v začínající kariéře byznysmena.

Začátečnický post u známé baltimorské agentury považoval za svůj osobní triumf. Vrátil se do města, kde žil kdysi v bídě, jako muž dobrého vkusu. V oblecích na míru ho nikdo nemohl podezřívát, že byl kdysi kapsářem, drogovým dealerem a příležitostně i prostitutem.

Všechno, čeho za posledních sedmnáct let dosáhl, mělo základ ve chvíli, kdy se u jeho nemocniční postele zastavili Ray a Stella Quinnovi.

Ray pak náhle zemřel a zanechal na Philově životě další těžký stín. Muž, kterého Phil nemohl milovat víc než syn otce, se zabil za bílého dne na prázdné suché silnici při nárazu autem do telegrafního sloupu.

A zase byli v nemocničním pokoji. Jenže tentokrát ležel na lůžku Mocný Quinn na prahu své smrti. Phil společně s bratry slíbil, že se postará o posledního z Rayových chráněnců, posledního ztraceného chlapce, kterého si otec přivedl.

Ale malý Seth skrýval tajemství a nejen Phil si všiml, že se na svět dívá Rayovými očima.

V přímořském městečku St. Christopher's se šířily zvěsti o Rayově nevěře, sebevraždě a skandální aféře. A bratři Quinnové ani za celý půl rok nedokázali najít pravdu. Kdo vlastně Seth DeLauter byl? Další dospívající chlapec zachráněný ze sociálního bahna, anebo něco víc? Byl to opravdu Quinn rodem, nebo jen shodou okolností?

I když Phil pokládal dávno Setha za svého bratra, stejně jako Camerona s Ethanem, nemohl přijmout fakt, že by chlapec mohl být Rayův pokrevní syn, počatý v mimomanželské aféře a hanebně opuštěný. Pokládal by to za zradu všeho, co jim jejich otčím vštěpoval.

Sám na sebe se musel zlobit, když se přistihl, jak si Setha zkoumavě prohlíží a uvažuje, zda nebyl opravdu nepřímou příčinou Rayovy smrti.

Kdykoli ho něco takového napadlo, vzpomněl si na Glorii DeLauterovou, Sethovu matku, která obvinila Raye ze sexuálního obtěžování, když ještě byla jeho studentkou. Na univerzitě se však nenašel žádný záznam o tom, že by u profesora Quinna někdy studovala.

Stejná žena prodala později svého desetiletého synka Rayovi jako nějaké zboží. A Phil si byl jistý, že právě od ní se Ray z Baltimoru vracel ten den, kdy při autohavárii zahynul.

Gloria pak samozřejmě zase zmizela. Dokonale se uměla vyhýbat problémům. Teprve před několika týdny od ní dostali dopis, v němž se je pokusila vydírat: Chcete-li si Setha nechat, pošlete mi další peníze. Phillip stiskl zuby při vzpomínce, jaká hrůza se chlapci objevila ve tváři, když se o tom dověděl.

Ne, ona se k němu nesmí znova přiblížit, jestli nechce poznat, že s nimi třemi nebude tak snadné pořízení jako se stárnoucím soucitným pánem.

Vlastně nejen se třemi, pomyslel si, když odbočil na venkovskou silnici, směřující mezi poli sóji a kukuřice k domovu. Od té doby, co se Cam a Ethan oženili, stály na Sethově straně ještě dvě ženy, odhodlané chlapce bránit ze všech sil.

Oženili, opakoval si Phil to slovo a užasle se usmál. Kdo by si to byl pomyslel? Cam docela propadl té sexy sociální pracovníci a Ethan si vzal sladkou Grace, a tak se stal okamžitě otcem maličké Aubrey, usmál se Phil.

Dobře jim tak. Ale Phil musel uznat, že Anna Spinel-liová i Grace Monroeová se k jeho bratrům vysloveně hodily, a manželství, i když mu to slovo nahánělo hrůzu, jim jenom prospívalo. Až dojde na soud o svěření Setha do jejich trvalé péče, jistě to pro jejich rodinu bude jen další bod k dobru.

Sám Phillip ale dával jednoznačně přednost životu svobodného mládence a všem výhodám s tím spojeným. Ačkoli si jich v poslední době právě moc neužil. Víkendy v St. Chrisu, dohled nad domácími úkoly, práce v jejich nové soukromé loděnici a nákupy mu citelně nabourávaly životní styl a zabíraly všechn volný čas.

Jenže i on chtěl dodržet slib, který dal otcí u smrtelné postele, a v domě na pobřeží pomáhat s výchovou nedospělého Setha. To pro Phila znamenalo dělit svůj čas mezi práci v Baltimoru a starosti o firmu a chlapce v St. Chrisu.

Všechno to byla činnost bez záruky. Výchova desetiletého pubertáka s sebou vždycky nesla problémy a Seth DeLauter navíc nevyšel z nejlepšího prostředí. Jeho matka byla tak říkajíc prostitutka na poloviční a narkomanka na plný úvazek a k tomu mohla příležitostně přidat i psychické a fyzické týrání dítěte.

Založení soukromé firmy zase přinášelo nepříjemné papírování a namáhavou práci na stavbě lodí. Snad i díky vynaložené energii zatím všechno nějak fungovalo.

Ještě donedávna mohl ale Phillip trávit víkendy ve společnosti nějaké atraktivní vzdělané ženy, ve vybraných restauracích, v divadlech, na koncertech a při troše štěstí i pozdní nedělní snídane v posteli.

Ale k tomu se vrátí, pomyslel si teď Phil. Až se věci doma zaběhnou, musí svůj starý život získat zpět. Jenže prozatím...

Zabočil na příjezdovou cestu k domu. Déšť ustal a zanechal po sobě vlhký lesklý povlak na listech stromů a květin. Na Annině záhonu se ještě držela poslední poupata pozdního léta. Phil zaslechl štěkot štěněte, i když za devět měsíců stačil Blázen vyrůst tak rychle, že už ho štěnětem sotva mohli nazývat.

Dnes večer měla vařit Anna, vzpomněl si Phillip, a při pohledu do přátelsky rozsvícených oken se nemohl dočkat dobré večeře. To už se zpoza rohu vyřítil Blázen a snažil se chytit žlutý tenisák.

Když spatřil Phillipa, zarazil se a vystrašeně se rozštěkal.

„Ty jsi ale trouba,“ usmál se Phil a vytáhl z džípu svůj kufřík.

Při zvuku známého hlasu se vyděšené ňafání okamžitě změnilo na radostný povyk. Blázen se přihnál blíž a chystal se pána přivítat. „Neskákej!“ zaječel Phillip a nastavil kufřík jako ochranný štít proti zabláceným tlapám. „Slyšels! Sedni!“

Blázen sebou stále radostně vrtěl, ale přece jen si kecl na zem, vyplázl jazyk a zvedl pac. „To je hodný pes.“ Phil mu potřásl tlapou a podrbl ho za ušima.

„Čau,“ na přední dvorek se za retrieverem přiloudal i Seth. Džíny měl uválené od zápasení se psem a zpod nakřivo posazené baseballové čepice mu vykukovaly rovné, slámově zbarvené vlasy. Usmívá se, pomyslel si Phil, mnohem častěji než před půl rokem. I oči má jasnější a méně ostražitě. Mezi zuby měl ale novou díru.

„Ahoj,“ Phil mu poklepal na štítek čepice, „něcos ztratil, ne?“

„Aco?“

Phil si ťukl na zářivé bílé zuby.

„Jo tak,“ odpověděl Seth s typicky quinnovským trhnutím ramen a protlačil si mezerou jazyk. „Kejval se. Tak jsem ho musel vyškubnout. Krvácelo to jak prase.“

Phil se nechtěl zabývat klukovým slovníkem, ostatně všechno přece nemusel mít na starost jen on. „Takže ti Zoubková víla něco nadělila?“

„Nech toho.“

„Teda, jestlis za ten zub z Cama něco nevyždímal, tak snad ani nejsi můj brácha.“

„Náhodou jsem skásnul oba, Cama i Ethana.“

Phillip se zasmál, vzal Setha kolem ramen a odváděl ho do domu. „Tak ze mě teda už nic nedostaneš, já tě mám totiž přečteného. A jaký byl první týden ve škole?“

„Nuda,“ ušklíbl se Seth, i když tak trochu zalhal. Co skvělých věcí mu Anna nakoupila! Sešity, pera, oblečení – odmítl jen krabičku na svačinu s nápisem Akta X, protože něco takového přece nemohl kluk na druhém stupni nosit do školy. Nejlepší ze všeho byl ale pocit, že se poprvé vrátí do stejné třídy, mezi ty samé kámoše, které v červnu opustil.

„Máš nějaký úkol?“ zeptal se ještě Phil přede dveřmi.

Seth zakroutil očima. „Zajímá tě vůbec něco jiného, člověče?“

„Ne, já totiž miluju domácí úkoly. Zvlášť když jsou tvoje.“ Blázen s nadšeným štěkotem vtrhl do dveří, že Phila málem porazil. „Ten pes by přece jen potřeboval trochu výcviku.“ Philova rozmrzelost se ale ihned rozplynula, když ucítil Anninu červenou omáčku. „Ó, my se máme!“ zažertoval.

„Budou manicotti,“ informoval ho Seth.

„Hm? Tak to se hodí ta láhev Chianti, co tu mám schovanou.“ Odhodil kufřík stranou. „Nad knížkama se sejdeme po večeři.“

Švagrovou našel v kuchyni, jak v bílé halence a sukni z kanceláře, přepásaná zástěrou plní sýrem těstovinové trubičky. Z podpatků už se vyzula a bosou nohou si podupávala v taktu operní árie. *Carmen*, uvědomil si Phillip. Bohaté kudrny tmavých vlasů měla ještě sepnuté do profesionálního uzlu.

Mrkl na Setha, přistoupil k Anně, objal ji zezadu kolem pasu a hlasitě ji líbnul do vlasů. „Utečme spolu. Změníme si jména – ty budeš třeba Sophia a já Carlo. Vezmu tě do ráje, kde budeš vařit jen a jen pro mě, ano? Tihle křupáni tě nikdy nedocení tak jako já.“

„Ještě naplním poslední trubičku, Carlo, a jdu balit.“ Podívala se na něho a její černé italské oči se smály. „Večeře bude za půl hodinky.“

„Fajn, otevřu zatím víno.“

„A není tady něco k jídlu hned?“ chtěl vědět Seth.

„V lednici je salát,“ odpověděla Anna, „můžeš ho vyndat?“

„To je jen samá zelenina,“ zamračil se Seth nad tácem.

„A než začneš jíst, nezapomeň si umýt ruce od psa.“

„Psí sliny jsou náhodou mnohem čistší než lidský,“ informoval ji. „Četl jsem, že mnohem nebezpečnější je kousnutí od člověka než od psa.“

„Díky za přednášku, ale i tak si běž ty psí sliny z rukou umýt.“

„Krucí,“ Seth otráveně zmizel v koupelně s Bláznem v patách.

Phillip vybral jednu z lahví vína, které si schovával ve spíži. Kvalitní víno byla jeho vášeň. Ve svém baltimorském bytě měl skříň speciálně upravenou jako vinotéku. Tady musel své výstavní bordeaux a burgundské skladovat vedle sušenek a pudinků. Ale i s tím se dalo žít.

„Tak jakýs měla týden?“ zeptal se Anny.

„Nabitý. Jestli někdo tvrdí, že ženy dnes mohou všechno, měli by ho pověsit. Stíhat práci a domácnost je otročina.“ Náhle mu věnovala jeden zářivý úsměv. „Ale já to miluju.“

„Je to vidět.“ Znalecky vytáhl zátku, čichl si k vínu a se souhlasným kývnutím postavil láhev na linku, aby dýchalo. „Kde je vlastně Cam?“

„Asi už budou na cestě z loděnice. Chtěli dnes s Ethanem loď trochu vyšperkovat, protože... je hotová, Phillipe! První loď bratří Quinnů čeká v celé své nádheře v doku na svého majitele, který přijede zítra.“ Pyšně a šťastně se usmála. „Dokázali jste to.“

Pocítil zklamání, že poslední den v loděnici chyběl. „Tak to by si zasloužilo spíš šampaňské, ne?“

Anna se zadívala na etiketu. „To je Ruffino?“

Phil považoval Annin cit pro dobré víno za její další plus. „Pěťasedmdesátý ročník,“ dodal.

„Hm, tak to si stěžovat nebudu. Pane Quinne, gratuluji vám k vaší první lodi.“

„To přece není moje zásluha. Já jsem bráchům trochu pomohl s papírováním a dalšími detaily.“

„To víš, že to je i tvoje zásluha. Detaily jsou podstatné a Cam s Ethanem by je nikdy nevyřešili s takovou pečlivostí.“

„Myslím, že tomu říkají spíš.rejpavost.“

„Přesně to ale oni občas potřebují. Měl bys být hrdý na to, co jste za posledních pár měsíců společně dokázali. A nejen ve firmě.

Každý z vás se musel kvůli Sethovi vzdát něčeho důležitého. A každý asi taky něco důležitého na oplátku získal.“

„Nikdy bych nevěřil, že nám na něm začne tolik záležet.“ Zatímco Anna polévala těstoviny omáčkou, Phil se natáhl pro skleničky. „Občas mi to stejně všechno leze krkem.“

„To je přirozené, Phillipe.“

Trhl rameny a nalil jim víno. „Většinou mám ale pocit, že je bezvadné mít takového malého bráčku.“

Anna posypala těstoviny v pekáčku strouhaným sýrem a koutkem oka Phila pozorovala. Musela uznat, že je na něho velmi pěkný pohled. Fyzicky neměl k obrazu dokonalého muže příliš daleko. Husté, bronzově zbarvené vlasy, oči spíš zlaté než hnědé. Podlouhlá tvář se zamyšleným výrazem, andělská a smyslná zároveň. A to štíhlé úhledné tělo jako by přímo stvořili pro obleky italských návrhářů. Ale od chvíle, kdy ho Anna viděla svlečeného jen do otrhaných džínových šortek, věděla, že na něm přesto nic zženštilého není.

Vzdělaný, bystrý, vtipný a rázný muž. Zajímavý muž, pomyslela si s úsměvem.

Vložila pekáček do trouby a vzala si sklenku s vínem. Ťukla jí o hranu druhé. „Vždyť je taky fajn mít takového velkého bráčku, jako jsi ty.“ Lehce ho políbila na tvář, právě když se na prahu objevil Cameron.

„Ruce pryč od mojí ženy.“

Phil se jen uculil a rychle popadl Annu kolem pasu. „To ona líbala mě, protože se jí líbím.“

„Ale já určitě víc.“ Aby to dokázal, chytil ji Cam za uzel na zástěře, přitočil k sobě a věnoval jí dlouhý, omamující polibek. Pak se zazubil, lehce jí skousl spodní ret a láskyplně plácl po zadku. „Nebo ne, zlato?“

Hlava se jí ještě točila. „Snad.“ Vydechla. „Většinou.“ Vyprostila se z jeho náruči. „Když nejsi takhle špinavý.“

„Chtěl jsem si jen vzít pivo na cestu do sprchy,“ řekl už sehnutý nad lednicí, v celé své temně nebezpečné kráse. „A taky políbit svou manželku.“ Podíval se na bratra úkosem. „A ty si koukej najít vlastní ženskou.“

„Copak na to mám čas?“ zafňukal teatrálně Phillip.

Po večeri a hodince strávené se Sethem nad dějepisnými úlohami se Phil zavřel ve svém pokoji s laptopem a pracovními fascikly.

Byl to tentýž pokoj, který mu Stella s Rayem uvolnili, když k nim přišel. Tehdy měl bledě zelené stěny. Později, asi kolem šestnácti, se Phil zbláznil a vymaloval si ho na červenou. Bůhví proč. Matka – to už Stellu za svou matku považoval – ho při pohledu na tu barvu jenom varovala, že si tím přivodí chronický průjem.

Za tři měsíce vyměnil červenou za čistě bílou, na níž kontrastovaly černě zarámované náladové fotografie.

Už tehdy asi hledal zvláštní atmosféru, usmál se teď Phil sám sobě. K jemně zelené se vrátil až těsně před svým stěhováním do Baltimoru.

Rodiče měli pravdu, musel připustit. Oni se vlastně nemýlili skoro nikdy.

Dali mu rozhodně víc než ten pokoj, dům a místo k životu. Ale on jim to ze začátku vůbec neusnadnil. První tři měsíce sváděli bitvu. Vpašoval do domu drogy, vyhledával konflikty, pral se, kradl alkohol a nad ránem se opilý potácel domů.

Ted' chápal, že je tehdy zkoušel. Kolik vydrží a jestli ho nepošlou zase pryč. No tak, uvažoval, radši se mě zbavte hned, stejně mě nezvládnete.

Ale zvládli, a nejen to, oni ho znovu stvořili.

Nechápu, proč si devastuješ hlavu a tělo, řekl mu tehdy otec. *Proč nad sebou necháš to svinstvo vyhrávat.*

Phil, který se právě potýkal s ukrutnou bolestí hlavy a břicha po opici a abstáku, na ty řeči kašlal.

Ray ho vzal s sebou na loď, protože mu prý projížd'ka pomůže na nohy. Phil ve zbídačeném stavu pak visel přes zábradlí a vyzvracel zbytky všech těch jedů, které do sebe předešlý večer napumpoval.

Bylo mu čerstvých čtrnáct let.

Ray zakotvil v jednom z kanálů, přidržoval mu hlavu, otíral tvář a pak nabídl vychlazenou plechovku zázvorového piva.

„Sedni si.“

Phil se na lavičku spíš zhroutil, než posadil. Ruce se mu třáslly a žaludek obracel. Ray, usazený naproti, si položil své velké tlapy na kolena a pátravě se na něj zahleděl jasně modrýma očima.

„Jsi tady s námi už pár měsíců,“ promluvil. „Stella říká, že ses fyzicky zotavil, že už jsi silný a zdravý dost – i když tímhle způsobem se zase brzy odrovnáš.“

Našpulil rty a na chvíli se odmlčel. Opodál stála ve vodě volavka, nehybná jako socha. Stromy byly holé a chladný vítr šustil rákosím.

Muž seděl klidně, očividně spokojený při pohledu na tu tichou scenérii. Chlapec, bledý ve tváři, se naproti němu spíš bolestně krčil.

„Můžeme na to jít různě,“ ozval se Ray po delší době. „Třeba tě držet na krátkém řetězu a trestat pokaždé, když něco vyvedeš, což je skoro pořád.“

Natáhl se po udici a zamyšleně přichystal návnadu. „Anebo říct, že nám tenhle malý experiment prostě nevyšel, a vrátit tě do past'áku.“

Phillipovi se úporně sevřel žaludek, až musel polknout, aby jeho obsah udržel na místě, a nevyjevil tak svůj strach. „Nepotřebuju vás. Nepotřebuju nikoho.“

„To není pravda.“ Ray mluvil tiše. Nahodil udici a kolem člunu se donekonečna rozběhla kola. „A jestli se tam vrátíš, za pár let už budeš muset do basy. Skončíš v cele s týpkou, kterým se ten tvůj ksichtík určitě bude moc zamlouvat. Nakonec si tě nějaký dvoumetrový pořez s rukama jako uzené šunky vybere za nevěstu.“

Phil zatoužil po cigaretě, protože mu při té představě na čele vyrazil studený pot. „Dokážu se o sebe postarat sám.“

„Chlapče, budou si tě přehazovat jak hadrovou panenku, a ty to dobře víš. Máš jazyk jak břitvu a umíš se asi prát, ale některé věci jsou prostě nevyhnutelné. Zatím tvůj život za moc nestál, ale za to jsi nebyl odpovědný ty. Jenže odteď je ta odpovědnost opravdu jenom na tobě.“

Ray ztichl. Přidržel si prut mezi kolena, natáhl se pro plechovku pepsi a zhluboka se napil.

„Stella i já jsme v tobě něco viděli,“ dodal a znova na Phila pohlédl. „Pořád vidíme. Ale dokud to neuvidíš i ty, nikam se nedostaneme.“

„Proč vám na tom záleží?“ odsekl Phil zoufale.

„V tuhle chvíli ani nevím. Třeba si to nezasloužíš. Třeba stejně skončíš zase na ulici.“

Už tři měsíce měl vlastní postel, pravidelné jídlo a k dispozici tolik knih, kolik jen dokázal přečíst – svoji tajnou vášeň. Při pomýšlení, že by o to všechno zase přišel, se mu stáhlo hrdlo. Ale trhl ramenem. „Nějak se protluču.“

„Jestli ti to stačí – tvoje volba. Tady můžeš mít rodinu, domov a šanci něco se svým životem udělat. Anebo můžeš pokračovat dál jako doteď.“

Ray se k chlapci prudce natáhl a Phil, připravený na ránu, sevřel v obraně pěsti. Ale muž jen zatáhl za jeho košili a odhalil čerstvé jizvy na jeho hrudi. „Můžeš se vrátit zpátky k tomuhle,“ zašeptal.

Phillip se podíval Rayovi do očí. Zahlédl v nich soucit a naději. Pak uviděl sám sebe zakrváceného v té špinavé stoce, kde nikoho nezajímalo.

Zoufale a vyděšeně si schoval hlavu do dlaní.

„Copak na tom sejde?“

„Na tobě sejde, synku.“ Ray hrábl chlapci jemně do vlasů. „Na tobě přece sejde.“

Jeho život se nezměnil přes noc, uvažoval teď po letech Phil. Ale tehdy se začal opravdu měnit. Rodiče ho naučili věřit si. A on si vzal za čest učit se a prospívat co nejlépe, aby se z něho stal Phillip Quinn.

Měl dojem, že odvedl dobrou práci. Toho starého kluka z ulice by už nikdo nepoznal. Dělal kariéru, vlastnil stylový byt ve městě s výhledem na přístav a jeho naditý šatník tomu stylu odpovídal.

Když teď seděl znova ve svém pokojíku se zelenými stěnami a výhledem na lesní močál, měl dojem, že se kruh uzavřel.

Jenže teď záleželo zase na Sethovi.

DVĚ

PHILLIP STÁL NA PŘEDNÍ PALUBĚ

ještě nepokřtěné *Neptunovy milenky*. Osobně na ní nechal téměř dva tisíce hodin práce, aby od pouhého návrhu pomohl vytvořit konečnou

podobu plachetnice. Paluba z týkového dřeva se v zářiovém slunci celá blyštěla.

Kajuty v podpalubí byly příkladem mistrovské tesařiny, většinou Camovy, uvědomil si Phil.

Nádherná, bytelná loď, uvažoval dál. Elegantní a zářivá. A ten doktor z Washingtonu za ni taky rád zaplatí slušnou sumu.

„No tak?“ Ethan s rukama v kapsách ošuntělých džin čekal na předem danou odpověď.

Phil přešel rukou po hladkém povrchu okrajnice, kterou sám dlouhé hodiny brousil. „Zasloužila by si originálnější jméno, nemyslíš?“

„Majitel má asi víc peněz než fantazie,“ poznamenal Ethan. „Ale jede jak raketa. Bože, Phillipe, jak ta nabrala vítr, když jsme ji s Camem testovali. Měl jsem pocit, že ji ani nebude chtít vrátit. A snad jsem si to vůbec nepřál.“

Phil si přešel palcem po bradě. „Mám v Baltimoru kamaráda malíře. Vždycky, když musí prodat nějaké plátno, hrozně si u toho stěžuje. Až doteď jsem tomu moc nerozuměl.“

„A ona je navíc naše první.“

„Ale ne poslední.“ Phillip nečekal, že ho tenhle byznys tak chytne. Nebyl to jeho nápad ani sen založit tuhle rodinnou firmu. Rád si namlouval, že se do ní jen nechal bratry vtáhnout. Od začátku tvrdil, že je to bláznovství a velké riziko. Ale pak samozřejmě pomáhal ze všech sil – dohodl pronájem stodoly, zažádal o licenci, objednal vybavení a nářadí a pak si už vytahoval třísky z dlaní, léčil spáleniny od horkého krezotu a bolavé svaly máčel po večerech v horké vodě.

Ale po té několikaměsíční dřině musel uznat, že výsledek, který se tak elegantně houpal pod jeho nohama, za to stál.

Ted' budou muset začít znova od začátku.

„Vy jste už s Camem ale začali dělat na další zakázce, že?“

„Chceme, aby byl plášť hotový do konce října.“ Ethan vzal do ruky hadřík a pečlivě setřel Philovy otisky z okrajnice. Jestli máme stihnout všechno, co jsi naplánoval. „Ale tahle kráska ještě přece jen něco potřebuje.“

„Tahle?“ Phil se zamračil. „Krucí, Ethane, vždyť majitel už je na cestě sem. Říkals, že je všechno hotové.“

„Jenom takový detail. Čekali jsme s tím na tebe.“

„Jaký detail? Ten chlap tady bude každou minutu.“

„To stihnem.“ Ethan pokynul k vratům stodoly. „A Cam už je tady taky.“

„Je až moc dobrá pro toho náfuku, co?“ volal místo pozdravu a v ruce držel elektrický šroubovák. „Měli bychom radši pobrat ženy a děti a zajet si s ní do Bimini sami.“

„Jenže za ni taky dneska dostanem šek s dlouhým numerem a za to nám to snad stojí.“ Phil počkal, až Cam vstoupí na palubu. A kdybych se jednou vážně dostal do Bimini, určitě bych tam nikoho z vás s sebou nechtěl.“

„Závidí nám naše hezký ženušky,“ rýpl si Cam. „Tu máš,“ vsunul šroubovák Philovi do dlaně. „A co s tím mám jako dělat?“

„Dokončit ji.“ Cam s úsměvem vytáhl z kapsy kalhot lesklou měděnou destičku. „Poslední čestný úkol jsme nechali na tebe.“

„Jo?“ Podivně dojatý se Phil zahleděl na plaketu se jménem firmy.

„Začali jsme přece společně,“ zdůraznil Ethan. „Patří na pravobok.“

Phil si vzal šroubky, které mu Cam podával, a sehnul se k označenému místu. „Myslel jsem na oslavu.“ Akumulátorový šroubovák v jeho ruce zabzučel. „Připravil jsem láhev šampaňského, ale vy byste to stejně neocenili. V boxu najdete aspoň vychlazené pivo.“

I to nejspíš postačí, protože si na odpoledne schoval ještě jedno malé překvapení.

Bylo skoro poledne, když klient konečně přestal s vychvalováním každého detailu své nové plachetnice. Ethan ho pak vzal na zkušební jízdu po zálivu. Teprve pak měli loď slavnostně naložit na nový vlek. Phil z mola pozoroval krémově žluté plachty – barvu si zvolil majitel – jak se dmou ve větru.

Ethan se nemýlil, uvažoval, brázdila hladinu s rychlou elegancí.

Lod' zamířila k nábreží a na chvíli tam zakotvila. Phil si představil hloučky turistů, jak hlasitě obdivují její kvality. To je jenom dobře, pomyslel si. Není lepší reklama než takovýhle výrobek.

„Najede na mělčinu hned, jak bude poprvé sám u kormidla,“ promluvil Cam za jeho zády.

Jo. A taky si s ní užije spoustu zábavy.“ Plácl bratra po zádech. „Půjdu zapsat ten šek do příjmů.“

Pronajatá stodola, kterou přeměnili na malou loděnici, nebyla nijak zvlášť zařízená. Všude se povalovalo nářadí, dřevo, plechovky s lepidlem a lakem. Na dřevěném pódiu se už rýsovala kostra nové lodi, jejich druhé zakázky, tentokrát pro sportovní rybaření.

Po příkrých železných schodech se vycházelo do patra, kde v improvizované boudě bez oken zřídili pro Phila titěrnou kancelář. Přestože připomínala bleší trh množstvím předmětů na malém prostoru, Phil ji udržoval vzorně uklizenou. Ořezané tužky ve stojánku pěkně v zákrytu se záznamníkem, kalendářem, starým laptopem a faxem.

Phil se posadil do židle a s úsměvem na tváři zapsal do programu s názvem Quinnovy lodě jejich první skutečný zisk. Pak nechal stránku se záznamem úspěšně zakončeného obchodu vytisknout na malé tiskárně.

Vtom zazvonil telefon.

Kdosi zaváhal a pak si odkašlal. „Promiňte, to je omyl,“ řekla jakási žena zastřeným hlasem a rychle zavěsila.

„Nic se neděje, zlato,“ odpověděl Phil oznamovacím tónu ve sluchátku a vzal si z tiskárny čerstvě vytištěnou stránku.

„TEN se má „ prohlásil Cam, když klient o hodinu později s naloženou lodí odjížděl.

„My se taky máme,“ usmál se Phil a vytáhl z kapsy složený šek. „Započítal jsem mu tam práci, nářadí, zásoby i dokončení před termínem.“ Zase šek pečlivě složil a schoval. „Máme dost, aby nás to nějaký čas drželo nad vodou.“

„Taky bys mohl projevit víc nadšení,“ zamumlal Cam, „vždyť máš v ruce šek se čtyřmi nulami. Jdeme na to pivo.“

„Hlavní část zisku se musí vrátit zpátky do podniku,“ varoval Phil, „až přijde zima, náklady na vybavení porostou až do stropu, a to doslova.“ Zadíval se na střechu, kterou na jaře zatékalo. „A taky musíme platit čtvrtletní daně.“

Cam otevřel láhev piva a podal ji bratrovi. „Přestaň, Phile.“

„Nicméně,“ ignoroval ho Phil, „tohle je významný okamžik v životě naší rodiny.“ Zvedl láhev a přitůkl si s Camem i Ethanem. „Takže na našeho ortopeda, na prvního z mnoha spokojených zákazníků. Ať mu vítr fouká do plachet.“

„A ať se pochlubí všem svým zazobaným přátelům, co by taky mohli mít zájem o jachtu,“ připojil se Cam.

„Ať se radši drží co nejdál od mojí části zálivu,“ povzdechl si Ethan a zavrtil hlavou.

„Kdo skočí pro oběd?“ zeptal se Cam. „Mám hlad jako vlk.“

„Grace připravila sendviče,“ odpověděl Ethan, „jsou v mém boxu.“

„Bůh jí žehnej.“

„Nejspíš to budete muset na chvíli odložit,“ poznamenal Phil, protože zaslechl zvuk pneumatik na šterku. „Myslím, že nám právě něco přivezli.“ Vyšel vraty ven a zamířil k dodávce.

Řidič se vyklonil z okna a nacpal si žvýkačku do tváře. „Quinnovi?“

„Přesně tak.“

„Cos to koupil tentokrát?“ zamračil se Cam ve strachu, že část zisku už zase zmizí z pokladny.

„Něco moc potřebného. Ale budeme mu s tím muset pomoci.“

„To určitě,“ souhlasil řidič a vysoukal se z auta ven. „Taky to váží nejmíň metrák. Tři chlapi to museli nakládat.“

Otevřel dveře nákladového prostoru. Na dece tam ležela dubová deska přes tři metry dlouhá, téměř dva metry široká a sedm centimetrů tlustá. Na ní byl vyryt hrdý nápis QUINNOVY LODĚ, v horním rohu obrázek plachetnice v plné jízdě a dole pak jména Cameron, Ethan, Phillip a Seth Quinnovi.

„To je moc fajnovej nápis,“ kývl uznale Ethan, když na písmena dohlédl.

„Tu loď jsem překreslil podle jednoho Sethova obrázku. Používám ji taky v hlavičce dopisních papírů. Návrh jsem si sestavil na počítači.“ Phil se natáhl dovnitř a přejel palcem po hraně desky. „Ale ta firma to vypracovala moc hezky.“

„Vážně to vypadá dobře,“ Cam plácl Phila po rameni. „Poslední věc, která podniku chyběla. A Seth bude mít velkou radost.“

„Nechal jsem nás tam napsat v tom pořadí, jak jsme přišli. Vychází to náhodou i abecedně.“ Phil poodstoupil, vsunul si ruce do kapes a nevědomky napodobil postoj svých bratrů. „Myslím, že to dřevo se přesně hodí ke stodole i k naší práci.“

„Hm, je to fakt dobrý,“ opakoval Ethan.

Řidič znovu přešel v ústech žvýkačku. „Tak co? Hodláte tady tu ceduli celej den obdivovat, nebo ji taky chcete dostat ven?“

Že to ale byl pěkný pohled, pomyslela si. Tři výjimeční zástupci mužského rodu při práci za slunného zářiového odpoledne. I to drsné místo se k nim nějak hodilo. Stará, oprýskaná budova, obrostlá spíš plevelem než travou...

Jeden z nich byl tmavý, delší vlnité vlasy si mohl stáhnout do kratšího culíku, černé džínsy měl do šeda seprané. V jeho stylu oblékání cosi připomínalo Evropu. Pochopila, že by to mohl být Cameron, závodník, který si udělal jméno na okruzích všeho druhu.

Ten druhý, v prastarých pracovních botách a baseballové čepici, z pod níž mu vyčuhovaly sluncem vyšisované světlé vlasy, zvedal svůj konec desky s nápisem se zdánlivou lehkostí. Jistě Ethan Quinn – rybář a námořník.

Takže ten zbývající bude Phillip, manažer významné reklamní agentury v Baltimoru. Vypadal opravdu jako zlatý hoch. Značková košile i džíny, dokonale sestřižené bronzové vlasy a štíhlé tělo vypracované v posilovně.

Zvláštní, pomyslela si, fyzicky se jeden druhému příliš nepodobali, také si předem zjistila, že to nejsou pokrevní příbuzní. Ale z jejich pohybů a souhry při práci se dalo jasně vyčíst, že jsou bratři.

Původně chtěla jen projít kolem, podívat se na to místo, které si zvolili pro svou firmu, ale to ještě netušila, že tu budou všichni spolu, ačkoli telefon někdo zvedl. Uměla ocenit neočekávané.

V žaludku pocítila nervózní zachvění a zhluboka se nadechla, aby je zaplašila. Nemusela se přece ničeho bát. Měla výhodu – znala je dobře, kdežto oni neznali ji.

Přece bylo běžné, že se lidé zastavovali, když někdo věšel na budovu nový nápis. Zvlášť turisté na malém městě – a tak se taky rozhodla vystupovat.

I lehká koketérie se očekávala při setkání jedné ženy se třemi mladými muži.

Když ale došla před stodolu, zaraženě se zastavila. Zdálo se, že zvednout nápis je opravdu velká dřina. Ten manažer řídil práci ze střechy, zatímco zbývající dva zvedali ceduli na zemi. Za pomoci kladky se ji snažili dopravit na požadované místo. Celou akci provázelo hlasité dohadování i klení.

„Výš, Came, ještě kus. Sakra.“ Phil si rychle lehl na břicho a snažil se ze střechy zachytit roh cedule. Žena zadržela dech a vteřinu čekala, že gravitace vykoná své.

Ale zvládl to a chňapl po řetězu, na kterém desku zvedali.

„Mám to. Chvíli držte,“ nařídil, rychle se zvedl a opatrně přešel kolem okapu k druhému rohu cedule. Slunce se mu zalesklo ve vlasech a pozlatilo mu tvář. Přistihla se, jak zírá. Tak tohle byl příklad ryzí mužské krásy.

Pak si zase lehl a upevnil druhý řetěz. Když se postavil, začal znova klít, protože si o něco roztrhl vpředu košili.

„Zrovna jsem si ji koupil,“ stěžoval si.

„A byla pěkná,“ poznamenal Cam.

„Jdi do háje,“ odsekl Phil, košili si stáhl a použil ji jako osušku na zpoceně čelo.

Hm, tak tohle je ještě hezčí pohled, uvažovala. Mladý americký bůh stvořený proto, aby měly ženy o čem snít.

Zastrčil si zničenou košili za okraj zadní kapsy a začal sestupovat po žebříku. V tu chvíli ji zahlédl. Neviděla mu do očí, ale podle zaváhání a sklonu jeho hlavy poznala, že ji sleduje. Hodnocení přijde

okamžitě, uvědomila si. Když muži spatří ženu, prohlédnou si ji, zvězí, co viděli, a okamžitě mají hotový úsudek.

„Máme společnost,“ řekl Phil Camovi, když slezl dolů. Cam se ohlédl přes rameno.

„Hezkou. Moc hezkou.“

„Už je tam skoro deset minut.“ Ethan si oprášil ruce o kalhoty. „Pozoruje show.“

Phil se otočil a usmál se. „Tak co?“ zavolal. Jak to vypadá?“

Opona se zvedá, řekla si v duchu a přistoupila o něco blíž. „Působivě. Doufám, že vám publikum nevadí. Nemohla jsem odolat.“

„Vůbec ne. Dneska máme velký den.“ Natáhl ruku. „Já jsem Phillip.“

„Já Sybill. Tak to vy stavíte ty lodě?“

„Přesně tak.“

„Zajímavé. Nějaký čas tady teď hodlám strávit. Ale nečekala jsem, že hned narazím na loďaře. A jaké lodě stavíte?“

„Dřevěné plachetnice.“

„Vážně?“ Usmála se na ostatní. „A vy jste partneři?“

„Já jsem Cameron a tamto,“ ukázal palcem, „je brácha Ethan.“

„Těší mě, Camerone.“ Obrátila se k nápisu a četla: „Ethan, Phillip.“ Srdce jí zabušilo o něco rychleji, ale na její tváři se to neodrazilo. „A kde je Seth?“

„Ve škole,“ odpověděl Phil.

„Na koleji?“

„Na základce. Je mu deset.“

„Ach tak.“ Všimla si jizev na jeho hrudi nebezpečně blízko u srdce. „Ale je to moc hezký nápis. Ráda bych se tu někdy zastavila a viděla vás s bratry při práci.“

„Kdykoli se vám zachce. Jak dlouho se v St. Chrisu zdržíte?“

„Ještě nevím. Ráda jsem vás poznala.“ Byl čas troubit k ústupu. Měla sucho v krku a srdce jí prudce bušilo. „Hodně štěstí při stavbě lodí.“

„Stavte se zítra,“ navrhl rychle Phil, když se vzdalovala. „Uvidíte všechny čtyři Quinny při práci.“

Ohlédla se přes rameno a doufala, že její pohled prozradil jen mírný zájem. „Možná.“ Právě jí přece nabídl šanci vidět Setha hned následující den.

Cam vedle něj uznale zamručel. „Hm, ta ženská se tedy umí vlnit.“

„To ano.“ Phil si zaklesl palce za kapsy a zadíval se stejným směrem. Štíhlé boky a dlouhé nohy v úzkých nažloutlých kalhotách, nazelenalá košile, rovné hnědé vlasy, které se jí na zádech pohupovaly do kroku, a výrazná ramena.

Tvář měla právě tak přitažlivou. Byla klasicky oválná s vykrouženým obočím, pletí v barvě broskví a růžovými živými ústy. Oči za módními brýlemi neviděl, mohly být stejně dobře tmavé jako vlasy, nebo světlé pro kontrast.

A ten hluboký sametový alt, kterým mluvila, jen dokonale rámoval celý obrázek.

„To tu budete jeden ženský zadek pozorovat celý den?“ chtěl vědět Ethan.

„Pch, jako by sis ho taky nevšíml,“ odrkl si Cam.

„Všíml, ale nestavím na tom kariéru. Copak jsme sem nepřišli pracovat?“

„Hned!“ zavolal Phil. Když konečně zašla za roh, usmál se. „Sybill. Doufám, že se v St. Chrisu opravdu chvíli zdržíš.“

Nevěděla, jak dlouho vlastně zůstane. Byla pánem svého času. Mohla pracovat kdekoli, a právě teď si zvolila tohle malé město v Marylandu na pobřeží. Celý život přitom strávila ve velkoměstech, nejdřív proto, že jim dávali přednost rodiče a pak i ona sama.

New York. Boston. Chicago. Paříž. Londýn. Miláno. Velkoměstské mentalitě a prostředí rozuměla dobře. Na studiu městského společenstva postavila doktorka Sybill Griffinová celou svoji kariéru. Vystudovala antropologii, sociologii a psychologii. Čtyři roky na Harvardu, postgraduál v Oxfordu a doktorát na Columbii.

Na akademii patřila k nejlepším a teď, půl roku před svými třicátými narozeninami, se mohla věnovat práci, kterou si sama zvolila – psaní.

První kniha nazvaná *Městská krajina* byla kritikou dobře přijata a přinesla jí i skromný zisk. Zato druhá, *Neznámí známí*, se okamžitě dostala do žebříčku nejčtenějších a vtáhla ji tak do víru cest, přednášek a talk show. A teď, když televize natáčela dokument o městském životním stylu a zvycích, založený na jejím pozorování a teoriích, se Sybill cítila víc než finančně zajištěná – byla nezávislá.

Její vydavatel se navíc nebránil, aby také psala knihu o proměnách a tradicích malých měst. Původně to pro ni sice byla jen záminka pro pobyt v St. Christopheru z čistě osobních důvodů, ale pak si řekla, že by to přece jen mohla být zajímavá studie.

Práce ji alespoň trochu uklidní a vůbec bude nejlepší, když celý tenhle výlet vezme profesionálně, uvažovala ve svém útulném hotelovém pokoji.

I k těm lidem musí přistupovat jako ke zkoumaným objektům.

A díky příznivým okolnostem se jí nabízeli hned všichni čtyři najednou.

Vyšla na malý balkónek, který v hotelu velkoryse nazývali terasou. Naskytl se jí úžasný výhled na záliv Chesapeake a nábřeží plné lidí. Mohla pozorovat lodě, jak z nich vykládají kraby, jejichž sezóna právě vrcholila, racky a volavky kroužící nad vodou, mohla zaslechnout útržky rozhovorů v tom plynule pomalém nářečí, tolik jiném než byl rychlý, tvrdý a úsečný jazyk New Yorku, kde posledních pár let bydlela.

Ale nebyla tu přece na dovolené. Možná si přitáhne stůl blíž k oknu a začne pracovat. A někdy později si zajde mezi lidi na nábřeží, posadí se na lavičku a bude sledovat, jak a čím žije to malé společenství lidí, závislé na moři, úlovcích a turistech. Jaké mají tradice, zvyky, jakým klišé podléhají. Jak se oblékají, mluví, v čem se nevědomky podobají jeden druhému. Na to existují nepsaná pravidla, o tom byla Sybill přesvědčena.

Pravidla, zákony ve všem a pro každého.

Ale jaké pravidlo drželo pospolu ty tři Quinnovy? Co z nich dělalo rodinu? Jistě také mají své drobné nepsané zákony, pomyslela si. Brzy si diskrétně zjistí, jak do toho všeho zapadá Seth.

A nebylo rozumné, aby se Quinnovi dověděli, kdo je ona. Mohli by se pokusit, a jistě by se jim to i podařilo, dočista ji od Setha

oddělit. Vždyť s nimi žije už hezkých pár měsíců. Nemohla si být jistá, co mu napovídali a jak hodně se jimi nechal ovlivnit.

Potřebovala čas. Hodně času na pozorování a na vlastní závěry. Nenechá se do ničeho tlačit, nesmí podlehnout pocitu viny nebo zodpovědnosti. Potřebuje prostě čas.

A dostat se k nim bude po dnešním odpoledni až směšně jednoduché. Stačí zajít do té jejich stodoly a projevit zájem o stavbu plachetnice.

Phillip Quinn ji jistě rád provede kolem. Jeho chování bylo přímo modelovou ukázkou počátečního stadia namlouvání. A to se jí právě hodí, protože Phillip tráví v St. Chrisu jen několik dní v týdnu a nehrozí tedy, že by se ten flirt zvrtl v něco vážnějšího.

Jeho pozvání může také snadno přesměrovat do jejich domu, aby viděla, jak Seth žije a kdo se o něho stará.

Jestli je šťastný.

Gloria tvrdila, že jí syna ukradli. Že zneužili svůj vliv a peníze, aby se ho zmocnili.

Jenže Gloria byla lhářka. Sybill zavřela oči a snažila se uvažovat nezaújatě, necítit se ublíženě. To ona uměla zneužívat ostatní. Ale zároveň to byla Sethova matka.

Přešla ke stolu, otevřela svůj fascikl a vytáhla starou fotografii chlapce se slámově žlutými vlasy. Pořídila si ji sama, tehdy když Setha viděla poprvé a naposledy.

To mu musely být čtyři, protože Phil mluvil o desetiletém chlapci, a od té chvíle, co se Gloria zjevila na prahu jejího newyorského bytu uplynulo už šest let.

Gloria byla zoufalá, nešťastná, pláčtivá i vzteklá, jako obvykle. Ale při pohledu do těch vyděšených dětských očí neměla Sybill jinou možnost, než je pozvat dál. O dětech tenkrát věděla jen málo. Nikdy se o žádné nestarala. Snad i proto se do malého Setha tak rychle a silně zamilovala.

A když po třech týdnech z bytu zase zmizeli, spolu s veškerou hotovostí, šperky i sbírkou porcelánu, propadla zoufalství.

Ale mohla to čekat předem. Gloria se takhle chovala vždycky, uvědomila si. Byla to její chyba. Neměla věřit, že ji snad dítě změnilo a ony dvě se konečně sblíží.

Zastrčila fotku zpátky do desek. Tentokrát rozhodně bude opatrnější a dá méně na city. Gloriiinu pravdu bude považovat jen za částečnou a spolehne se především na vlastní úsudek. Ale to svého synovce musí nejprve vidět. Posadila se k přenosnému počítači a začala psát úvodní poznámky.

Bratři Quinnovi působí na první pohled bezproblémově. Pochybuji pouze, že by spolu dokázali dennodenně pracovat. Zjištění, jakou roli v jejich společném podniku i v rodině kdo zastává, bude vyžadovat jistý čas.

Cameron s Ethanem jsou čerstvě ženatí. Je tedy nutné seznámit se i s jejich manželkami, aby bylo zřejmé, kdo se v rodině ujal role matky. Jelikož se Anna Spinelliová-Quinnová věnuje své kariéře, dalo by se předpokládat, že o rodinu pečuje Grace Monroeová. Ovšem není možné předem takhle zobecňovat.

Považuji za výmluvné, že se na ceduli s logem rodinné firmy objevilo i Sethovo jméno. Ovšem s příjmením Quinn. Nelze říct, zda vypuštění jeho pravého příjmení má být pro jeho nebo jejich dobro.

Chlapec si musí být vědom, že Quinnovi žádají o trvalé opatrovnictví. Nevím, zda četl některé z dopisů, co mu matka poslala. Je možné, že mu je zapřeli. I když sympatizuji s její touhou získat syna zpět, bude lepší, když se o mé přítomnosti tady nedovědí. Spojím se s ní, až dokončím vlastní pozorování. A pokud v budoucnu dojde na právní spor, bude také nutné přistupovat k věci nezaujatě.

Gloriini právník se s Quinnovými jistě spojí úřední cestou.

Já za sebe pevně doufám, že Setha zítra uvidím a dovím se o jeho situaci víc. Zajímalo by mě třeba, co ví přesně o svém původu, protože sama jsem v této věci přesné informace až donedávna neměla. Jsem také zvědavá, zda se na malém městě o všech veřejně všechno ví, protože bych o profesoru Quinnovi ráda zjistila, co nejvíc bude možné.

TŘI

TYPICKÝM MÍSTEM V MĚSTEČKU

dalo zjistit nejvíc, byl podle Sybill místní bar. Ať tam vyhrávalo country nebo tvrdý rock, ať byla jeho úroveň a styl jakýkoliv, jedineš tady se vyměňovaly a sbíraly informace.

Lokál U Shineyho do tohoto vzorce dokonale zapadal. Byl obložený dřevem a ověšený starými plakáty s náměty lodí. Na malém pódiu vyluzovalo trio nadšených mladíků jakousi hlasitou hudbu. Taneční parket byl přečpaný, třebaže se tam tlačily pouhé čtyři tancechtivé páry.

Několik mužů u baru sledovalo s pivem v ruce baseballový zápas na malé obrazovce a vypadalo spokojeně.

Servírky měly rádobý svůdný stejnokroj složený z kratičké černé sukně, těsných trikotů s výstřihem, síťovaných punčoch a vysokých podpatků.

Sybill k nim ihned pocítila soucit.

Zasunula se k malému stolku co nejdále od reproduktoru. Kouř ani hluk ji příliš neobtěžovaly, alespoň měla dobrý výhled na dění okolo. Rozhodla se pro sklenici vína.

To už se k ní přitočila menší bruneta se záviděníhodným poprsím a srdečným úsměvem. „Ahoj. Co si dáte?“

„Sklenici Chardonnay a trochu ledu navíc.“

„Hned jsem tady.“ Postavila na stůl plastovou misku s preclíky a cestou zpět k baru brala další objednávky.

Sybill uvažovala, jestli se náhodou právě nesetkala s Ethanovou ženou. Věděla, že tu má Grace pracovat, ale tahle dáma neměla na ruce snubní prstýnek. A novomanželky se jím přece rády chlubí.

Že by tedy ta druhá číšnice? Ta vypadala opravdu nebezpečně. Statná, vysoká blondýna s otráveným výrazem. Svým způsobem atraktivní. Ale když se naklonila k jednomu z hostů tak, aby měl lepší výhled do jejího výstřihu, Sybill se zamračila. Jestli toto byla Grace Quinnová, rozhodně nemohla dělat matku-pečovatelku celé své nové rodině.

V televizním zápase se muselo něco významného přihodit, protože pánové u baru začali kohosi hlasitě chválit a vzájemně se plácali po zádech.

Sybill ze zvyku vytáhla notýsek a začala si dělat poznámky o lidech a jejich projevech.

Tak ji zastihl Phillip, když vstoupil do lokálu. Usmívala se pro sebe, pohledem těkala kolem a zdála se tak vzdálená vnější realitě, jako by seděla skryta za zrcadlovým sklem.

Vlasy měla stažené do jednoduchého hladkého ohonu, takže jí nerámovaly tvář. V uších se jí blyštěly drobné zlaté slzy náušnic. Sledoval, jak odložila pero, aby se mohla vysoukat ze světla žlutého saka.

Objevil se tu náhodou, cosi ho prostě hnalo ven z domu. Teď děkoval, že podlehl té podivně nepokojné náladě, která ho celý večer pronásledovala. Ona byla přesně to, uvědomil si, co mu scházelo.

„Sybill, že ano?“ oslovil ji. V očích, které k němu vzhledly, spatřil překvapení. Byly čisté a jasné jako jezerní voda.

„Přesně tak.“ Rychle se vzpamatovala a zavřela notes. „Phillip, Quinnovy lodě.“

„Jste tu sama?“

„Ano... Leda že byste si se mnou dal drink vy.“

„Velmi rád.“ Odtáhl židli a kývl směrem k notýsku. „Vyrušil jsem vás?“

„Ani ne.“ Usmála se na číšnici, která před ni postavila víno.

„Nazdar, Phile, dáš si pivo?“

„Marsho moje, ty mi čteš myšlenky.“ Tak Marsha, pomyslela si Sybill. Brunetu tedy mohla vyškrtnout. „Nezvyklá muzika,“ prohodila.

„Jako obvykle příšerná.“ Usmál se pobaveně. „To je tady taková tradice.“

„Takže na tradice.“ Zvedla sklenku, napila se a pak s krátkým hmm začala do vína přidávat led. „A jak byste hodnotila to víno?“

„No, obyčejné, primitivní.“ Znovu usrkla a omluvně se usmála. „Taky příšerné.“

„Další tradice u Shineyho. Ale čepují tu dobré pivo.“

„Budu si to pamatovat.“ Našpulila rty a naklonila hlavu. „Když jste takový znalec místních tradic, asi tu bydlíte dlouho...“

„Ano.“ Přivřel oči a prohlížel si ji, protože si náhle na něco vzpomněl. Já vás znám.“

Srdce se jí prudce rozbušilo. Uchopila pevně sklenici, aby se jí netřásla ruka. „To jistě ne.“

„Ale ano. Tuhle tvář už jsem viděl. Nenapadlo mě to hned, protože jste měla sluneční brýle, ale něco v tom pohledu...“, podepřel jí prstem bradu a znovu jí naklonil tvář ke straně, „takhle...“

Jeho prsty ji držely pevně a sebejistě. Z toho doteku pochopila, že tohle je muž zvyklý dotýkat se žen. Varovalo ji to. Ona totiž naopak nebyla na doteky zvyklá vůbec.

V obraně povytáhla obočí. „Trochu cyničtější žena by mohla poznamenat, že je to fráze, a ne právě originální.“

„Nepoužívám fráze,“ zamumlal Phillip, „kromě těch originálních. A mám dobrou paměť na tváře, tuhle jsem rozhodně někde viděl. Jasně, inteligentní oči, lehce pobavený úsměv. Sybill...“ Pohledem jí znovu přelétl přes obličej. Pak zkřivil rty v úsměvu. „Griffinová. Doktorka Griffinová. *Neznámí známí.*“

Prekvapeně vydechla. Ještě si nezvykla na svůj nový úspěch ani na možnost, že ji lidé mohou poznat. Ale v tomto případě se jí zcela ulevilo. Mezi doktorkou Griffinovou a Sethem DeLauterem nebyla žádná spojitost.

„Jste vážně dobrý,“ usmála se. „Tu knihu jste četl, nebo jste jen viděl mou fotku na obálce?“

„Četl jsem ji. A líbila se mi tak, že jsem si šel koupit i tu vaši předchozí. Ale k té jsem se ještě nedostal.“

„To mi lichotí.“

„Moc poutavé čtení, vážně. Díky, Marsho,“ obrátil se k číšnici, která před něho postavila pivo.

„Kdybyste ještě něco chtěli, zavolejte,“ mrkla na ně Marsha, „ale pěkně nahlas, protože ta kapela dneska láme rekordy ve vyrábění decibelů.“

Alespoň měl výmluvu, proč si přitáhnout židli co nejbliž k Sybill. Voněla velmi jemně, všiml si. Člověk musel být docela blízko, aby

zachytil poselství té vůně. „Tak mi povězte, doktorko Griffinová, co tak známá tvář z velkoměsta pohledává v takové zapadlé díře, jako je St. Chris?“

„Zkoumá tradice a vzorce mezilidského chování,“ usmála se a pozvedla sklenici jakoby k přípitku, „malého města a venkovské komunity.“

„To musí být propastná změna.“

„Práce sociologů se přece nemůže omezovat jen na velká města.“

„To si tu děláte poznámky?“

„Tak trochu. Jsem v místním lokále,“ začala trochu sebevědoměji. „Všímám si třeba těch tří stálých štamgastů u baru. Jsou tak posedlí mužskými sporty, že jim nevádí ani hluk a dění kolem. Přitom by mohli hru sledovat pohodlně a v klidu doma. Dávají ale přednost společnosti dalších mužů, se kterými se o zážitek podělí, ať už se budou dohadovat nebo souhlasit. Na tom jim nesejde. Je to prostě jisté modelové chování.“

Uvědomil si, že se mu ten její tón, připomínající přednášku, moc zamlouvá. „Ale Orioles dnes hrají velmi důležitý mač a tady jste na území jejich fanoušků. Třeba jde hlavně o ten zápas.“

„Hra je jenom prostředek, vzorové chování by se příliš neměnilo, kdyby šlo třeba o fotbal nebo basketbal.“ Pokrčila rameny. „Pro muže je typické, že se u sportu víc pobaví nejméně s jedním dalším stejně naladěným mužem. Vezměte si třeba reklamy na produkty převážně pro mužské konzumenty. Tak třeba pivo,“ klepla prstem do jeho sklenice, „často ho nabízejí v šotech plných atraktivních mladých mužů, kteří se dělí o nějaký společný příjemný zážitek. Běžný muž si pak jde koupit stejnou značku piva v naději, že tím stoupne v ceně i mezi svými mužskými známými.“

Viděla, že se Phillip směje, a tak povytáhla obočí. „Nesouhlasíte snad?“

„Ale vůbec ne. Jenom pracuju v reklamě, takže jste uhodila hřebík na hlavičku.“

„V reklamě?“ snažila se ignorovat pocit viny kvůli předstírání. „Tady ale asi nebudete mít moc pracovních příležitostí.“

„Pracuju v Baltimoru. Sem jezdím jenom na víkendy, z rodinných důvodů. Ale to je dlouhá historie.“

„Moc ráda si ji poslechnu.“

„Snad později.“ Ty její průzračné modré oči orámované černými řasami byly tak působivé, že se nedokázal dívat nikam jinam. „Řekněte, čeho jste si ještě všimla.“

„Hm...“ Uměl to dobře, pomyslela si. Mistrovsky. Dívat se na ženu, jako by v tu chvíli byla jedinou životně důležitou věcí na světě. Ten pohled ji příjemně zahřál u srdce. „Tak třeba té druhé číšnice tam vzadu.“

Phillip se zadíval na frivolní pohyb boků ženy u baru. „Těžko si nevšimnout.“

„Ano, protože se oblékla podle primitivních, typicky mužských požadavků. Ale já teď myslím spíš na její osobnost.“

„Fajn,“ Phil si přejel jazykem po zubech, „tak jaká vám připadá?“

„Výkonná, ale už se nemůže dočkat zavíračky. Ví dobře, jak si vytipovat štedřejší zákazníky a vyloudit z nich něco navíc. Studentům támhle v rohu se vyhýbá, protože z nich nic nekouká. Jsou to stejné metody přežití, jaké můžete pozorovat v nějakém newyorském baru.“

„Linda Brewsterová,“ doplnil Phil. „Krátce rozvedená, na lovu nějakého solventnějšího manžela. Její rodina vlastní zdejší pizzerii, takže celý život dělala servírku, i když ji to moc nebaví. Nechcete si zatancovat?“

„Prosím?“ Takže ani tohle není Grace, uvědomila si a zbystřila. „Co jste to říkal?“

„Kapela sice neztlumila zvuk, ale zvolnila tempo. Co takhle trochu tance?“

„Tak dobře.“ Nechala se provést mezi stoly na parket, kde se vklínili mezi další páry.

„Mám dojem, že to má být verze písně Angie“,“ zabručel Phil.

„Kdyby to Mick Jagger slyšel, asi tu kapelu na místě odstřelí.“

„Máte ráda Stouny?“

„Kdo by neměl?“ Protože se v té tlačenici mohli jen mírně pohupovat, zvrátila hlavu a pohlédla mu do tváře. Nečinilo jí žádné příkoří vidět jeho obličej tak blízko svého ani se na něho z nedostatku prostoru tlačit celým tělem. „Sexy rock’n’ roli bez příkras...“

„Máte ráda sex?“

Musela se zasmát. „Kdo by neměl? A i když ta představa není špatná, dnes večer to rozhodně neplánuju.“

„Vždycky je ale nějaké zítra.“

„To jistě.“ Zauvažovala o polibku. Jako experiment a zábava by to jistě nebylo špatné. Místo toho naklonila hlavu a lehce se ho dotkla tváří. Byl přece jen moc atraktivní na takové riziko.

„Tak co kdybych vás vzal zítra na večeři?“ Znalecky jí přejel dlaní vzhůru po páteři a zase zpět k pasu. Je tady jedna hezká restaurace s úžasným výhledem na záliv, kde jsou k dostání ty nejlepší rybí speciality. Nemuseli bychom tam na sebe křičet, abychom se slyšeli, a vy byste mi vyprávěla příběh svého života.“

Rty se lehce otřel o její ucho a vyvolal tím překvapivě bouřlivou reakci v celém jejím těle. Měla tušit, že takovýhle muž bude sexuální manévry ovládat dokonale. „Budu o tom uvažovat.“ Rozhodla se přejet mu lehce prsty po zátylku a pak se odtáhla. „Už musím jít.“

„Cože?“ Sehnul se, aby ji slyšel.

„Musím jít. Díky za tanec.“

„Vyprovodím vás.“

U stolu rychle vytáhl pár bankovek, zatímco si Sybill oblékala sako. Vyšli ven do ticha a chladu. „To byla tedy nová zkušenost,“ usmála se. „Díky vám snad i zážitek.“

„Nechtěl bych o něj přijít. Ale ještě není tak pozdě,“ vzal ji za ruku.

„Na mě až dost,“ v ruce držela klíčky od auta.

„Stavte se zítra v loděnici, provedu vás.“

„Možná ano. Dobrou noc, Phillipe.“

„Sybill.“ Nemohl odolat – donesl si její ruku ke rtům a políbil ji. Přes spojené prsty se na sebe na chvíli zadívali. Jsem rád, že jste si vybrala právě St. Chris.“

„Já taky.“

Vklouzla do svého vozu a ulevilo se jí, protože se musela chvíli soustředit na startování, odbrždění a couvání. Nebyla bůhvíjaká řidička, protože většinu svého života stejně využívala hromadnou dopravu anebo rodinnou limuzínu se šoférem.

Snažila se pouze nemyslet na žhavé místo na ruce, kde ji právě políbil. Neodolala a naposled se na něho alespoň podívala ve zpětném zrcátku.

Phillipovi se k Shineymu samotnému zpátky nechtělo. Myslel na ni cestou domů. Stále viděl, jak gestikuluje, když o něčem zajímavém povídá, anebo zvedá obočí, když chtěla ocenit jeho poznámku. Ještě cítil tu jemnou vůni, která naznačovala, že se musí dostat mnohem blíž, aby se jí nabažil.

Něco mu říkalo, že tahle žena by se k němu báječně hodila, a stojí zato pokusit se o přiblížení. Byla krásná, inteligentní, kulturní a vzdělaná.

A k tomu dostatečně sexy, aby jeho hormony stály neustále na stráži.

Měl ženy rád a chyběla mu příležitost povídat si s nimi. Ne že by nemohl vést debaty s Annou nebo Grace, ale přece jen to nebylo totéž jako důvěrný rozhovor s někým, o kom můžete i eroticky snít.

Poslední dobou si Phil zřídkka našel na podobné věci čas. Obyčejně doklopýtal do bytu po deseti až dvanácti hodinách práce a jeho dřívější společenský program vzal za své i kvůli Sethovi.

Volný čas teď trávil debatami s právníkem, který je připravoval na soudní spory s pojišťovnou o vyplacení pojistky za zemřelého otce. Rozhodnutí o trvalém opatrovnictví Setha mělo padnout do tří měsíců. Odpovědnost za celé ty hory papírů a desítky telefonátů ležela jenom na něm.

Víkendy pak zabraly povinnosti v domě, v loděnici a všechno, co se během týdne nestihlo.

Když se pak sečetlo jedno k druhému, usmál se pro sebe, těžko zbýval čas na večere s atraktivními dívkami nebo dokonce na vášnivé noci.

Tím si také vysvětloval svou náladovost a podrážděnost v poslední době. Koneckonců, když chlap docela přestane sexuálně žít, má na trochu rozmrzelosti asi právo.

V domě už byla tma, když dorazil na příjezdovou cestu. A to v pátek a do půlnoci daleko, povzdechl si. Co se to jen s nimi stalo? Ještě nedávno by touhle dobou projížděl s bratry městem a hledal,

kde se něco zajímavého děje. Ethan sice vždycky potřeboval trochu postrčit, ale nakonec bratry v ničem nezapřel.

Jenže teď, uvažoval, zatímco vystupoval ze svého džípu, Cam chrupkal nahoře v náruči své ženy a Ethan byl stejně šťastně uvelebený v Graceině malém domečku. Mizerové.

Protože věděl, že stejně neusne, obešel dům a zamířil k domácímu molu. Měsíc zářil na hladině jak mlýnské kolo, cikády zpívaly a z lesa se neúnavně ozývala sova.

Možná dával přednost zvukům města, hlasům a ruchu ulic filtrovaným přes okenní sklo. Ale tohle místo pro něho nikdy nepřestalo mít své kouzlo. Měl rád dobré restaurace, divadla a muzea, směsici nejruznějších lidí v davu, ale i tak uměl ocenit stálost a klid, který mohl najít jen tady, den za dnem, rok za rokem.

Bez něho by jistě skončil opět v kanále. A zemřel tam.

„A tys přece chtěl vždycky něco víc než to.“

Philovi přejel po zádech mráz. V místě, kde před chvílí pozoroval jasný měsíc, prosvítající skrze stromy, teď hleděl do tváře svého otce, kterého před půl rokem pohřbil.

„Vždyť jsem měl jen jedno pivo,“ slyšel se.

„Taky nejsi opilý, synu.“ Ray postoupil o něco blíž, takže se jeho hříva stříbrných vlasů a modré oči zaleskly v měsíčním světle. „Snad bys měl začít zase dýchat, nebo zkolabuješ,“ usmál se.

Phillip sykavě vydechl, ale v uších mu zvonit nepřestalo. „Radši si sednu.“ Pomalu, jako starý muž, složil své tělo na molo. Já na duchy nevěřím,“ řekl vodní hladině, „ani na převtělování, posmrtný život nebo jiné takové jevy.“

„Vždycky jsi byl ze všech tří největší realista. Věřils jen tomu, cos mohl vidět, osahat nebo cítit.“

Ray se usadil vedle Phillipa a se spokojeným úsměvem si natáhl nohy v onošených džínách. Zkřížil kotníky a Phil se zadíval na pohodlné tenisky, které před půl rokem vlastnoručně balil do bedny pro Armádu spásy.

„No,“ prohodil Ray zvesela, „ale mě přece vidíš, ne?“

„Ne. Mám jen vidiny, nejspíš z přepracování a sexuální vyhladovělosti.“

„Hm, hádat se s tebou nebudu. Na to je moc krásná noc.“

„Asi jsem se s tím ještě nesmířil,“ mluvil Phil sám k sobě, „pořád mám vztek na to, jak zemřel a proč, a k tomu spoustu nezodpovězených otázek. Tak si vymýšlím...“

„Já věděl, že ty budeš nejtvrdší oříšek. Vždycky jsi musel mít na všechno odpověď. Já vím, že chceš znát odpovědi a že máš zlost, a nedivím se tomu. Změnil se ti celý život a přijal jsi odpovědnost, která ti nepatřila. Jsem ti za to vděčný.“

„Ted' nemám čas na terapii. V rozvrhu bych na ně už nenašel místo.“

Ray se hlasitě zasmál. „Chlapče, ty nejsi opilec ani blázen, jenom tvrdohlavý mezek. Proč radši nevyužiješ ten svůj přizpůsobivý mozek, Phile, a nepřijmeš to jako možnost?“

Phillip sebral odvalu a otočil hlavu. Byla to tvář jeho otce, okrouhlá a plná života. Jasně oči se usmívaly a vlasy povlávaly ve větru. „Protože tohle možné není!“

„Někteří lidé to říkali taky – když jsme si vás přivedli postupně domů, abychom vytvořili novou rodinu – že to možné není. A spletli se. Kdybychom jim ale tehdy se Stellou uvěřili a brali to čistě logicky, nestali by se z vás naši synové. Osud na logiku kašle. Prostě to tak je a má to tak být.“

„Fajn.“ Phillip prudce natáhl ruku a šokované ji zase přitiskl k tělu. Jak to? Jak to, že jsem se tě dotkl, když jsi duch?“

„Protože jsi to potřeboval.“ Ray jakoby nic syna krátce plácl po zádech. „Prostě jsem tady. Aspoň na chvíli.“

Phillipovi se stáhlo hrdlo i žaludek. „Proč?“

„Neskončil jsem. Nechal jsem příliš mnoho věcí jen na tobě a bratrech. A je mi to líto, Philiipe.“

Nedělo se to, jistěže ne, uvažoval Phil. Nejspíš byl jen na pokraji nervového zhroucení. Cítil chladivý vítr na tváři, stále slyšel sovu a ty cikády.

V tom případě by měl rychle zjistit pravdu. „Říká se, že to byla sebevražda,“ promluvil tiše. „Pojišťovna nechce platit.“

„Doufám, že tomu nesmyslu nevěříš. Byl jsem rozčilený a neopatrný, měl jsem nehodu.“ V Rayově hlase byla znát rozmrzelost. „Nevybral bych si tak snadnou cestu. Měl jsem na starosti chlapce.“

„A je Seth tvůj syn?“

„Můžu ti říct jen, že je můj.“

Phila zbolelo u srdce a raději se zadíval zpět na moře. „Ale maminka ještě žila, když byl počatý.“

„Ano. Ale já jsem jí nikdy nebyl nevěrný.“

„Tak jak...“

„Musíš ho přijmout pro něho samého. Já vím, že ti na něm záleží a že pro něho děláš to nejlepší. Ale ten poslední krok ještě zbývá. Přijetí. On tě potřebuje, všechny vás potřebuje.“

„Nic zlého se mu nestane,“ řekl Phillip chmurně, „o to se postaráme.“

„Změní ti celý život, když mu to dovolíš.“

Phil se krátce zasmál. „Věř mi, že to už udělal.“

„Změní ho k lepšímu. Nebraň se takové možnosti. A s touhle mojí návštěvou si hlavu nelámej.“ Ray syna soucitně poplácal po stehně. „Promluv si s bratry.“

„Jasně, jako kdybych jim mohl říct, že jsem tu vysedával uprostřed noci a mluvil s...“ Ohlédl se a viděl zase jen stromy ozářené měsícem.

„S nikým,“ dokončil větu a znaveně ulehl do trávy. „Bože, měl bych se trochu víc šetřit.“

ČTYŘI

NESMÍ SE CHOVAT PŘÍLIŠ HORLIVĚ, přikázala si Sybill. Objeví se tam jakoby náhodou, rozhodně ne příliš brzy.

Raději půjde pěšky, jako by se právě procházela po nábřeží a celé dopoledne nakupovala a jen tak mimoděk ji napadlo se v loděnici zastavit.

Pro uklidnění se opravdu vydala do přístavu. Ostatní turisté také nikam nespěchali, bezcílně se procházeli a pozorovali plachetnice na bleděmodré hladině zálivu.

Byl to opravdu rozdíl od uspěchaného města, kde se i turisté neustále honili z místa na místo. Vytáhla z tašky malý diktafon a namluvila do něho několik poznámek.

„Rodiny turistů se zdají uvolněnější, aniž by se pídily po zábavě, za kterou sem přijely. Místní lidé se chovají přátelsky a trpělivě. Život tu plyne pomaleji a klidněji. V obchodech nikdo ostražitě nehlídá zákazníky ani peněženky.“

Koupila několik pohlednic pro přátele a kolegy, ze zvyku si vybrala i jednu z knih o historii kraje. Zašla do

Crawfordovy cukrárny, která se zdála být mezi místními oblíbená, a koupila si kornout zmrzliny. Alespoň měla nějakou rekvizitu na cestu k loděnici.

Sybill věřila v užitečnost takových předmětů, lidé je přece používali neustále – sklenici s pitím na večírcích, knihu v podzemce nebo šperky, uvědomila si, když si omotávala řetízek kolem prstu.

Ihned ho pustila a raději si vychutnávala jahodovou zmrzlinu.

K okraji města to nebylo daleko. Nábřeží mohlo mít z jednoho konce na druhý asi tak míli. Pak následovaly obytné čtvrti s úzkými uličkami malých domků a ještě menšími dvorky. U jednoho z nízkých plotů na ni vyštěkl pes s plandavýma ušima. V Sybill hrklo, když se zvedl na zadní a opřel se o plot. O psech toho mnoho nevěděla.

Za chvíli už spatřila Phillipův džíp a vedle něho postarší pickup. Dveře i okna loděnice byly otevřené a zevnitř uslyšela lomoz cirkulárky. K tomu ještě melodii jižanského rocku Johna Fogertyho.

Tak fajn, Sybill, řekla si, rychle dojedla kornout a zhluboka se nadechla. Ted', anebo nikdy.

Vstoupila do stodoly a její pozornost na chvíli zaujal velký, zářivkami nasvícený prostor plný dřevařského materiálu. Quinnovi byli zabrání do práce. Ethan s Camem umisťovali ohýbané prkno na kostru budoucí plachetnice a Phil řezal kratší kusy dřeva na nebezpečně vyhlížející pile.

Setha nikde neviděla.

Na chvíli se jí zachtělo zase nepozorovaně odejít. Jestli se se svým synovcem nemohla setkat teď, bylo rozumnější návštěvu raději odložit.

Co když je někde s kamarády? Má tady vůbec nějaké? Anebo doma? Považuje to tu vůbec za svůj domov?

Než si to mohla rozmyslet, pila ztichla a chvíli bylo slyšet jen Fogertyho píseň. Phil si sundal ochranné brýle, otočil se a uviděl ji.

Uvítal ji tak upřímným úsměvem, že se musela zastydět. „Ruším, že?“ zavolala na něho, aby ji přes hlasitou hudbu slyšel.

„Díkybohu.“ Oprášil si ruce a vyšel jí naproti. „Celý den jsem tu zavřený s těmihle chlápky, už jsme potřebovali nějakou změnu k lepšímu.“

„Dneska jsem za turistku,“ zatřepala nákupní taškou, „tak jsem si řekla, že vás vezmu za slovo a nechám se tu provést.“

„Doufal jsem, že přijdete.“

„Takže...,“ zaměřila pozornost na osvětlenou plošinu, aby ji ty jeho upřené oči docela nepohltily, „tohle je ta loď?“

Jen kostra.“ Vzal ji za ruku a přivedl blíž. „Bude to sportovní rybářská plachetnice.“

„Hra?“

„Pro jednu typicky mužskou zábavu – rybaření a popíjení piva.“

„Ahoj, Sybill,“ zavolal na ni Cam, „nehledáte práci?“ ^ Zadívala se na ostré pily a těžké kusy dřeva. „Radší ne.“ Usmála se na Cama. „Vypadá to, že vy tři víte, co děláte.“

„My dva jistě,“ ukázal na sebe a Ethana, „Phila tu máme hlavně na ozdobu.“

„Tady mě prostě nikdo nedocení.“

Zasmála se a začala obcházet loď. Jestli jsem to dobře pochopila, je to vzhůru nohama.“

Jistě,“ Phil se usmál jejímu zvednutému obočí, „až dokončíme plášť, obrátíme ji a začneme s palubou.“

„Vaši rodiče jsou taky loďaři?“

„Ne, matka byla lékařka a otec univerzitní profesor. Ale na lodích jsme všichni vyrostli.“

Z jeho hlasu vycítila vřelý cit a zbytky zármutku. Měla na sebe vztek. Chtěla se ještě zeptat na rodiče, ale nedokázala to. Ještě jsem na lodi nebyla.“

„Nikdy?“

„Myslím, že to zas není tak neobvyklé.“ , A chtěla byste se svézt?“

„Možná. Pozorovala jsem jachty z hotelového okna a líbily se mi.“ Rozestavěnou loď hned brala jako úkol, který musí pochopit. „A jak víte, kde se stavbou začít? Musíte přece mít nějaké plány, ne?“

„Design vymyslel Ethan. Cam vypracoval detaily a Seth to nakreslil.“

„Seth.“ Její ruka na držadle tašky se sevřela v pěst. „Neříkal jste, že je to školák?“

„Je. Ale výborně maluje. Pojd'te se podívat.“

Ted' v jeho hlase zaslechla hrdost. Následovala ho ke stěně ověšené obrázky v dřevěných rámech. Byly dobré – skutečně dobré. Rychlé skicy tužkou, prozrazující pečlivost a talent.

„Tohle že namaloval malý kluk?“

„Ano. Hezké, že? Tuhle jsme právě dokončili,“ t'ukl prstem najeden z obrázků, „a na téhle se pracuje.“

Je vážně nadaný,“ zašeptala se staženým hrdlem. „Má skvělou perspektivu.“

„Taky malujete?“

„Tak trochu, pro zábavu.“ Odvrátila se, aby se uklidnila. „Pomáhá mi to v práci.“ Byla rozhodnutá se dál usmívat. Odhodila si vlasy přes rameno a zadívala se na Phila. „A kde je mladý umělec dnes?“

„Šel...“

Zmlkl, když do stodoly vběhli dva psi. Sybill o krok ustoupila, protože ten menší se neomylně vrhl právě k ní. Přiškrčeně vydechla, ale to už Phil na psa vykřikl.

„Přestaň, ty pitomče. Neskákej, jsem řekl.“ Ale to už měl Blázen packy opřené pod jejími nadry. Zavrávorala, protože si jeho vyceněné zuby neuměla vyložit jako přátelský psí úsměv.

„Hodný pejsek,“ zablekotala, „moc hodný.“

„Pitomec je to,“ opravil ji Phil a stáhl z ní psa za obojek. „Neumí se chovat. Sedni. Omlouvám se.“ To už si pes kecl na zadek a nabídl Sybill packu. Je to Blázen.“

„Je jenom horlivý.“

„Ale ne, jmenuje se Blázen – to jméno vyjadřuje jeho povahu. Takhle bude sedět, dokud mu tou packou nepotřesete.“

„Aha.“ Opatrně vzala packu dvěma prsty.

„Nebojte se, nekouše.“ Phillip naklonil hlavu ke straně, protože si všiml nejistoty v jejím výrazu. „Bojíte se snad psů?“

„Já... Asi trochu – velkých, cizích psů.“

„No, ten druhý, Simon, je lépe vychovaný.“ Phil poškrábal Simona za uchem, protože jen tiše seděl a prohlížel si návštěvu. Je Ethanův. Blázen patří Sethovi.“

„Uach tak.“ Seth má tedy psa, uvědomila si, když jí Blázen znovu podal packu a sledoval ji se zdánlivým obdivem. „Já se psy prostě jen nemám zkušenosti, bohužel.“

„Tohle jsou chesapeačtí retrieveři, alespoň z velké části. Sethe, zavolej si ho, než dámě poslintá boty.“

Sybill rychle zvedla hlavu a ve vratech stodoly spatřila siluetu chlapce. Do tváře mu dobře neviděla, protože mu slunce svítalo do zad. Viděla jen obrys vyššího štíhlého těla, baseballovou čapku a velkou hnědou brašnu. „On přece moc neslintá. Blázne, k noze.“

Oba psi okamžitě přeběhli na druhou stranu stodoly. Seth se mezi nimi protáhl a složil tašku na improvizovaný stůl z několika prken na dřevěných kozách.

„Nechápu, proč musím oběd nosit vždycky já,“ postěžoval si.

„Protože jsi tady nejmladší,“ odpověděl Cam a začal hrabat v tašce. „Přinesls mi ten masový sendvič?“

Jasně.“

„ÚA kde jsou drobné?“

Seth vytáhl velkou láhev pepsi, otevřel ji a přímo z ní se hltavě napil. Pak se zazubil. „Jaký drobný?“

„Hele, ty malej zloději, mělš přinýst zpátky nejmíň dva dolary.“

„Nevím, o čem to mluvíš. Asis zapomněl na mzdu pro nosiče.“

Cam se po chlapci natáhl a ten se smíchem poskakoval z dosahu jeho ruky.

„Bratrská láska,“ komentoval Phillip. „Proto si vždycky dávám pozor, abych mu dal s sebou přesně tolik peněz, kolik potřebuje. Jinak už je nikdy neuvidím. Dáte si taky něco k jídlu?“

„Ne, já...“ Nemohla odtrhnout oči od Setha, ale věděla, že bude muset. Právě o něčem rozmlouval s Ethanem a živě přitom gestikuloval, až mu Blázen hravě lapal po prstech. „Už jsem něco měla. Ale vy se klidně najezte.“

„Tak něco k pití. Koupils mi tu vodu?“

„No jo, značková voda – ztráta peněz. Člověče, u Crawforda zas byl nával.“

U Crawforda, uvědomila si Sybill. Takže tam možná byli ve stejnou chvíli. Mohli i projít vedle sebe, aniž by se poznali.

Seth se na ni také s mírným zájmem zadíval. „Kupujete lod?“

„Ne.“ Nepoznal ji, jistěže ne, uvažovala. Byl tehdy docela malý. V jeho očích nenašla ani náznak nějaké pochybnosti. „Jenom se tak rozhlížím.“

„To je dobrý.“ Vrátil se k tašce a vzal si také jeden sendvič.

„No...“ Mluv s ním, přikázala si, hlavně něco řekni. „Phillip mi ukázal tvoje kresby. Jsou skvělé.“

„Hm, nevím.“ Trhl ramenem, ale potěšené se začervenal. „Mohly být i lepší, jenže oni na mě vždycky tak spěchaj...“

Ledabyle – alespoň se snažila, aby to tak působilo – k němu přistoupila a pohlédla mu zblízka do tváře. Měl modré oči, ale o něco temnější než ona nebo její sestra. Blond vlasy také získaly sytější odstín, než měl ten chlapec na její fotografii. Snad ústa, uvažovala. Nebyla tam nějaká podobnost?

„Takže tím by ses chtěl stát?“ snažila se udržet konverzaci. „Myslím umělcem?“

„Možná, ale to je jen taková legrace.“ Zakousl se znovu do sendviče a mluvil dál s plnou pusou. „My jsme loďaři.“

Jeho ruce nebyly zdaleka čisté a obličej také ne. Na mytí před jídlem se v mužské domácnosti asi moc nedbalo. „Třeba by tě zajímala tvorba designu.“

„Sethe, tohle je doktorka Sybill Griffinová.“ Phil jí nabídl pohárek s vodou a ledem. „Píše knihy.“

„To jako romány?“

„To ne,“ odpověděla. „Spíš taková pozorování. Teď právě hledám inspiraci v tomhle kraji.“

Otřel si ústa hřbetem ruky, kterou mu předtím olizoval pes, a Sybill se uvnitř otřásla odporem.

„To budete psát knihu o lodích?“ zeptal se.

„Ne, o lidech. O lidech z malého města, konkrétně z malého města u moře. Jak se ti tady vlastně líbí – myslím život tady?“

„Líbí. Ve městě je to děsný.“ Znova se zhluboka napil limonády.

„A měšťáci jsou pěkný šílenci.“ Usmál se. „Zrovna jako Phillip.“

„Tobě prostě čouhá sláma z bot, Sethe. Mám o tebe strach.“

Chlapec si jen pohrdavě odfrkl. „Půjdu na chvíli k vodě. Zatoulaly se sem nějaký kachny.“

Vyběhl ze vrat a psi ho nadšeně následovali.

„Seth má na všechno svůj názor,“ ucedil Phil suše. „To je v deseti asi normální. Člověk ještě vidí svět černobíle.“

„Do města ho to asi moc netáhne.“ Cítila, jak se jí samou zvědavostí zase zmocňuje tréma. „Byl s vámi už někdy v Baltimoru?“

„Ne, ale nějakou dobu tam žil se svou matkou.“ Phil zvažněl a Sybill tázavě povytáhla obočí. „To je taky součást té dlouhé historie.“

„Říkala jsem, že si ji ráda poslechnu.“

„Tak se mnou pojd'te na tu večeři, budem si vyprávět o životě.“

Zahleděla se k vratům stodoly, kterými prve Seth odběhl. Musí s ním rozhodně strávit víc času. A taky se dovědět, jak celou tu věc vidí Quinnové. Proč nezačít třeba u Phillipa?

„Dobře. Ráda.“

„Vyzvednu vás teda v sedm.“

Zavrtěla hlavou. Raději nechtěla jeho návštěvu v hotelu riskovat. Já to najdu. Kde je ta restaurace?“

„Napíšu vám adresu. Pojd'me do mé kanceláře, prohlídku můžeme začít i tam.“

VŠECHNO, CO VIDĚLA, SE JÍ ZDÁLO

zajímavé, i když kromě hlavní haly vlastně už nebylo co k prohlížení. Kancelář velikosti šatny, maličká koupelna a špinavá komora.

Ethan jí pak ale trpělivě vysvětloval pracovní postup. Napadlo ji, že by z něho mohl být výborný učitel – ochotný pokaždé odpovídat třeba i na zcela banální otázky.

Pak užasle pozorovala, jak se za pomoci páry ohýbá prkno do požadovaného tvaru a jednotlivé fošny se sesazují beze svárů.

Při pohledu na Cama se Sethem musela uznat, že je mezi nimi patrný citový vztah. Kdyby o nich předem nevěděla nic, jistě by je považovala za bratry anebo otce se synem.

Ovšem před návštěvou se jistě snažili chovat co nejlépe, říkala si. Uvidíme později, až si na ni více zvyknou.

Když Sybill opustila loděnici, Cam dlouze, obdivné hvízdal a zamrkal na Phillipa. „Moc hezká, brácho, moc.“

Phillip se usmál a napil se chladné vody. „Nestěžuji si.“

„Abude tady dost dlouho nato, abys... ehm...“

„Když bůh dá.“

Seth odložil prkno a našťavaně odfrkl. „Sakra, to už ji chceš zase tahat do postele? Copak vy na nic jinýho nemyslíte?“

„Ještě tak na to, jak ti ty řeči vytlouct z hlavy.“ Phil sebral Sethovi čepici a lehce jí majznul chlapce po vlasech.

„Pořád jen myslíte na ženění,“ odpověděl kluk otráveně a snažil se Philovi čepici sebrat.

„Já si ji přece nechci vzít, ale jít s ní na večeři do hezké restaurace.“

„A pak na ni skočit,“ dokončil Seth.

„Prokrista, to může mít jedině od tebe,“ obrátil se Phil ke Camovi.

„Ne, ne, takovej už sem přišel.“ Cam obtočil paži kolem Sethova krku. „Že jo, ty smrádě?“

Setha už dávno nepřepadala úzkost, když se ho někdo dotýkal. Se smíchem se snažil vyprostit. „Aspoň nemyslím jenom na holky. Jste opravdu nemožný.“

„Tak nemožný?“ Phil vrátil Sethovi čepici, aby měl volné ruce. „Dobře, tahle velkohubá rybička teď skončí pěkně ve vodě.“

„Nemůžete to nechat na později?“ protestoval Ethan. „To mám tu loď postavit celou sám?“

„Dobře, tak to odložíme.“ Phil se naklonil a zadíval se chlapci zblízka do očí. „Ale ty nebudeš vědět kdy, kde a jak. Cha chá!“

„Brrr, už se třesu,“ zasmál se tomu Seth.

Dnes jsem se poprvé setkala se Sethem.

Sybill si nad svým laptopem skousla spodní ret a pak první větu raději vymazala.

Dnes odpoledne jsem se kontaktovala se sledovaným objektem.

Tak to bude lepší, uvažovala. Raději Setha nazve objektem.

Ani jedna strana druhou nepoznala. Podle očekávání. Objekt na první pohled dobře prospívá, je štíhlý, ale ne slabý. Gloria je také štíhlé postavy, dá se tedy předpokládat jistá dědičnost. Oba mají podobně světlé vlasy.

S cizími lidmi komunikuje bez problémů, nestydí se jako jiné děti.

Objevil se krátce po mém příchodu do loděnice a přinesl ostatním oběd. Z následné konverzace vyplynulo, že pochůzky neobstarává rád. Nabízejí se dvě vysvětlení. Buďto ho Quinnové v téhle věci tak trochu zneužívají, anebo mu prostě chtějí vštípit jistou odpovědnost.

Pravda bude pravděpodobně někde uprostřed.

Vlastní psa. To je na malém městě u chlapce jeho věku docela běžné.

Je výtvarně nadaný. To bylo příjemné překvapení, protože stejnou zálibu mám i já a moje matka. Gloria naopak nikdy zájem o výtvarnictví nebo umění neprojevila. Tenhle společný koníček by mi mohl pomoci najít k chlapci cestu.

Na první pohled se ve společnosti Quinnů cítí dobře. Zdá se spokojený a v bezpečí. Jeho chování mi chvílemi připadá poněkud zanedbané. Několikrát se vyjadřoval hrubě a klel. Velice zřídka ho někdo chabě napomenul, obvykle si ale jeho řeči nikdo nevšímal.

Nemusel si mýt ruce před jídlem ani mu Quinnovi nebránili krmit psa svým sendvičem. Jeho chování sice nebylo nijak odstrašující, ale také ne dobré.

Dává jednoznačně přednost životu na venkově,

0 měště se vyjadřuje s pohrdáním. Přijala jsem pozvání Phillipa Quinna na večeři, kde se snad dozvím, jak se oni sami na Sethův příchod do rodiny dívají.

Podle toho, nakolik se bude jeho verze lišit od Gloriiny, si teprve hodlám udělat vlastní názor na situaci.

Dalším důležitým krokem bude získat pozvání na návštěvu do Quinnovic domu a vidět Setha

1 v tomto prostředí. Je nutné setkat se se ženami, které teď pečují o jeho náhradní rodinu.

Dokud se o situaci osobně nepřesvědčím, nehodlám místní sociální odbor kontaktovat.

Sybill se zapřela do židle a pročítala svoje poznámky. Bylo toho velmi málo, uvědomila si. Ale i její vlastní vinou. Myslela, že je na tohle první setkání dobře připravená, a mylila se.

Když Setha uviděla, pocítila hluboký smutek. Ten chlapec byl její synovec, její rodina, a přece tolik cizí. Copak se o to ale nezasloužila stejnou měrou jako Gloria? Pokusila se ho snad vtáhnout do svého života?

Pravda, neměla ponětí, kde s ním matka žije, ale snažila se je někdy najít?

A když se jednou za čas Gloria ozvala, aby požádala o peníze, spokojila se s ujištěním, že je chlapec v pořádku. Nikdy ho nechtěla vidět nebo slyšet.

Bylo pro ni prostě snazší poslat telegraficky nějaké peníze a víc se o ně nezajímat.

Vždyť tehdy o něho tak rychle přišla a tolik ji to zranilo.

Tentokrát pro něho musí něco udělat. Ale jen to, co bude považovat za správné. Nesmí se už příliš citově angažovat. Koneckonců nebyla jeho matkou. A kdyby ho Gloria získala zpátky, jistě by se jí zase ztratili z dohledu.

Přesto se pokusí mu pomoci, jen co zjistí skutečný stav věcí. Pak se opět vrátí ke své práci a svému životu.

Uspokojeně uložila poznámky do paměti počítače, když vtom zazvonil telefon.

„Ano? Griffinová.“

„Sybill, že mi to dalo práci, než jsem tě vystopovala.“

„Mami.“ Sybill si dlouze vzdychla a zavřela oči. „Ahoj.“

„Nechtěla bys mi vysvětlit, co to provádíš?“

„Ale klidně. Pracuju tady na své nové knize. Jak se ti vede? A co táta?“

„Prosím tě, nedělej ze mě hlupáka. Snad jsme se dohodly, že se od téhle nepříjemné aférky budeš držet stranou.“

„Ne.“ Jako před každým rodinným konfliktem pocítila Sybill tlak v žaludku. „Ty jsi dala najevo, že si to přeješ. Já jsem se ale rozhodla jinak. Setkala jsem se se Sethem.“

„Gloria ani její syn mě nezajímají.“

„Mě ano. Je mi líto, že ti to vadí.“

„Tomu se není co divit. Gloria si vybrala vlastní cestu, a už není součástí mého života. Do téhle záležitosti se nehodlám nechat zatáhnout.“

„To taky nechci.“ Sybill odevzdaně nahnátla krabičku s aspirinem. „Nikdo tu netuší, kdo jsem. A kdyby se dověděli, že jsem dcera doktora Waltera Griffina, těžko by našli souvislost s Glorií a Sethem DeLauterovými.“

„Ale mohli by, pokud si dají tu práci. Nic nedokážeš tím, že se tam budeš ukazovat. Vrať se prosím do New Yorku, nebo přijed' sem do Paříže. Třeba si dáš říct od svého otce, když ne ode mě.“

Sybill spláchla aspirin trochou vody. „Jsem rozhodnutá zůstat, promiň.“

Chvíli bylo ticho, plné tušeného vzteku a zklamání na druhé straně drátu. Sybill nechala oči zavřené a mlčky vyčkávala.

„Vždycky jsi mi dělala jen samou radost. Nečekala bych od tebe tak zrádné chování. Můžu jen litovat, že jsem ti o té věci něco prozradila. Nikdy bych to neudělala, kdybych tušila, že se zachováš tak nepřístojně.“

„Je to desetileté dítě, mami. A tvůj vnuk.“

„Pro mě ani pro tebe není nikým. A jestli s tím nepřestaneš, Gloria ti tvé laskavosti jistě náležitě oplátí.“

„Glorii dokážu zvládnout.“

Ve sluchátku se ozval krátký ostrý smích. „Vždycky jsi tomu věřila a vždycky ses spletla. Buď tak laskavá a nevolej mně ani svému otci, dokud nepřijdeš k rozumu.“

„Mami...“ Oznamovací tón Sybill jen lehce zaskočil. Její matka musela mít jako obvykle poslední slovo. Sybill pomaličku zavěšila, stejně pomalu si vzala ještě tabletku na podrážděný žaludek a se stejnou zarputilostí se obrátila ke svému počítači a zabrala se znovu do práce.

PĚT

PROTOŽE SYBILL MĚLA ZE ZKUŠENOSTI dojem, že kromě ní je celý svět těžce nedochvilný, překvapilo ji, že na ni Phillip u rezervovaného stolu už čekal.

Vstal, vyslal k ní jeden ze svých oslnivých úsměvů a podal jí žlutou růži. Připadalo jí to okouzující i podezřelé zároveň.

„Díky –“

„Potěšení na mé straně. Vážně. Vypadáte úžasně.“

Také si s tím dala práci. Po matčině telefonátu trpěla přece jen pocitem viny, a o to víc úsilí věnovala svému zevnějšku.

Oblékla se do jednoduchých černých šatů s dlouhými rukávy a čtverhranným výstřihem, které patřily k jejím oblíbeným. Stejně jako šňůra perel z dědictví po babičce. Vlasy si vyčesala do hladkého uzlu a do uší si zasunula safírové náušnice přivezené z Londýna.

Věděla, že využívá známou ženskou zbraň, která jí měla dodat sílu a sebevědomí. Potřebovala oboje.

Ještě jednou díky.“ Usadila se do koutku naproti němu a přivoněla si k růži.

„Mají tu výběr dobrých vín, jestli si dáte,“ řekl. „Víno? Proč ne?“

„Dobře.“ Zadíval se na číšníka. „Vezmeme si láhev číslo 103.“

Odložila růži vedle lístku v kožených deskách. „Což je?“

„Velmi dobré Pouilly Fuisse. Zapamatoval jsem si, že pijete bílé. Tak doufám, že tohle bude o několik kategorií lepší než to od Shineyho.“

„To by asi bylo každé.“

Naklonil hlavu, vzal ji za ruku a zahleděl se na ni. „Děje se něco?“

„Ne.“ Našpulila rty. „Všechno je, jak jste sliboval.“ Zadívala se z okna, pod nímž se rozprostíral temně modrý záliv, ozdobený zapadajícím sluncem. „Krásný výhled, pěkné místo.“ Otočila se zpět. „Zajímavý společník.“

Ne, uvažoval a stále se jí díval do očí. Něco tu přece jen neladilo. Z náhlého popudu ji uchopil jemně za bradu a lehce ji políbil na rty.

Neodtáhla se, dovolila si trochu experimentovat. Líbal něžně a zkušeně. Uklidňovalo ji to. Když přestal, povytáhla obočí. „To bylo proč?“

„Vypadalas, že to potřebuješ.“

Nevzdychla si, i když se jí zachtělo. Raději si složila ruce do klína. „Tak díky.“

„Můžu to kdykoli zopakovat. Vlastně...“ Jeho prsty na její tváři se jen o něco víc sevřely a polibek byl tentokrát hlubší a trval déle.

Mírně rozevřela rty a teprve potom si uvědomila, že si to přála. Dech se jí zadrhl a tep zrychlil, když ucítila jak ji jemně stiskl zuby a jeho jazyk ji dráždil v pomalém svůdném tanci.

Pevně si tiskla prsty v klíně. Její mysl se začala zatemňovat. Konečně se odtrhl.

„A tohle bylo proč?“ vypravila ze sebe. „To jsem asi potřeboval já.“

Ještě jednou se k ní naklonil, ale to už mu duchapřítomně položila dlaň na prsa a zarazila ho. Měla tisíc chutí chytit tu hebkou košili do pěsti a přitáhnout si ho blíž, ale nechtěla přece ztratit sebekontrolu.

Jako předkrm to asi stačilo. Neměli bychom si objednat?“

„Řekni mi, co se přihodilo.“ Pochopil, že to opravdu chce vědět. Chtěl pomoci, chtěl vyhnat ty nepatrné stíny z jejích jasných očí.

„Ale nic.“

„Určitě ano. A vypovídat se cizímu člověku může být ta nejlepší náplast.“

„Možná.“ Otevřela jídelní lístek. Jenže většina cizích lidí se o problémy druhých nezajímá.“

„Ty mě přece zajímáš.“

Usmála se přes okraj menu. „Přitahuju tě. To nemusí být vždycky to samé.“

„U mě to bude obojí.“

Vzal ji za ruku a díval se jí do očí. Mezitím číšník přinesl láhev, nalil trochu k ochutnání, Phil upil, pochvalně kývl, ale pohled z ní nespustil.

Je perfektní. Bude ti chutnat,“ zašeptal, zatímco číšník doléval sklenky.

„Opravdu je dobré,“ souhlasila, když se také napila. „Moc dobré.“

„Mohu nabídnout dnešní speciality.“ Číšník začal odříkávat seznam pokrmů, ale Sybill mu nevěnovala velkou pozornost. Phil měl oči jako ze starého zlata. Takové viděla jen na renesančních obrazech v římské galerii. „Dám si míchaný salát s vinným octem a úlovek dne, grilovaný.“

Nepřestal se na ni dívat a přitom si přitáhl její ruku přes stůl a políbil ji do dlaně. Já to samé. A nespěchejte. Jsem mocně přitahován.“ Číšník jen zvedl oči v sloup a odešel. „A moc mě zajímáš. Vyprávěj mi něco.“

„Tak dobře.“ Nemohlo to ničemu uškodit, řekla si v duchu. Dřív nebo později spolu budou jednat na jiné úrovni, tak ať raději předem pochopí její pohnutky. Jsem poslušná dcera.“ Pobaveně se usmála sama sobě. „Poslušná, zdvořilá, akademicky vzdělaná a profesionálně úspěšná.“

„To musí být těžké břemeno.“

„Někdy ano. Samozřejmě v tomhle věku už se nenechám tak snadno svazovat očekáváním svých rodičů.“

„Ale,“ ozval se Phil a jemně jí stiskl ruku, „někdy se tomu nevyhneš. To je všude stejné.“

„Ty snad taky?“

Vzpomněl si, jak si na molu za úplňku povídal se svým mrtvým otcem. „Víc, než jsem si myslel. V mém případě mě ale rodiče nepřivedli na svět. Oni mi dali život. Totiž tenhle život.“ Zauvažoval. „Když jsi ale ta hodná dcera, je taky nějaká nehodná?“

„S mojí sestrou byly vždycky problémy. Vlastně rodiče hodně zklamala. A tím víc pak čekali ode mě.“

„Takže jsi musela být dokonalá.“

„Ano, ale to samozřejmě nejde.“ Snažila se, mnohokrát, ale marně.

„Dokonalost je nudná.“ Zhodnotil Phil. „A ponižující. Proč to vlastně zkoušet? Tak co se stalo?“ zeptal se, protože se zamračila.

„Nic vážného. Má matka se na mě právě teď zlobí. Kdybych se podvolila a udělala, co po mně chce... To prostě nemůžu. Nejde to.“

„Takže se cítíš provinile a smutně.“

„Mám strach, že už to mezi námi nikdy nebude takové.“

„To je to tak zlé?“

„Může být,“ zašeptala. Jsem jim vděčná za všechno, co mi dali – výchovu, vzdělání, příležitosti. Hodně jsme cestovali, takže už jako dítě jsem mohla poznat kus světa a jiné kultury. Ted' mi to pomáhá v práci.“

Příležitosti, pomyslel si Phil. Vzdělání, cestování. Ani jednou se nezmínila o lásce, zábavě, hrách. Jestlipak si vůbec uvědomuje, že spíš popisovala školu než rodinu. „A kde jsi vyrostla?“

„Hm. Ledaskde. V New Yorku, Bostonu, Chicagu, Paříži, Milánu, Londýně. Můj otec tam přednášel. Je psychiatr. Ted' žijí v Paříži, protože má matka to město miluje.“

„Provinilost na dálku.“

Musela se usmát. „Ano.“ Opřela se do židle a počkala, až jim naservírují salát. Opravdu se cítila o něco lépe. Jako by podváděla o něco méně, když se mu s něčím ze svého života svěřila. „A tys vyrostl tady?“

„Přišel jsem až ve třinácti, to se Quinnovi stali mými rodiči.“

„Stali?“

„To je část té dlouhé historie.“ Zvedl sklenici a zadíval se na ni přes okraj. Obyčejně ženám o svém životě před Quinnovými příliš nevyprávěl. Když se odhodlal, tak jen cenzurovanou verzí pravdy. Ted' byl poprvé v pokušení svěřit se se vším. Zaváhal a rozhodl se pro zlatou střední cestu.

„Vyrostl jsem v Baltimoru, ve špatné čtvrti. Dostal jsem se tam rychle do potíží. Ve třinácti už to se mnou šlo dost z kopce. A Quinnovi mi nabídli šanci to změnit. Vzali mě k sobě, přivedli mě do St. Chrisu a dali mi rodinu.“

„Adoptovali tě.“ Až posud pravdu znala, tohle si o Raymondu Quinnovi zjistila. Jen nechápala proč.

„Jo. Už měli Cama s Ethanem, ale udělali místo ještě pro jednoho. A to jsem jim to ze začátku vůbec neusnadnil. Jenže oni stáli při mně a nikdy od žádného problému neutekli.“

Vzpomněl si na otce, umírajícího na nemocničním lůžku. Ještě v té chvíli se zajímal především o své kluky, o Setha. O rodinu.

„Když jsem vás poprvé viděla,“ promluvila Sybill, „bylo poznat, že jste bratři. Ne příliš fyzicky podobní, ale něčím propojení. Myslím, že je to příklad toho, jak prostředí ovlivňuje dědičnost.“

„Nebo příklad toho, co mohou dva cílevědomí a velkorysí lidé udělat se třemi ztracenými kluky.“

Usrkla trochu vína, aby mohla promluvit. „A Seth?“

„Ztracený kluk číslo čtyři. Snažíme se pro něj dělat to, co naši rodiče pro nás a o co nás otec požádal. Maminka zemřela už před několika lety. Dost nás to rozhodilo. Byla to úžasná ženská. Nevím, jestli jsme ji za života dokázali dost ocenit.“

„Určitě ano.“ Dojatá tónem jeho hlasu se lehce usmála. „Určitě věděla, že ji milujete.“

„Doufám. Když zemřela, Cam se vytratil do Evropy – závodil na lodích, v autech... a šlo mu to dobře. Ethan si koupil vlastní domek, ale většinu času trávil stejně na moři. No, a já jsem se vrátil do Baltimoru, když už jsem ten měšťák,“ dodal s úsměvem.

„Do lepších čtvrtí.“

„Jasně. Sem jezdím jenom na víkendy a prázdniny. Ale to není totéž jako tu žít.“

Zvědavě naklonila hlavu. „A chtěl bys to měnit?“ Sama prožívala odchod na kolej jako den své opravdové svobody. Konečně nebude nikdo hlídat každé její slovo a gesto.

„Ne, ale přijdou chvílky, kdy se člověku po starých časech zasteskne. Copak ty to neznáš? Ten pocit, že je ti šestnáct, v kapse máš zbrusu nový řidičák a celý svět ti leží u nohou.“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. V šestnácti rozhodně řidičák neměla. Bydleli v Londýně a na dovolená místa ji vozil šofér. Jen občas se zmohla na malou rebelii ajelapodzemkou.

„Šestnáctiletí kluci mají ke svým autům asi jiný vztah než stejně staré dívky.“

„Kluk s autem rozhodně snáz nějakou kočku sbalí.“

„Pochybuj, že právě ty bys s tímhle měl někdy problémy, i bez auta.“

„Jak chceš obírat holky na zadním sedadle, když žádné nemáš?“

„No dobře. Teď jste zase všichni zpátky tady.“

„Hm. Otec přivedl Setha za podivných a zatím ne docela jasných okolností. Sethova matka... No, jistě o tom něco zaslechneš, pokud se tady zdržíš.“

„Ano?“ Sybill se pustila do ryby a doufala, že dokáže polknout sousto.

„Můj otec učil anglickou literaturu na marylandské univerzitě. Asi před rokem se tam objevila neznámá žena. Byla to soukromá schůzka, takže podrobnosti neznáme, ale asi nepříjemná. Zašla totiž za děkanem a obvinila otce ze sexuálního zneužití.“

Sybill upustila vidličku a rychle ji zase nenápadně zvedla. „To pro něho muselo být opravdu těžké, vlastně pro vás všechny.“

„Těžké asi není to správné slovo. Tvrdila, že na škole kdysi studovala a že po ní otec chtěl za známky sex a že s ní měl poměr.“

Ne, polknout nedokázala. Svírala vidličku, až ji prsty bolely. „Měla s ním poměr?“

„Ne, jen to tvrdila. Matka v té době ještě žila,“ řekl spíš sám sobě, „v každém případě se nenašel žádný záznam o tom, že by tam ta žena kdy studovala. A můj otec učil víc než pětadvacet let, aniž by se něco prosllechlo o jeho nevhodném chování. To ona se pokusila zničit jeho dobrou pověst. Rozhodně to na ní zanechalo šrám.“

Samozřejmě to nemohla být pravda, pomyslela si Sybill unaveně. Tohle byl totiž Glorii obvyklý postup. Obvinit, zničit a pak utéct. Ale Sybill nesměla vypadnout z role. „Ale proč? Proč by to dělala?“

„Pro peníze.“

„Nechápu.“

„Otec jí dal peníze. Slušnou sumu. Za Setha. Byla to Sethova matka.“

„Chceš říct, že... že svého syna prodala?“ Ani Gloria by přece nemohla udělat něco tak odpudivého. Ne, ani ona ne. „Tomu se dá těžko věřit.“

„Všechny matky se nechovají mateřsky.“ Trhl ramenem. „Měl s sebou šek na několik tisíc dolarů vystavený na jméno Gloria DeLauterová – tak se jmenuje – když na několik dní odjel. Pak se vrátil se Sethem.“

Neříkala nic a napila se vody, aby si trochu svlačila hrdlo. *Přijel a odvezl mi Setha*, vzlykala Gloria do telefonu.

Oni mají mého syna. Musíš mi pomoci.

„O pár měsíců později,“ pokračoval, „vybral z banky skoro všechny své úspory. Když se pak vracel z Baltimoru, měl nehodu. A nepřežil.“

„To je mi líto,“ zašeptala a cítila se nepatřičně.

„Držel se, dokud nedorazil Cam z Evropy. Pak nás požádal, abychom se postarali o Setha. A my se ze všech sil snažíme dodržet slib, který jsme dali. I když to jednu chvíli bylo drsné,“ dodal už zase s úsměvem. „Ale rozhodně nikdy nuda. Vrátit se sem, začít nový byznys a tak, to zas není tak špatné. Cam si díky tomu našel manželku,“ zazubil se. „Anna je Sethova kurátorka.“

„Vážně? To se s Camem nemohli moc dlouho znát.“

„Když si dva rozumí, tak čas asi nehraje roli.“

Sybill naopak vždycky přikládala váhu důkladnému plánování a času, během kterého se lidé musí pořádně poznat a zjistit, zda mají stejné cíle a přání.

Ale tyhle Qunnovic rodinné zvyky nebyly její starost.

„To je tedy vážně zajímavá historie.“ Nakolik ale pravdivá? uvažovala. Opravdu měla věřit, že její sestra prodala své dítě?

Pravda bývá někde uprostřed, připomenula si ještě jednou. A tam ji také musí hledat.

Phillip nic netuší. Teď si byla jistá. Nemá ani ponětí, čím Gloria pro Raye byla. Až tohle vyjde najevo, jak se asi změní celkový obrázek?

„V téhle chvíli už všechno pěkně funguje. Seth je tady šťastný. Za pár měsíců bychom ho měli dostat do trvalé péče. A dělat velkého bráchu taky není k zahoezení.“

Musela si všechno promyslet. O samotě. Ale zatím se pokusí nějak zvládnout večer s Phillipem. „A jak se to líbí jemu?“

„Umí v tom dobře chodit. Mně si chodí stěžovat na Cama s Ethanem a jim zase na mě. Je totiž děsně chytrý. Když dělal zkušební testy před vstupem do místní školy, dostal se prakticky mimo tabulkové hodnocení. A jeho poslední vysvědčení? Samé jedničky.“

„Opravdu?“ usmívala se. „Tak to jste na něho asi pyšní.“

„To jsem. Ale i na sebe. Protože o jeho úkoly jsem se musel starat já. Nedávno jsem si třeba zase vzpomněl, jak jsem ve škole nenáviděl zlomky. A teď, když jsem ti pověděl svůj dlouhý příběh, řekni mi zase něco ty. Jak se ti líbí v St. Chrisu?“

„Teprve se rozhlížím.“

„Znamená to, že se tu zdržíš déle?“

„Asi ano.“

„Přímořské městečko nepoznáš dobře, dokud nestrávíš nějaký čas na vodě. Nechceš se mnou třeba zítra na projížďku?“

„Copak se nemusíš vrátit zpátky do Baltimoru?“

„Až v pondělí.“

Zaváhala, ale pak si uvědomila, že právě proto je tady. Už nemůže couvnout. „Ráda. Jenom nevím, jaký budu námočník.“

„To se ukáže. Vyzvednu tě. Třeba v deset?“

„Dobře. Vy všichni určitě plachtíte, co?“

„Všichni včetně psů.“ Zasmál se jejímu výrazu. „Ale ty s sebou brát nebudeme.“

„Nebojím se jich. Jenom na ně nejsem zvyklá.“

„Tys nikdy neměla štěně?“

„Ne.“

„Ani kočku?“

„Ne.“

„Zlaté rybičky?“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Ne. Hodně jsme se stěhovali. Jednou se feně mé kamarádky ze školy narodila štěňátka a s těmi jsem si hrála.“ Zvláštní, že si na to vzpomněla právě teď. Tehdy tolik toužila přinést si jedno domů.

Nebylo to možné, samozřejmě. Starožitný nábytek, významní hosté, společenské povinnosti. Bez diskuse, řekla na to matka a tím to bylo odbyté.

„A teď taky nežiju na jednom místě. Nebylo by to praktické.“

„A kde se ti nejvíc líbí?“ zeptal se.

Jsem přizpůsobivá. Zvyknu si všude a pak se mi tam i líbí.“

„Takže teď se ti právě líbí St. Chris.“

„Vypadá to tak. Je zajímavý.“ Zadívala se oknem na mořskou hladinu postříbřenou měsícem. „Život je tu pomalejší, ale ne strnulý. Nálada se mění počasím.“

Během několika dnů už jsem schopná rozeznat místní lidi od turistů.“ Jak?“

„Jak?“ zaraženě se na něho zahleděla.

„To není těžké. Stačí se podívat oknem na nábreží. Turisté chodí většinou v párech nebo celá rodina. Procházejí se, nakupují, najímají si loďky, baví se mezi sebou. Je znát, že jsou mimo své domácí prostředí. Nosí fotoaparáty, mapy a dalekohledy. Domáci se tam většinou zastaví jen pracovně nebo vyřizují nějaké pochůzky. Prohodí pár slov se sousedy a zase spěchají dál.“

„Proč je ale pozoruješ jen z okna?“ Jak to myslíš?“

„Proč nejdeš taky dolů na nábreží?“

„Byla jsem tam. Ale člověk lépe pozoruje chování lidí, když není součástí té scény.“

„Myslel bych si, že si uděláš jasnější názor, když jsi mezi lidmi.“ Vzhlédl, protože jim číšník přišel nabídnout dezert.

Já si dám jen kávu,“ řekla Sybill, „bez kofeinu.“

Já to samé.“ Phil se naklonil blíž. „V té své knize, v kapitole o izolovanosti jako metodě přežití, jsi použila příklad člověka ležícího na chodníku. Jak se lidé odvracejí a obcházejí ho, jen někdo občas zaváhá.“

„Neangažovanost, obava ze spolčování s neznámým.“

„Ano. Ale nakonec se najde někdo, kdo se přece zastaví a snaží se pomoci. Jakmile jeden člověk protrhne tu izolovanost, ostatní se také přidají.“

„Pak už je pro ně totiž snazší i důležité připojit se. Ten první krok se zdá většině lidí těžký. Stejnou studii jsme provedli v New Yorku,

Londýně a Budapešti. Pokaždé se stejným výsledkem. Všude ve velkých městech lidé používají stejnou metodu pro přežití vyhýbají se pohledu do očí a snaží se bezdomovce přehlížet.“

„A čím se ten první, co se zastaví, liší od ostatních?“

Jeho ochranný pud nepřevažuje nad soucitem. Anebo prostě jedná impulzivněji.“

„Přesně tak. A už se angažuje. Nedokáže jen tak projít kolem. Cítí s druhými.“

„A tím chceš říct, že já ne, protože jen pozoruji?“

„Nevím. Jen mám dojem, že za to není taková odměna, jako když se přiblížíš.“

„Pro mě je i to pozorování odměnou.“

Naklonil se ještě blíže, zadíval se jí do očí a docela ignoroval číšníka, který jim servíroval kávu. „Ale na druhé straně jsi vědec a musíš experimentovat. Proč to nezkusit taky se mnou?“

Zadívala se na stůl, kde si konečky prstů lehce pohrával s jejími, a cítila, jak se v ní rozlévá horkost. „To není zas tak originální způsob, jak mě pozvat do postele.“

„No, tohle jsem zrovna na mysli neměl, ale když řekneš ano, jsem samozřejmě taky pro.“ Oslnivě se usmál, zatímco k němu zvedla unavený pohled. „Chtěl jsem navrhnout, abychom se po kávě prošli po nábřeží. Ale jestli by ses se mnou radši vyspala, budeme v hotelu za pět minut.“

Neodtáhla se, když se naklonil a přikryl její rty svými. Chutnal chladivě, s tušenou horkostí kdesi hlouběji. Zatoužila po něm a zaskočilo ji, jak silně. Chtělo se jí poddat se té žádosti a nechat se jí spálit na popel, aby zničila své vnitřní napětí, pochybnosti i obavy.

Celoživotní trénink v sebeovládání ji ale přinutil opřít se dlaní o jeho hrud' a zarazit ho.

„Procházka by byla příjemná.“

„Tak se budeme procházet.“

CHTĚL víc. Mohlo ho napadnout, že když ochutná její rty, probudí to v něm touhu. Jenom netušil, jak ostrou a sžíravou. Možná se hlásilo i jeho ješitné já, když se s ní ruku v ruce procházel po

nábřeží. Vždyť ona se stále tak ovládala a chladně si udržovala odstup. Tím ho ještě víc nutila představovat si, jaké by to bylo odlupovat z ní jednotlivé vrstvy intelektu, až by našel jen ženu s obnaženými emocemi a instinkty.

No jistě. Je ješitný, usmál se sám sobě. Protože ta formální, odtážitá reakce na jeho pokusy bylo asi vše, co mu doktorka Griffinová hodlala poskytnout. Pak pro něj ovšem znamenala výzvu, které bude jen těžko odolávat.

„Už chápu, proč je hospoda u Shineyho tak oblíbená.“ Pohlédla na něho krátce. Je teprv půl desáté a všude jinde je zavřeno, jako by se město už rozhodlo jít spát.“

„V létě je to tu o něco živější, ne o mnoho, ale přece. Ochladilo se, není ti zima?“

„Ne, ten vítr je příjemný.“ Zahleděla se na lodě kotvící v přístavu, jejichž stěžně se lehce pohupovaly. „Vaše loď je mezi nimi taky?“

„Ne. Máme vlastní molo u domu. Tamto je ale Ethanův skipjack.“

„Kde?“

Je to jediný skipjack v St. Chrisu a jeden z mála v zálivu vůbec. Táhle, trochu stranou,“ ukázal jí.

Z pohledu laika vypadaly všechny lodě podobně. Lišily se jen velikostí a novým nátěrem. „Co je to skipjack?“

„Vyvinul se z rybářských loďek s plochým dnem, používaných k lovu krabů. Je jen o trochu větší, má tvar písmene V. Musel být snadno a lacino postavitelný.“

„Takže se s ním jezdí na kraby?“

„Dnes už se většinou používají motorové čluny. Skipjack je na ústřice. V minulém století vyšel v Marylandu zákon, který dovoluje lovit ústřice jen z bezmotorových plachetnic.“

„Kvůli ochraně ohrožených druhů?“

„Proto se zrodil skipjack. Ale dnes už jich mnoho není a ústřic taky ne.“

„A tvůj bratr ho pořád používá?“

Jo, je to těžká, nebezpečná a beznadějná práce.“

„To zní, jako bys s ní měl zkušenost.“

„Taky jsem to zažil,“ zastavil se se Sybill poblíž lodi a vzal ji kolem pasu. „Plavbu uprostřed únorové bouře, kdy se do tebe ledový vítr zařezává jak nůž... Radši jsem byl v Baltimoru.“

S úsměvem si tu loď prohlížela. Vypadala starobyle, drsně, jako předmět vytažený z hluboké minulosti. „V tom s tebou asi budu souhlasit. A proč jsi to vůbec dělal?“

„Abych si pročistil hlavu a tělo.“ Jestli jsem to pochopila, na tuhle loď mě ale zítra nezveš.“

„Ne, to bude malá útulná jachtička. Plaveš?“

„Má to snad být varování před tvými schopnostmi kapitána?“

„Ne, jenom návrh. Voda je chladná, ale zase ne tolik, aby sis nemohla zaplavat, když se ti zachce.“

„Nepřivezla jsem si plavky.“, A komu to vadí?“

Zasmála se a vydala se zase na cestu. „Myslím, že projížďka úplně postačí. Dnes večer ale ještě musím něco dodělat, takže díky za večeri.“

Já taky. Doprovodím tě k hotelu.“

„Vždyť je to za rohem.“

„Tím spíš.“

Nepřela se s ním. Stejně byla pevně rozhodnutá ho nepustit do svého pokoje. Zatím ho zvládala velmi dobře a potřebovala dnes ještě chvíli na přemýšlení o samotě.

A protože jejich jachta kotvila u domu, bude se moci následující den znovu setkat se Sethem.

„Zítra tedy přijdu,“ zastavila se pár kroků před vestibulem, „zase kolem desáté?“

„Prima.“

„Mám si vzít ještě něco s sebou? Kromě prášku na nevolnost.“

Usmál se. Já už to zařídím. Hezky se na to vyspi.“

„Ty taky.“

Připravila se na letmý polibek na dobrou noc. Jeho rty byly podle očekávání jemné, neútočné. Sybill je pokojně přijala a pak se chtěla odtáhnout.

Vtom ji ale uchopil pevně za zátylek, naklonil hlavu níž a pak ji políbil divoce, horce a vášnivě. Chytila se ho za rameno, jak se jí podlomila kolena. V hlavě slyšela jen svůj dunivý tep.

Někdo z nich zasténal, dlouze a hluboce.

I když ta chvíle trvala jen několik sekund, byla palčivá a šokující jako cejch. Když se jí pak zadíval do očí, viděl vzrušením zamlžené panenky. A jeho touze to jen přidalo další rozměr.

Tentokrát nenásledovaly chladná reakce a sebeovládání, uvědomil si. Jedna ochranná vrstva odpadla. Přejel jí palcem po líci.

„Uvidíme se zítra.“

„Ano, dobrou noc.“ Rychle se vzpamatovala a věnovala mu přátelský úsměv. Jakmile vklouzla do recepcce, přitiskla si ruku na srdce a snažila se ovládnout svůj dech.

Přepočítala se, říkala si cestou k výtahu. Nebyl zdaleka tak uhlazený a neškodný, jak by se z jeho chování dalo usuzovat.

Pod tím atraktivním zevnějškem číhalo cosi primitivního a nebezpečného. Ať to bylo cokoli, začínalo jí to připadat neodolatelné.

ŠEST

PHIL SI POMALU RAZIL CESTU K NÁBŘEŽÍ.

Už dlouho takhle sám neplachtil, ale rozhodně loď řídit nezapomněl. Pochopil, jak moc mu chyběla taková projížďka za teplého odpoledne. Modrá hladina a křik racků nad hlavou.

Bude si muset častěji najít chvíli na tak krásné, prosté věci. Tohle byl první volný den, který si za poslední dva měsíce udělal, a chtěl si ho proto co nejvíc užít.

A ještě víc hodlal využít těch několika světlých hodin, které může strávit o samotě s doktorkou Griffinovou.

Zadíval se vzhůru na hotel a jen tak namátkou hledal její okno. Věděl, že má výhled na nábreží, aby mohla pozorovat výletníky.

Vtom ji uviděl. Stála na jednom z těch malých balkónků a vlasy jí zářily na slunci. Výraz tváře na tu dálku nerozeznal.

Už věděl, že zblízka nemusí být vždycky tak odtazitý. Vzpomněl si na jejich poslední polibek, na ten hrdelný sten a zachvění jejího těla.

A ty obvykle jasné oči byly zakalené a tak sladce zmatené, když se do nich zadíval.

Nedokázal se zbavit její vůně ani cestou domů, ani v noci, ani teď, kdy ji zase mohl spatřit. Cítil, že se na něho také dívá.

Co asi vidíte, doktorko Griffinová? A jak to hodláte zpracovat?

Phillip s úsměvem zasalutoval, aby pochopila, že ji zahlédl, a pak začal manévrovat ke břehu.

Překvapeně povytáhl obočí, když na nábřeží spatřil Setha, připraveného chytit lana. „Copak ty tady děláš?“

Seth znalecky ovázal lano kolem kůlu. „Už zase dělám poslíčka,“ přesvědčivě zahrál znechucení, „mám jim donést vdolky.“

„Jo?“ Phil vystoupil na břeh. „Cholesterolové bomby.“

„Opravdoví chapi nejedí k snídani kůru ze stromů jako ty,“ ušklíbl se Seth.

„Jenže já budu pořád dobře a zdravě vypadat, až z tebe bude vetřák.“

„Možná, ale zase se budu mít dobře.“

Phil sebral Sethovi čepici a lehce ho s ní klepl o temeno. „Jde o to, čemu říkáš dobře, kámo.“

„Pro tebe to rozhodně znamená akorát balení holek z města.“

„To jistě, a pak ještě tvoje domácí úkoly. Už jsi přečetl tu knihu od Johna Tremainea?“

„No jo.“ Seth zakoulel očima. „Copak si nemůžeš dát někdy pohov?“

„Když jsem ti ze srdce oddaný?“ usmál se Phil a Seth si odfrkl. „Tak jak se ti ta knížka líbila?“

„Šlo to.“ Trhl ramenem přesně jako všichni Quinnové.

„Večer sestavíme osnovu pro ten tvůj referát.“

„Nedělní večer mám ze všech večerů nejradši,“ řekl na to Seth, „protože hned potom na čtyři dny odjedeš.“

„Ale jdi, já přece vím, že se ti po mně děsně stýská.“

„To sotva.“

„Počítáš hodiny, kdy už se zase objevím.“

Seth stěží potlačil zahihňání. „Jasně.“ Pak ale vyprskl smíchy doopravdy, protože ho Phil chytil kolem pasu a lehce s ním zacloumal.

Sybill slyšela chlapcův šťastný smích. Přibližovala se pomalu. Srdce se jí zatetelilo v hrudi. Co tady vlastně hledá? ptala se sama sebe. Co by vlastně chtěla vylepšit?

Ale jak by to zjistila, kdyby zase tiše odjela? „Dobré ráno.“

Její hlas Phila překvapil, a tak ho mohl Seth nabrat loktem do žaludku. Phillip zaúpěl, rychle chlapce chytil a přitáhl ho k sobě. „Nařežu ti později,“ šeptal dramaticky, „beze svědků.“

„To si jen myslíš.“ Seth si nasadil čepici zpátky na hlavu a předstíral nezájem. „Někdo musí dneska pracovat.“

„A někdo nemusí.“

„Myslela jsem, že chceš jet s námi,“ ozvala se Sybill, „nebo ne?“

Já jsem tady jen za otroka.“ Seth se toužebně zadíval na jachtu, ale pak trhl rameny. „Musíme stavět plášť další lodě. A tuhle Phill stejně převrátí.“

„Ty mizero,“ Phillip po něm hmátl, ale chlapec se smíchem odskočil z jeho dosahu.

„Modli se, aby uměla plavat!“ zavolal ještě a odběhl.

Phil se obrátil k Sybill. Zaraženě si kousala spodní ret. „Neboj, nepřevrátím ji.“

„No...“ Sybill se zadívala na jachtu, která se jí zdála malá a vratká. Já plavat umím, tak to snad proběhne v pohodě.“

„Proboha, kluk si přijde a dokonale mi zkazí pověst. Já plachtím dýl, než je on na světě.“

„Nezlob se na něho.“

„Co?“

„Prosím, nezlob se. Určitě si jen dělal legraci. Nechtěl tě urazit.“

Nechápavě na ni zíral. Celá zbledla a nervózně si obtáčela kolem prstu zlatý řetízek. A hlas se jí třásl. „Sybill, já se na něj přece nezlobím. To jenom tak blbneme. Uklidni se.“ Zmateněji pohladil po tváři. „Takovéhle pošťuchování je jen klukovský způsob, jak dát najevo náklonnost.“

„Aha.“ Nevěděla, jestli se má cítit trapně nebo si oddechnout. „To je jen důkaz, že jsem bohužel neměla bratra.“

„Určitě by si dal záležet, aby ti ze života dělal peklo.“ Sklonil se a lehce ji políbil. „To je taky taková tradice.“

Vstoupil na loď a podal jí ruku. Po kratičkém zaváhání ji přijala.

„Vítej na palubě.“

Lod' se pod ní zhloupala, ale Sybill se to ze všech sil snažila ignorovat. „Díky. Mám nějaký úkol?“

„Prozatím sedět, relaxovat a užívat si jízdu.“

„To bych snad mohla zvládnout.“

Alespoň doufala. Posadila se na jednu z laviček a pevně se jí chytila, zatímco odvažoval lano. Bude to fajn, bude to zábava, uklidňovala se.

Copak ho neviděla zajíždět do přístavu, nebo jak tomu říkají? Nevypadal snad, že ví, co dělá? Bylo v tom vážně hodně romantiky, jak plul a díval se na hotel, dokud ji nenašel. Ze jí v té chvíli srdce radostně poskočilo, bylo jen lidsky přirozené.

Taky na něho byl pohled! Seprané džíny a tričko bílé jako ty plachty, nazlátlé vlasy a opálené svaly. Snad každá žena by pocítila vzrušení z vyhlídky na plavbu s mužem, který vypadá jako Phillip Quinn.

A líbá jako Phillip Quinn.

I když si zakázala zabývat se tímhle jeho uměním hlouběji, včera večer jí z něho přece jen ukázal trochu víc.

Ted' za pomoci motoru dovedně vyjžděl z doků. Ten drčivý zvuk ji trochu uklidňoval. Není to takový rozdíl od auta, říkala si. Tohle prostě jen jezdí po vodě.

A navíc tu zdaleka nebyli sami. Pustila lavičku a trochu se uvolnila, protože kolem projíždělo mnoho jiných lodí. Nedaleko zahlédla na člunu chlapce ne o mnoho staršího, než byl Seth. A když je ten jachting považovaný za zábavu vhodnou pro děti, ona to přece zvládne taky.

„Vytahujeme plachty.“

Zvedla hlavu a nechápavě se na Phila usmála. „Cos to říkal?“

„Dívej se.“

Ladně přešel po palubě a provedl cosi s lanovím. V tu chvíli vylétly plachty vzhůru, nadmuly se a nabraly vítr. Srdce jí poskočilo a znovu zaryla nehty do lavičky

Tak ne, tohle se jíždě autem rozhodně nepodobalo. Bylo to prosté, krásné a vzrušující. Lod' se už nezdála malá a křehká, ale silná a trochu nebezpečná. Bralo jí to dech.

Stejně jako muž, který stál u kormidla.

„Odtud zdola je to krása.“ Usmála se na Phila, ale nepřestávala se držet lavičky. „Líbily se mi i z hotelu, ale odtud jsou ty plachty nádherné.“

„Sedíš,“ komentoval Phil a vracel se ke kormidlu, „líbí se ti jízda, ale určitě nerelaxuješ.“

„Ještě ne, ale snad se k tomu dopracuju.“ Obrátila tvář proti větru. Škubal jí vlasy a snažil se je uvolnit z copu. „Kam to vlastně jedeme?“

„Nikam konkrétně.“

Její úsměv se rozšířil. „Tak tam se opravdu často nedostanu.“

Takhle se na něj ještě neusmála, uvědomil si Phil. Bez dlouhého přemýšlení, srdečně. Jestlipak vůbec tušila, jak její chladně krásný obličej tím úsměvem zjemněl. Zatoužil se jí dotknout, a tak vztáhl ruku.

„Pojď se podívat, jaký je výhled tady.“

Úsměv se vytratil. „Cože, mám vstát?“

„Jo, dneska nejsou vlny, jedeme jako po másle.“

„Mám vstát,“ slabikovala vyděšeně, „a přejít celou loď.“

„Dva kroky,“ neubránil se úsměvu, „nechceš všechno vidět jen z povzdálí, že ne?“

„Vlastně ano.“ Hrůzou rozšířila oči, když se k ní od kormidla blížil. „Ne, nedělej to.“ Přidušeně vykřikla, když ji chňapl za ruku a zvedl na nohy Zavravorala a pevně se ho chytla kolem ramen.

„Nemohl jsem to naplánovat líp,“ zašeptal a s rukou kolem jejího pasu se vracel na můstek. „Miluju tvoji vůni, ale člověk ji ucítí až velmi blízko. Tady.“ Sehnul se a lehce rty polaskal její hrdlo.

„Přestaň.“ Vzrušení i děs jí kolovaly celým tělem. „Dávej pozor.“

„To si piš, že dávám.“ Vzal jemně do zubů její ušní lalůček.

„Na loď. Na loď dávej pozor!“

Jasně.“ Stále ji tak pevně objímal. „Podívej se támhle nalevo, směrem k přístavu,“ začal náhle vysvětlovat. „Na tom výběžku můžeš zahlédnout volavky a divoké krocany.“

„Kde?“

„Někdy musí člověk zajít hloub do mokřin, aby je viděl, ale někdy máš štěstí a projedeš kolem, aniž se vyplaší.“

Chtěla je vidět, uvědomila si. Zachtělo se jí tolik objevovat.

„Příští měsíc tu zas budou přelétat divoké husy, kterým se tady taky moc líbí.“

Sybill už dýchala pomaleji a klidněji. „A proč?“

„Mokřiny jsou dostatečně daleko od pláží, a tak nikdo ptáky neruší. Proto jsou takhle místa plná života mnohdy vzácnějšího než třeba norské fjordy.“

„Ano?“

„Díky pobřežním mělčinám, které prohřívá slunce, se tam dobře množí plankton. Stejně dobře se mnoha druhům daří v přítokových kanálech, třeba támhle.“ Vtiskl jí lehký polibek do vlasů. „Tak, teď už jsi uvolněná.“

Překvapeně zjistila, že tím výkladem ji opravdu uklidnil. „Tak ty ses snažil oslovit vědeckou pracovníci.“

„Zabavit tě trochu.“

„No, povedlo se.“ Zvláštní, že dokázal tak rychle najít záchranné tlačítko. „Asi se na té lodi ještě moc jistě necítím, ale ten výhled je nádherný.“ Projížděli kolem kúlů, které podpíraly obrovitá hnízda. „A kteří ptáci stavějí tohle?“

„Orlovci. Ti jsou opravdu nevšimaví k okolí. Můžeš projíždět těsně kolem nich, když sedí na hnízdě, a budou se dívat jakoby skrze tebe.“

„Pud sebezáchovy,“ zašeptala a také zatoužila vidět orlovce na hnízdě, jak dokonale ignoruje člověka.

„Všimni si těch oranžových bójí támhle. To jsou označené krabí pasti. Rybář právě mění návnadu.“

„Že je tu ale rušno,“ poznamenala, „netušila jsem, že se toho tady tolik děje.“

„Na vodě i pod vodou.“

Phil upravil plachty a projel těsně kolem břehu pod vysokými převislými stromy. Když se před nimi znovu otevřel výhled, spatřila Sybill úzké molo, za ním svažité trávník a bílomodrý dům orámovaný květinovými záhony.

Z otevřeného okna zaslechla lehké tóny hudby. Chopin, rozeznela po chvíli.

„To je ale kouzelné místo.“ Naklonila se, aby ještě chvíli mohla domek pozorovat. „Chybí tam jen pes, pár dětí s míčem a houpačka z pneumatiky.“

„Na houpačky jsme byli už moc staří, ale nějakého psa jsme vždycky měli. To je náš dům,“ řekl a zamyšleně ji hladil po dlouhém copu.

„Váš?“ strnula. Tolik by chtěla vidět, jak Seth žije, a teď se potýkala s mnoha protikladnými pocity.

„Hodně času jsme strávili kopáním do balónu nebo do zadku na tom dvoře, cos viděla. Až se vrátíme, můžeš se seznámit i se zbytkem rodiny.“

Zavřela oči a znovu bojovala s pocitem viny. „Moc ráda.“

Phillip zamířil do jedné opuštěné zátočiny, jako stvořené pro romantický piknik. Spustil kotvu poblíž třpytivého rákosí stíněného vysokými stromy.

„Můj průzkum téhle oblasti má opravdu mezery.“

„Hm?“ Phil sáhl do chladicího boxu a vytáhl láhev vína.

„Pořád zažívám nějaká překvapení.“

„Příjemná, doufám.“

„Velmi příjemná.“ Usmála se při pohledu na vinětu láhve.

Jsi první žena, která dokáže ocenit suché Sancerre.“

„A ty jsi zase velmi galantní.“

„Taky umím ocenit milá překvapení.“ Sáhl ještě pro dvě vinné sklenky, rozlil víno a jednu sklenici jí podal. „Tak si na ně připijeme.“

„Budou snad ještě nějaká?“

Vzal ji za ruku a políbil jí konečky prstů. Ještě jsme ani nezačali.“ Odložil sklenici a rozvinul na palubě bílý ubrus. „Váš stůl je prostřený.“

„Á“ pohodlně se usadila a radostně se na něho usmála. „Tak jaká je dnešní specialita?“

Jako předkrm kvalitní pečivo.“ Na důkaz otevřel krabici jemných pšeničných sušenek, jednu namazal máslem a přidržel ji Sybill před ústy.

„Hmmmm,“ přikývla po prvním soustu, „lahodné.“

„Následuje krabí salát á la Quinn.“

„To zní zajímavě. A jestlipak jsi ho dělal sám?“

Jistě,“ usmál. Jsem výborný kuchař.“

„Hm, umí se otáčet v kuchyni, rozumí vínu, oceňuje vzdělanost a ještě se umí oblékat.“ Znovu si kousla do pečiva a po těle se jí rozlil příjemný pocit. „Tak se mi zdá, pane Quinne, že budete dobrá partie.“

„To rozhodně, doktorko.“

Zasmála se do sklenice s vínem. „A kolikrát už jste sem přivezl nějakou šťastnou dívku na salát á la Quinn?“

„Vlastně jsem tu se ženou nebyl od druhého ročníku vysoké. Tehdy šlo o víno značky Chablis, chlazené krevety a Marianne Teasdaleovou.“

„To by mi asi mělo lichotit.“

„To nevím, protože Marianne byla skvělá kočka.“ Zase se tak zářivě usmál. „Ale já byl krátkozraký hlupák a brzy jsem ji vyměnil za jednu hnědookou medičku, která roztomile šišlala.“

„Šišlání může být přitažlivé. A jestlipak se z toho Marianne dostala?“

„Dost na to, aby se brzy provdala za nějakého instalatéra z Princess Anne a porodila mu dvě děti. Ale samozřejmě, my víme, že ve skrytu duše stále vzpomíná na mě.“

Sybill mu také namazala jeden cracker. „Líbíš se mi.“

„Ty mně taky.“ Chytil ji za zápěstí a zakousl se do sušenky, kterou mu podala. „A to ani nešišláš.“

Protože ji teď hladil konečky prstů, začalo se jí špatně dýchat. Jsi opravdu šikovný.“

„A ty moc hezká.“

„Díky. Jenže i když jsi tak milý a atraktivní a je mi s tebou dobře,“ odtáhla ruku, „měla bych zopakovat, že se ze zásady nenechávám hned tak svést.“

„Víš, co se říká o zásadách?“

„Tuhle bych nechtěla porušit. Ačkoli jsi výborný společník, jsi dobře odhadnutelný typ.“ Se smíchem máchla sklenicí. „Hodilo by se zastaralé slovo.rošťák‘.“

Zauvažoval. „To zas není tak urážlivé.“

„To ne, rošťáci jsou přece často okouzlující, ale nic neberou vážně.“

„To musím protestovat. Jsou věci, které беру ztraceně vážně.“

„Tak si něco vyzkoušíme.“ Nahlédla do boxu a vytáhla další krabičku. „Byl jsi někdy ženatý?“

„Ne.“

„Žil jsi s nějakou ženou nejméně půl roku?“

Pokrčil rameny a s talířkem jí podal i bleděmodrý plátěný ubrousek. „Ne.“

„Takže se můžeme dohadovat, že jedna z věcí, které vážně nebereš, je milostný vztah.“

„Anebo že jsem ještě nepoznal ženu, s níž bych mohl vážný vztah navázat.“

„Jistě, jenže...“ Přimhouřila oči a zadívala se mu do tváře, zatímco na talíře rozdělával salát. „Kolik je ti, třicet?“

Jedna. “ Na každý talířek přiložil krajíc francouzského chleba.

„Třicet jedna. V tomhle věku si typický muž ve zdejších krajích prožije nejméně jeden vážný, dlouhotrvající monogamní vztah.“

„Třeba nechci být typický. Dáš si olivy?“

„Ano, díky. Být typický neznamená nutně obyčejný. Každý se přece něčemu přizpůsobuje. I ti, co se považují za rebely vůči společnosti, dodržují nějaká pravidla a zásady.“

Pobaveně se na ni zadíval. „Vážně, doktorko?“

„Jistě. Členové gangů v městských slumech podléhají všemožným pravidlům a zákonům, hájí své barvy,“ dodala a vybrala si na talířku jednu z oliv, „v tom se příliš neliší třeba od členů městské rady.“

„Musela bys tam být,“ zašeptal Phillip.

„Prosím?“

„To nic. A co hromadní vrazi?“

„I ti se vejdou do škatulky.“ Sybill si ulomila z krajíce kousek chleba. „FBI je studuje a sestavuje jejich profily. V jistém smyslu mají standardní chování, i když společnost by to tak nikdy nenazvala.“

Kruci, že je to ale chytrá ženská, pomyslel si, přímo k sežrání. „Takže ty, pozorovatelka, posuzuješ lidi podle toho, jaká pravidla a zásady dodržují.“

„Více méně. Lidé nejsou zas tak nesrozumitelní, když se dobře díváš.“

„A co moment překvapení?“

Usmála se, protože ji potěšila otázka, i to, že na ni vůbec přišel. Většina mužů, s nimiž se setkala, se o její práci nikdy nezajímala. „S tím se počítá. Vždycky existuje nějaká odchylka od průměru. Hm, to je ale skvělý salát.“ Ochutnala ještě trochu. „A překvapení, příjemné překvapení je to, že sis s ním dal tu práci sám.“

Ještě jsi nezjistila, že lidi jsou ochotní vynaložit trochu námahy kvůli těm, na kterých jim záleží?“ Když jen zaraženě zamrkala, naklonil hlavu ke straně. „Hm, tak teď jsem tě dostal.“

„Vždyť mě sotva znáš.“ Jako v obraně se chopila sklenice. Je přece rozdíl mezi přitažlivostí a skutečnou náklonností. Ta potřebuje čas.“

Jeden z nás prostě postupuje rychle.“ Dělal mu radost, že ji vyvedl z rovnováhy, protože to byla opravdu vzácná chvíle. Ihned toho využil a přisedl si blíž. „A jsem to já.“

„To jsem si všimla. Avšak...“

„Avšak... Moc se mi líbí tvůj smích. A to, jak se lehce zachvěješ, když tě políbím. Anebo tvůj didaktický tón, když se pustíš do vysvětlování nějaké teorie.“

Při poslední poznámce se zachmuřila. Já nejsem didaktická.“

„Rozkošně,“ políbil ji lehce na spánek, „a jak se tváříš, když tě něčím překvapím. Proto si myslím, že jsem už překročil hranici pouhé přitažlivosti. Víš co, vyzkoušíme tu tvoji teorii na tobě a uvidíme, co nám vyjde. Takže, bylas už někdy vdaná?“

Jeho ústa kroužila těšně pod jejím uchem, takže nemohla uvažovat příliš jasně. „Ne. Vlastně ne doopravdy.“

Narovnal se a přimhouřil oči. „Tak ne, nebo ne doopravdy?“

„Byl to jen takový omyl. Chybný úsudek. A trvalo to méně než šest měsíců, takže se to nepočítá.“ Musela se zbláznit, pomyslela si, že mu to řekla.

„Takže tys byla vdaná?“

„Jenom na papíře. To se...“ Otočila se, aby svým slovům dodala váhu, ale jeho ústa byla přesně tam. Jako by jen čekala na její, až se přiblíží, zvláční a rozevřou.

Vklouzla tam, jako po dlouhé pomalé vlně do teplého moře. A celé její tělo rázem ztratilo pevnost. Došlo na překvapení, které zapomněla vzít v úvahu, což si připustila až později.

„To se nepočítá,“ vypravila ze sebe ještě, ale to už jí zvrátil hlavu a jeho rty postupovaly dolů po jejím hrdle.

„Tak fajn.“

Jestli ji něčím překvapil, podařilo se jí teď to samé. Tím, jak se mu v té jediné chvíli odevzdala, přiměla jeho touhu vytrysknout na povrch. Musel se jí dotknout, cítit ji, zmocnit se těch elegantních křivek pod její nažehlenou halenkou.

Chtěl ji ochutnat hlouběji, dokud se jí v hrdle ozývaly ty tóny milostného šoku a rozkoše. A její ruce vylétly vzhůru, aby se mu zabořily do vlasů, a to nádherné štíhlé tělo se v ladné vlně vzedmulo.

Slyšel její srdce bušit ve stejném rytmu s tím svým.

Slast převážila panika, když ucítila, jak škubá za knoflíky blůzy. „Ne.“ Prsty se jí třáslы, když se snažila zastavit jeho ruku. „To je moc rychle.“ Stiskla víčka, aby snáze našla sebekontrolu. „Nezlob se, takhle rychle já nemůžu.“

Nebylo vůbec snadné zkrotit pud, který ignoroval všechna pravidla nestrhnout ji znovu pod sebe, dokud by zase nebyla přístupná a svolná. Strnulými prsty ji uchopil za bradu a zadíval se jí do očí. Viděl v nich žádost i zákaz zároveň. Ne, nebylo to snadné, ale bylo to nutné.

„Dobře, žádný spěch.“ Přejel jí lehce palcem po spodním rtu. „Tak mi pověz o tom, co se nepočítá.“

Myšlenky se jí rozeběhly kamsi na okraj vědomí. Nebylo snadné je svolat, když se na ni díval těma zlatýma očima. „O kom?“

„O manželovi.“

„Ach.“ Zadívala se stranou a soustředila se na pravidelné dýchání. „Co to děláš?“

„Uvolňuju se.“

Do Philova výrazu se vrátil úsměv. „A funguje to.“

„Za chvíli bude.“

„Tak prima.“ Přesunul se tak, aby leželi bok po boku, a sladil svůj dech s jejím. „Takže ten chlapík, kterého sis formálně vzala...“

„Byl taky student, jako já tehdy. Chemik na Harvardu.“ Zavřela oči a snažila se uvolnit postupně prsty u nohou, nártý, kotníky... „Bylo nám dvacet a na chvíli jsme ztratili hlavu.“

„Zatmění mysli.“

„Ano. Ani jsme spolu nebydleli, protože byl na jiné koleji. Takže se to nedá pokládat za manželství. Teprve po čase jsme se to odvážili říct rodičům. A pak samozřejmě došlo na pár ošklivých scén.“

„Proč?“

„Protože...“ Otevřela oči. Slunce jí žhnulo do tváře a vedle jachty cosi ve vodě zašplouchalo. „... jsme se k sobě nehodili. Měli jsme rozdílné plány. Byli jsme moc mladí. Rozvod proběhl rychle, tiše a civilizovaně.“

„Milovalas ho?“

„Bylo mi dvacet.“ Uvolnění v tu chvíli dostoupilo až k jejím ramenům. Jistě, myslela jsem si, že ano. Ale láska v tom věku není právě hluboká.“

„A z pohledu zkušené, kolika sedma – osmadvacetileté, ženy?“

„Devětadvacet a kousek.“ Naposledy zhluboka vydechla. Uspokojeně a zase klidně se na něho podívala. „Nevzpomněla jsem si na Roba celé roky. Byl to milý kluk. Doufám, že je šťastný.“

„A tím je to pro tebe odbyté?“

„Musí být.“

Pokýval hlavou, ale ten příběh mu připadal podivně smutný. „Pak musím říct, doktorko Griffmová, že podle vaší hodnotící stupnice neberete milostné vztahy vůbec vážně.“

Otevřela ústa připravená protestovat, ale pak je raději zase zavřela. Chopila se láhve vína a oběma dolila skleničky. „Možná máš pravdu. Budu se nad tím muset zamyslet.“

SEDM

SETH DOHLÍŽEL NA MALOU AUBREY

rád. Byla to tak trochu jeho neteř, když se teď Ethan s Grace vzali. Mohl si hrát na jejího strýčka a připadal si mnohem dospělejší. Ani

to nebylo tak těžké, vždyť se nejradši ze všeho proháněla se psy po dvorku. Vždycky když jim hodil aport, nadšeně se rozesmála.

Byla s ní legrace a navíc vypadala s těmi zlatými kudrnkami a velkýma zelenýma očima moc roztomile. Obdivné zírala na všechno, co udělal. Strávit s ní hodinku dvě z nedělního odpoledne mu proto nepřišlo jako velká oběť.

Ještě nezapomněl, jak žil před necelým rokem. To neexistoval žádný dvůr na břehu zátoky, lesy na procházky, oddaní psi a holčička, která v něm viděla všechny Strážce vesmíru a Supermana dohromady.

Tehdy znal jen páchnoucí pokoj tři podlaží nad špinavou ulicí, která se v noci měnila v děsivé divadlo, kde bylo všechno na prodej. Sex, drogy, zbraně i bída.

Brzy pochopil, že není radno vycházet po setmění ven, i kdyby se v tom zatuchlém bytě dělo cokoli.

Neměl nikoho, kdo by se staral, jestli je čistý a najedený, jestli je mu zle nebo má strach. Nikdy si nepřipadal jako hrdina a leckdy ani jako dítě ne. Cítil se jako pouhá věc, často velmi ohrožená věc.

Gloria v tom pouličním divadle vyzkoušela snad všechny role. Vodila si domů amanty, překupníky a vůbec každého, kdo byl ochoten zaplatit jí další dávku.

Ještě před rokem Seth nevěřil, že by se jeho život mohl změnit. Pak se ale objevil Ray a vzal ho s sebou do tohoto domu na břehu moře. Ukázal mu jiný svět a slíbil, že už se do toho starého nebude muset nikdy vrátit.

Pak zemřel, ale svůj slib i tak dodržel. Teď mohl Seth beze strachu stát na té zelené ploše omývané vodou, házet míček štěněti a poslouchat nadšený smích toho děcka.

„Sethe, Sethe, já taky!“ Aubrey poskakovala na vratkých nožkách a snažila se dosáhnout na míček. „Fajn, tak házej.“

Bavil se, když viděl, jak námahou křiví pusinku, napřahuje se a balónek nakonec padá jen pár centimetrů před špičky jejích červených tenisek. Simon ho poslušně sebral a zdvořile vrátil.

„Móc hodný pejsek.“ Aubrey plácla trpělivého psa lehce po hlavě, ale to už se k ní dral i žárlivý Blázen. Když ji nemotorně srazil

na zadeček, pevně ho za odměnu objala. „Teď ty,“ nařídila, „házej, Sethe.“

Poslechl a poslal míček obloukem co nejdál. Dítě zatleskalo ručkama a se smíchem sledovalo, jak se psi bok po boku řítí za balónkem kamsi na kraj lesa. V houštině vyplašili několik ptáků, kteří se skřekem vylétli vysoko k obloze.

V tu chvíli se Seth cítil naprosto šťastný. Část jeho mysli dokázala zachytit ten pocit mezi křikem ptáků, šploucháním vody, smíchem dítěte a tóny písně, linoucí se z kuchyňského okna.

Byl tu doma.

Vtom ho vyrušil zvuk lodního motoru. Když vzhlédl, spatřil, jak k molu zajíždí rodinná jachta. Phil u kormidla na něho mávl a on pozdrav opětovat. Pak pohlédl na ženu vedle Phillipa a cosi ho lehce zašimralo na zátylku, jako nohy malého pavoučka. Bezděky si to místo otřel rukou, pak trhl rameny a uchopil Aubrey pevně záruku.

„Nezapomeň, že musíš stát hezky uprostřed mola.“

Obdivné na něho pohlédla. „Budu. Maminka říká, že sama nesmím blízko k vodě.“

„Přesně tak.“ Vstoupili na molo a počkali, až Phillip zastaví. Lano mu hodila ta žena. Sybill, nebo tak nějak. Zadívala se na něho a v tu chvíli se ten podivný pocit ozval znovu.

Pak se za nimi přihnali oba psi a Aubrey se zase rozesmála.

„Ahoj, andílků.“ Phil pomohl Sybill vyskočit z lodi a mrkl na Aubrey.

„Nahoru,“ dožadovala se.

„Jen pojď.“ Vyhoupl si ji na bok a mlaskavě ji líbнул na tvářičku. „Kdypak už vyrosteš a vezmeš si mě?“

„Zítřa.“

„To říkáš pořád. Tohle je Sybill. A tohle Aubrey, moje sluníčko.“

„Je hezká,“ prohlásila holčička a ukázala dolíčky ve tvářích.

„Děkuju, ty taky.“ Psi se jí otřeli o nohy a ona s leknutím ustoupila. Phillip ji rychle zachytil, protože mohla přepadnout do vody.

„Klid. Sethe, zavolej si je, prosím tě. Sybill se jich trochu bojí.“

„Oni nic nedělaj.“ Seth zavrtěl hlavou a bylo poznat, že v jeho očích pár bodů ztratila. Ale vzal oba psy za obojky a odtáhl je, aby mohla projít.

„Všichni jsou doma?“ zeptal se ho Phil.

„Jo, čeká se na večeři. Cam přemluvil Annu, aby udělala lasagne.“

„Hmmm. Lasagne mojí švagrové jsou umělecké dílo,“ vysvětloval Phillip.

„Když mluvíme o umění, připomnělo mi to tvoje kresby, Sethe. Jsou vážně moc dobré.“

Pokrčil rameny a rychle zvedl dva klacky a hodil je psům. Jen tak si kreslím.“

„Já taky.“ Měla dojem, že se chová hloupě, ale zarděla se, protože si ji Seth pozorně prohlížel. Je to takový můj koníček.“

„Hm.“

„Třeba bys mi mohl ukázat ještě nějaké další věci.“

„Třeba.“ To už otevřel dveře do kuchyně a zamířil přímo k lednici. Výmluvné, pomyslela si Sybill, cítí se tu doma.

Rychle se rozhlédla kolem. Na starém sporáku cosi bublalo a báječně vonělo. Parapet zdobily hliněné květináče se spoustou zelených bylinek. Linka byla čistá, i když už trochu z módy. Na stole stála dřevěná mísa vrchovatě plná krásných zelených a červených jablek. Na stolku vedle křesla uviděla nedopitou kávu a na zemi čísi odhozené boty.

„Kruci, ať ho radši rovnou vodstřelej! Vždyť ten se nikdy netrefí,“ ozval se vztekle mužský hlas z vedlejšího pokoje.

Sybill tázavě povytáhla obočí. Phil se chabě usmál a pohoupal Aubrey v náruči. „Baseball. Cam bere letošní ligu nějak moc osobně.“

„Já na ten zápas úplně zapomněl!“ vykřikl Seth a odběhl do obývacího pokoje. „Kolik to je, kdo vede?!“

„Tři dva prohráváme. A teď si sedni a drž pusu.“

„Až moc osobně,“ dodal Phil a postavil Aubrey na zem.

„Baseball muži často berou jako osobní záležitost. Zvlášť,“ kývla Sybill chápavě, „před koncem ligy.“

„Máš ráda baseball?“

„Kdo by neměl?“ usmála se. „Je to fascinující studie lidí, týmové práce a souboje. Záleží na rychlosti, obratnosti, úskočnosti, ale nakonec vždycky stojí pákkař proti nadhazovači. Zvítězí styl a vytrvalost. Hotová matematika.“

„Tak to si někdy musíme zajít na zápas do Camden Yards,“ rozhodl se. „Rád bych si poslechl tvoje hodnocení hry. Dáš si něco?“

„Ne, díky.“ Z pokoje se ozvaly další kletby a výkřiky. „Ale myslím, že bude lepší držet se od nich dál, dokud vaši favorité prohrávají.“

„Rozumný nápad.“ Phil vztáhl ruku a pohladil ji po tváři. „Tak se posad’ a...“

„Jedem!!“ zařval odvedle Cam. „Ten mizera válí, co?“

„Kurva, že válí!“ Přizvukoval Seth. „Žádnej smradlavej kalifornskej polař našeho Ripkena nepřechůřá.“

Phil si povzdechl. „Anebo se mužem projít, než jim to skončí.“

„Sethe, kolikrát jsem ti říkala, že se v tomhle domě bude mluvit slušně?!“

„Anna,“ zašeptal Phil. „Jde dolů nastolit pořádek.“

„Aty se, Camerone, chovej jako dospělý člověk.“

„Je to jen baseball, zlato.“

„Jestli si vy dva nebudete dávat pozor na pusu, tak tu televizi vyhodím.“

„Je přísná,“ informoval Sybill, „radši ji všichni poslechnem.“

„Vážně?“ Sybill se zadívala směrem k obývacímu, odkud zaslechla další ženský hlas – tišší a hlubší – a pak Aubreyinu jasnou odpověď.

„Ne, mami, prosím. Já chci Setha.“

„To je dobrý, Grace. Ať tady zůstane.“

Klidný tón Sethova hlasu přiměl Sybill k zamyšlení. „Je zvláštní, aby kluk Sethova věku měl tolik trpělivosti s batoletem.“

Phil pokrčil rameny a šel postavit na kávu. „Od začátku si rozuměli. Aubrey ho obdivuje, a to mu asi zvedá sebevědomí. Každopádně to s ní umí.“

Otočil se a úsměvem vítal dvě ženy, které právě vešly. „Á, tady je máme. Sybill, tohle jsou ty princezny, co mi moji bratři vyfoukli. Anna, Grace a doktorka Sybill Griffinová.“

„Chtěl hlavně, abychom mu vyvářely,“ řekla na to Anna se smíchem a vztáhla ruku. „Těší mě. Četla jsem vaše knížky. Jsou výborné.“

Sybill, překvapená tím prohlášením a oslnivou krásou Anny Quinnové, trochu znejistěla. „Díky. A nezlobíte se, že vás v neděli takhle ruším?“

„Vůbec ne. To je spíš radostná událost.“

A taky jsme zvědavé, dodala Anna v duchu. Protože za celých sedm měsíců, co Phila znala, si přítelkyni domů přivedl poprvé.

„Běž se klidně dívat na televizi, Phillipe,“ mávla rukou, „my se se Sybill dokážeme seznámit samy.“

„Taky má velitelské sklony,“ varoval Phil Sybill, „když tak zakřič a já tě přijdu zachránit.“ Tvrdě ji políbil na ústa, dřív než stačila ucuknout, a odešel.

Anna mnohoznačně zamručela a pak se usmála. „Tak si pojd'te dát víno.“

Grace si přitáhla židli ke stolu. „Phil říkal, že tu nějaký čas zůstanete a napíšete o St. Chrisu knihu.“

„No, něco takového.“ Sybill zhluboka vydechla. Nakonec byla přece mezi ženami, a tak nemusela být zbytečně nervózní. Krásná černovláška a hezká něžná blondýnka ji se zájmem sledovaly. „Vlastně to má být o kultuře, tradicích a sociálním pozadí malých měst a venkova.“

„Tady najdete obojí.“

„Asi ano. Vy jste s Ethanem jen krátce manželé, že?“ Grace se roztomile usmála a zadívala na zlatou obroučku na prstě. „Právě měsíc.“

„A vy jste tu oba vyrostli?“

„Já jsem se tady narodila. Ethan se přistěhoval, když mu bylo asi dvanáct.“

„A vy jste taky odsud?“ zeptala se Anny, protože se v roli zpovídacího cítila jistěji.

„Ne, já jsem z Pittsburghu. Pak jsem žila ve Washingtonu a nakonec jsem zabloudila do Princess Anne. Pracuju tam na sociálce jako kurátorka. Proto mě taky vaše knížky zajímaly.“ Postavila před Sybill sklenici červeného vína.

„Ó ano, Phil mi říkal, že jste měla na starosti Sethův případ...“

„Hmmm,“ odpověděla Anna vyhýbavě a natáhla se pro zástěru. „A jak se vám líbila projížďka?“

Aha, mluvit o Sethovi s cizinci je zapovězeno, uvědomila si Sybill. Snažila se to také přejít, aspoň prozatím. „Moc. Bylo to hezcí, než bych čekala. Nechápu, že jsem to až doted' nezkusila.“

„Já jsem byla na lodi poprvé taky před pár měsíci.“ Anna postavila na sporák velký hrnec s vodou. Jenom Grace plachtí celý život.“

„A vy pracujete tady v St. Chrisu?“

„Ano, pomáhám lidem v domácnosti.“

„I tady v té, díkybohu,“ ozvala se Anna. „Říkala jsem jí, že by si měla založit vlastní firmu. Třeba s názvem Šikulka.“ Když se Grace rozesmála, Anna zavrtěla hlavou. „Myslím to vážně. To je skvělá a žádaná služba, zvlášť pro pracující ženy. Můžeš si zaškolit dvě tři pomocnice a uklízet třeba taky kanceláře. Rychle by se to rozneslo.“

„Ty uvažuješ úplně jinak než já. Já bych přece neuměla řídit podnik.“

„Tomu nevěřím. Tvoje rodina přece zpracovává kraby po celé generace.“

„Kraby?“ podivila se Sybill.

„Třídění, balení, přeprava,“ vysvětlovala Grace. „Vlastně každý krab, kterého tu sníte, musel projít společností mého otce. Ale do obchodování jsem nikdy nepronikla.“

„To ještě neznamená, že bys nedokázala řídit svoji malou firmu.“ Anna se chopila kousku mozzarely a začala ho strouhat. „Spousta lidí tam venku by ráda zaplatila za dobrou a spolehlivou pomocnici. Nechtějí přece trávit všechen volný čas u sporáku a v prádelně. Tradiční role se mění. Nemám pravdu, Sybill? Ženy už přece nemůžou trávit tolik času v kuchyni.“

„No, docela bych souhlasila, ale... podívejte se, co právě teď děláte.“

Anna se zarazila, zamrkala, pak zvrátila hlavu a rozesmála se. Podobala se spíš ženě, která by měla tančit u táborových ohňů, napadlo Sybill, a ne se otáčet v útulné kuchynce.

„Máte naprostou pravdu.“ Pak ještě se smíchem zatřepala hlavou. „Vařím večeri, zatímco můj muž leží před televizí, slepý a hluchý ke všemu kromě baseballu. A takhle to tu vypadá skoro každou neděli. Naštěstí mi to nevadí, protože vařím ráda.“

„Vážně?“

Na Sybillin podezřívavý tón zareagovala Anna opět smíchem. „Vážně. Dělá mi to radost, ale ne když se vrátím utahaná z práce a musím ještě něco uklohnit. Proto se taky střídáme. V pondělí dojíždíme zbytky z neděle. V úterý nějak přeťpíme Camovo kuchařské umění, protože v tomhle je opravdu děsný. Ve středu si pošleme pro něco hotového. Ve čtvrtek vařím já, v pátek Phillip a v sobotu podle dohody. Je to bezvadný systém, pokud funguje.“

„Anna chce do roka Setha něco naučit a svěřit mu čtvrtěční večeře.“

„V jeho věku?“

Anna si odhodila vlasy z čela. „Za pár týdnů mu bude jedenáct. To už jsem uměla svoji super omáčku k těstovinám. A ten čas a námaha se mu nakonec vyplatí. Jen ho nejdřív musím přesvědčit, že mu to neubere na mužnosti, když se naučí něco uvařit... Ale,“ usmála se a vhodila do vařící vody široké nudle, „když ho navnadím, že v tomhle směru jistě hned porazí Camerona, bude z něj vynikající kuchařský učeň.“

„Oni spolu nevycházejí?“

„Ale naopak.“ Anna naklonila hlavu ke straně, když se z obývacího pokoje ozvala exploze výkřiků a dupání. „Setha nic netěší víc, než dělat na staršího brácha dojem. Což samozřejmě obnáší i jejich neustálé handrkování.“ Usmála se. „Vy jste asi bratry doma neměla, co?“

„Ne, to ne.“

„Tak sestry?“ zeptala se Grace a nechápala, proč Sybill tak posmutněla. „Jen jednu.“

„Já jsem vždycky chtěla mít sestru,“ pohlédla Grace přes rameno na Annu, „a teď ji mám.“

„To jsme byly ještě malé.“ Anna cestou pro sýr stiskla Grace něžně rameno. Così v tom důvěrném gestu probudilo v Sybill záchvěv závisti. „Ale od chvíle, co žijeme s Quinny, jsme si rychle vynahradily, že jsme jedináčkové. Vaše sestra bydlí v New Yorku?“

„Ne.“ Sybill se samovolně sevřel žaludek. „Nejsme si ale moc blízké. Promiňte na moment.“ Vstala od stolu. „Můžu použít vaši koupelnu?“

„Jistě. V hale, první dveře nalevo.“ Když Sybill odešla, Anna našpulila rty. „Tak nevím, co si o ní myslet.“

„Zdá se nějak nesvá.“

Anna pokrčila rameny. „No, tak zbývá jen čekat, co se z toho vyvine, ne?“

V malé koupelnice za rohem si Sybill šplíchla vodu na obličej. Bylo jí horko a cítila lehkou žaludeční nevolnost. V téhle rodině se opravdu nevyznala. Byli hluční, občas hrubí, pocházeli z různého prostředí, a přesto vypadali šťastně, vzájemně se podporovali a měli se rádi.

Osušila si tvář a zadívala se na sebe v zrcadle. Její vlastní rodina se nikdy nechovala hlučně nebo hrubě, snad až na ty chvíle, kdy Gloria překročila vytyčenou mez. Ale najednou si nemohla vzpomenout, jestli vůbec někdy byli šťastní nebo si dokonce projevíli náklonnost.

Je to asi jen tím, že nikdo z nich nebyl vysloveně citový člověk, uklidňovala se. Vždycky se také snažila chovat nenápadně v obraně před Gloriinými výstupy. Život prostě plyne klidněji, pokud se člověk spoléhá na intelekt a zdravý rozum, o tom byla naprosto přesvědčena.

Ale teď najednou s ní zmítaly emoce. Připadala si jako lhář a špion. Musela se přesvědčovat, že vše dělá jen pro dobro dítěte, které je jejím synovcem, a má proto plné právo všechno se o něm dovědět.

Hlavně si musí udržet odstup a být objektivní. Přitiskla si prsty ke spánkům, aby zahнала sílící migrénu. Musí tím projít, dokud si nevytvoří jasný názor.

Když vyšla ven, zastavila se poblíž dveří do obývacího pokoje. Seth ležel na podlaze u Camových nohou a křičel urážky na druhou stranu pokoje. Cam mával pivem v ruce a dohadoval se o zápasu s Phillipem. Ethan hru jen tiše sledoval a na klíně choval dřímající Aubrey, které ten rámus asi vůbec nevadil.

Pokoj byl na první pohled útulný. V jednom rohu zahlédla piano, na něm vázu s cíniemi a zarámované fotografie. Seth držel v ruce napůl prázdnou mísu s čipsy a všude po koberci se válely různé předměty – noviny, boty nebo třeba okousané vodítko na psa.

Chtěla odejít, ale Phil se v tu chvíli otočil. Usmál se a vztáhl k ní ruku. Přešla k němu a nechala se stáhnout na opěradlo křesla. „Blíží se závěr,“ zašeptal, „vedeme o jeden bod.“

„Dívej, jak mu teď napráská prdel,“ šeptal radostně Seth. Ani sebou netřhl, když ho Cam plácl po hlavě jeho vlastní čepicí. „Jóóó! Je to tam!“ Vyskočil a zatančil vítězné kolečko. Jsme nejlepší! Bože, já mám ale hlad.“ Odběhl do kuchyně a okamžitě se ptal po jídle.

„Vyhrát takový zápas to vážně podpoří chuť k jídlu.“ Phil zamyšleně políbil Sybill ruku. „Tak jak to tam vypadá?“

„Anna má, zdá se, všechno pod kontrolou.“

„Tak jdeme zjistit, jestli bude nějaký předkrm.“

Zatáhl ji do kuchyně, kde tou dobou propukla skutečná vřava. Aubrey na Ethanově rameni jen ospale mžourala. Seth si cpal do pusy jednohubky z tácu a přitom znovu komentoval celý zápas. Všichni se pohybovali, mluvili a jedli zároveň. Phil stačil vložit Sybill do ruky další sklenici vína, než byl odvolán ke krájení chleba. Protože se v tom chaosu cítila nejméně zmatená po jeho boku, šla si k němu stoupnout.

Mazal plátky francouzského chleba česnekovým máslem.

„To je to tady takhle vždycky?“ zašeptala mu do ucha.

„Ne.“ Zvedl sklenici a lehce si s ní přitůkl. „Někdy tu bývá skutečný randál a zmatek.“

V době, kdy ji Phil vezl zpátky do hotelu, už Sybill hlava doslova třesla. Musela vstřebat tolik dojmů. Výjevy, zvuky, osobnosti. Několik státních večerí přežila s větším klidem než jednu v Quinnovic rodině.

Potřebovala trochu času, aby si to všechno v klidu přebrala. Až si utřídí myšlenky, dojde k nějakým závěrům.

„Unavená?“

Krátce vzdychla. „Trochu. Taky to byl den. Přímo fascinující.“ Vydechla. „A výživný. Zítra ráno rozhodně musím do hotelového

fitcentra. Ale bavila jsem se,“ dodala, když zaparkoval před hotelem, „moc.“

„Fajn. Tak si to třeba ráda zopakuješ.“ Vystoupil, obešel vůz a pomohl jí vylézt ven.

„Nemusíš mě doprovázet. Trefím.“

„I tak bych to chtěl udělat.“

„Nehodlám tě ale pozvat do pokoje.“

„Přesto tě vyprovodím ke dveřím, Sybill.“

Nebránila mu. Přešli společně halu a nastoupili do výtahu. „Zítra odjíždíš do Baltimoru?“ Stiskla knoflík svého poschodí.“

Ještě dnes. Když je tu všechno v pořádku, odjíždím už v neděli. Silnice jsou volnější a zítra ráno můžu začít brzy s prací.“

„Asi není lehké dojíždět a časově zvládat všechny ty povinnosti.“

„Ne, ale stojí mi to za to.“ Pohládl ji po vlasech. „Rád vynaložím čas a námahu, když mi na něčem záleží.“

„No...“ Odkáslala si a vystoupila ihned, jakmile se dveře výtahu otevřely. „Tak díky za tvůj čas a námahu.“

„Vrátím se ve čtvrtek večer. Chtěl bych tě zase vidět.“

Vytáhla z kabelky kartu od pokoje. Ještě nevím, co budu dělat koncem týdne.“

Přistoupil k ní, vzal do dlaní její tvář a přisál se na její rty. Ta její chuť, uvědomil si, nemohl se jí nabažit. „Chtěl bych tě vidět,“ zašeptal.

Vždycky uměla tak dobře odolávat pokušení těla i mysli. Ale s ním jako by se pokaždé propadala o něco dál a hlouběji.

Ještě nejsem připravená,“ slyšela se.

„Ani já ne.“ A přesto ji přitáhl blíž, objal pevněji a políbil zoufaleji. „Chci tě. Možná je to pro oba dobré mít několik dní na rozmyšlenou. Uvidíme, co přijde pak.“

Podívala se na něho trochu otřesená tím, co se v ní odehrávalo. „Ano.“ Odvrátila se a oběma rukama zasunula kartu do zámku. Jed' opatrně.“ Vešla do pokoje, zavřela dveře a ihned se na ně zády přitiskla, dokud si nebyla jistá, že jí srdce nevyskočí z těla.

Bylo to šílené, uvažovala, naprosto šílené takhle rychle mu propadnout. Jako vědec musela být upřímná i sama k sobě –

nezkreslovat výsledek chybnými údaji. Musela připustit, že to, co cítí k Phillipu Quinnovi, nemá už se Sethem nic společného.

Musí to skončit. Zavřela oči, ale na rtech stále cítila tlak jeho úst. Zmocnil se jí strach, že tohle jen tak ukončit nedokáže.

OSM

CHOVALA JSEM SE DOST RISKANTNĚ, přemýšlela Sybill, nejspíš i podezřele. Postávání v blízkosti st.christopherské základní školy jí opravdu připadalo zavrženíhodné, i když se neustále přesvědčovala, že tím nikomu neublíží.

Prostě se jen procházela po chodníku za bílého dne. Nechtěla Setha přece unést, ale jen s ním chvíli mluvit o samotě.

V pondělí a úterý raději vyčkávala a pozorovala z povzdálí, kdy odchází ze školy. Teď už věděla, že školní autobusy přijížděly před školu těsně před posledním zvoněním.

Pak se dveře rozlétly a ven vyběhly jako první malé děti, pak žáci druhého stupně a nakonec středoškoláci.

To Sybill samo o sobě připadalo jako dobrý příklad proměny člověka během dospívání. Buclatá tělíčka a kulaté tvářičky těch nejmladších, vyčouhlé, klátivé postavy pubertálních dětí a pak dospěle vyhlížející individuality, které se trousily z přilehlé střední školy.

Studie pokroku od rozvázaných tkaniček a děravých úsměvů přes baseballové bundy a ulízlé účesy až k pytlovitým džínám a hřívám lesklých vlasů.

Sybill si uvědomila, že děti nikdy nebyly součástí jejího života. Vyrostla mezi dospělými a očekávalo se od ní, že se přizpůsobí. Nepoznala žádné žluté autobusy, jekot školáků vypouštěných po vyučování na svobodu nebo postávání na parkovišti s nějakým mladým rebelem v kožené bundě.

Když se konečně objevil Seth, po boku s černovlasým chlapcem, který, jak si všimla, byl jeho stálým společníkem, srdce se jí rozbušilo. Jako obvykle vytáhl z kapsy čepici a narazil si ji na hlavu. Ten druhý hoch si zase nacpal do pusy celou hrst žvýkaček.

Děti nadělaly tolik rámusu, že neslyšela jejich rozhovor. Ale podle úsměvů a dloubání lokty do žeber poznala, že ti dva jsou si blízcí.

Autobusy přešli bez povšimnutí a raději se vydali pěšky po chodníku. O chvílku později k nim doběhl menší chlapec a začal jim něco nadšeně vyprávět.

Sybill sebrala odvahu a vybrala si cestu, která se křížila s jejich.

„Sim tě, ten zeměpisnej test by zvládla i cvičená vopice.“ Seth trhl ramenem a přehodil si batoh na druhou stranu.

Druhý kluk vyfoukl působivou růžovou bublinu, nechal ji splasknout a pak žvýkačku zase vtáhl do úst. „Nechápu, proč bych měl umět všechny státy a hlavní města nazpaměť. Jako bych se chtěl někdy stěhovat do Severní Dakoty, pch.“

„Ahoj, Sethe.“

Sybill sledovala, jak se zastavil a zamyšleně se na ni zadíval. „Hra, jo, čau.“

„Od školy už máte dneska pokoj, co? Jdeš domů?“

„Ne, do loděnice.“ Zase ucítil ten podivný tlak v zátylku, což ho štválo. „Máme práci.“

„Tak to jdeme stejnou cestou.“ Zkusila se usmát na druhého klučinu. „Ahoj, já jsem Sybill.“ Já Danny,“ odpověděl kluk. „A tohle Will.“

„Těší mě.“

„K obědu byla zeleninová polívka,“ hlásil nadšeně Will. „A Lisa Harboughová všechno poblila. Školník to po ní musel uklízet a nemohli jsme si ani napsat nový slovíčka.“ Při těch zprávách hopsal kolem Sybill a vysílal k ní roztomile neodolatelné úsměvy.

„Doufám, že se z toho Lisa zase brzo dostane.“

„Když jsem se jednou pozvracel já, mohl jsem celej den ležet u televize. My s Dannym bydlíme támhle v Heron Lane. A kde bydlíš ty?“

„Já jsem tu jen na návštěvě.“

„Taky jsme byli na návštěvě. Za tetou Margie v Jižní Karolíně. Mají tam dva psy a mimino, co se jmenuje Mike. Taky máš psy a mimina?“

„Ne... ne, to nemám.“

„To klidně můžeš,“ pokračoval. „Psa by ti dali v útulku, jako nám. A když se vdáš, můžeš si udělat dítě, co pak bude bydlet ve tvém břiše. Nic na tom není.“

„Jéžiš, Wille.“ Seth zvedl oči v sloup a Sybill jen zmateně zamrkala.

„No, to já až vyrostu, budu mít psy i mimina, kolik mě napadne.“ Věnoval jim ještě jeden bezelstný úsměv a už běžel pryč. „Ahoj.“

„To je takový trdlo,“ vrtěl hlavou Danny nad mladším bráchou. „Tak se měj, Sethe.“ Vydal se pomalu za Willem, ale ještě se otočil a zamával.

„Will není pitomej,“ vysvětloval Seth, „je prostě malej a hodně kecá, ale jinak je fajn.“

„Je s ním rozhodně legrace.“ Usmála se a také si nadhodila malý batoh na zádech. „Nevadí, když půjdu s tebou?“

„Nevadí.“

„Zaslechla jsem něco o zeměpisném testu.“

„Hm, to nic nebylo.“

„Chodíš do školy rád?“

Trhnul ramenem. „Tam se prostě musí.“

„Já jsem se vždycky ráda učila nové věci.“ Zasmála se sama sobě. „Asi jsem taky byla trdlo.“

Seth natočil hlavu a přimhouřenýma očima si ji prohlédl. Kočka, říkal o ní Phil. Vážně měla hezké oči i vlasy. A když si je stáhla dozadu, ten obličej byl ještě pěknější.

Mohl by ji taky někdy zkusit namalovat.

„Nevypadáš jako trdlo,“ zhodnotil, ale to už se Sybill pod jeho upřeným pohledem červenala. „Ale šprtům říkáme škopohlav.“

„Ou,“ zarazila se, protože nevěděla, jestli taky nebyla právě pasována na škopohlava, ale raději se neptala. „A jaký předmět tě baví nejvíc?“

„Nevím. Všechno je to kupa... keců,“ rozhodl se na poslední chvíli cenzurovat svoji mluvu. „Asi se radši učím něco o lidech než o věcech.“

„Taky jsem vždycky ráda studovala lidi.“ Zastavila se před šedým patrovým domkem s malým dvorkem vepředu. „Tak třeba tady, podle mých odhadů je to dům mladé rodiny. Muž i žena pracují

mimo domov a mají malé dítě, pravděpodobně chlapce. Nejspíš se znají velmi dlouho a žijí spolu méně než sedm let.“

Jak to?“

„No, je poledne a nikdo není doma. Nestojí tu auto a dům vypadá zcela prázdný. Na dvorku je trojkolka a pár dětských nákladňáků. Domek není nový, většina mladých rodin by na něj taky neměla. A pak, na malém městě se obvykle mladé páry neusadí – leda že by tu oba vyrostli. Proto myslím, že tihle dva jsou místní.“

„Hm, to je dobrý,“ poznamenal Seth po chvíli. Sybill pocítila radost, že ji do škatulky škopohlavů přece jen nezařadil.

„Ale mě by zajímaly další věci.“

Zaujala ho. Jako třeba co?“

„Proč si vybrali právě tenhle domek? Čeho by chtěli dosáhnout? Kdo z nich se stará o peníze a má tedy v rodině hlavní slovo? Když studuješ lidské chování, pochopíš, podle jakých pravidel se řídí.“

„A proč na tom záleží?“

„Nerozumím.“

„Na co je to dobrý?“

Uvažovala. „No, když pochopíš ta pravidla, pochopíš i společnost jako celek, pochopíš chování lidí.“

„A co když do těch pravidel nepasují?“

Chytrý chlapec, pomyslela si a pocítila jinou, hlubší pýchu. „Každý se řídí nějakými pravidly. Musíš znát ale jeho zázemí, dědičnost, sociální postavení, vzdělání, kulturní a náboženské zvyky.“

„A za to ti platí?“

„No, platí.“

„Divný.“

Tak, teď už je v jeho očích docela za pitomce. „Může to být zajímavé.“ Rychle se snažila vzpomenout na příklad, který by jeho mínění trochu vylepšil. „V několika městech jsme třeba dělali tenhle experiment: Sehnali jsme člověka, který by chvíli jen tak stál a díval se na nějakou budovu.“

„Jen tak koukal?“

„Ano. Stál, díval se nahoru a zacláněl si oči před sluncem, když bylo potřeba. Za chvíli se k němu postavil druhý, pak třetí člověk,

až tam stál celý hlouček lidí. Ale mnohem déle trvalo, než se někdo odvážil zeptat, co se děje a na co se koukají. Nikdo se totiž nechce zeptat jako první, protože tak připustí, že nevidí to, co ostatní. Všichni se snažíme nějak zařadit, nevyčuhovat z davu. Chceme vědět, vidět a chápat to, co ví, vidí a chápe člověk vedle nás.“

„Vsadím se, že si mysleli, že někdo chce skočit z okna.“

„To je pravděpodobné. A průměrná doba, kterou lidi jen tak stojí, byla celé dvě minuty.“ Všimla si, že znovu zaujala jeho pozornost. „A to je dost dlouho na obyčejné civění na nějaký dům.“

„Fakt dobrý, ale taky dost divný.“

Blížili se k místu, kde Seth musel odbočit k loděnici. Sybill přemýšlela a výjimečně se rozhodla jednat impulzivně. Jak myslíš, že by takový pokus dopadl v St. Christopheru?“

„Nevím. Stejně?“

„Hra, pochybuju,“ spiklenecky se na něj usmála. „Chceš to zkusit?“

„Možná.“

„Tak mužem zajít na nábreží. Ale nebude mít bratr starost, když se chvíli zdržíš? Neměl bys mu říct, že jsi se mnou?“

„Ne, Cam mě nedrží na řetězu. Občas mám trochu volna.“

Nevěděla, co si má myslet o takové nedisciplinovanosti, ale momentálně se jí hodila. „Tak to zkusíme. Nechceš zmrzlinu?“

Jasně.“

Obrátila se zády k loděnici. „Vyber si místo,“ začala. „Ale musíš při tom stát. Lidi si většinou nevšímají sedících pozorovatelů. Myslí si, že se prostě jen tak zasnili.“

„Chápu.“

„Nejlepší je dívat se někam nahoru. Nevadí, když si to nafilmuju?“

Udiveně se zadíval na miniaturní videokameru, kterou vytáhla z kabelky. „Hra, snad ne. A to to pořád vláčíte s sebou?“

„Jen když pracuju. Ale taky notes, diktafon, zásobní baterie a kazety, tužky a mobil.“ Zasmála se tomu. „Musím být připravená. A taky čekám na den, kdy vymyslí počítač, který by se vešel do kabelky. Hned bych si ho objednala.“

„Phil má tyhle elektronické hračky taky rád.“

„To je taková deformace měšťáků. Nechceme ztratit ani minutu. No, ale pak jsme zase pořád v práci a pořád k zastižení.“

„Taky se dá všechno jednoduše vypnout, ne?“

„Hni.“ Tohle prosté prohlášení jí najednou připadlo velmi moudré. „Asi ano.“

Na nábreží nebylo v tu dobu příliš rušno. Rodinky si vychutnávaly u stolků zmrzlinové poháry. Na lavičce seděli dva snědí staříci, ale rozehrané šachové partie si příliš nevšímalí. Ve dveřích jednoho z obchodů si povídaly tři ženy, ale pouze jedna z nich nesla nákupní tašku.

„Postavím se támhle,“ ukázal Seth na místo, které si vybral, „a budu koukat na hotel.“

„Prima.“ Sybill zůstala, kde byla, aby nerušila experiment. Pouze Setha natočila, jak odchází a cestou se koketně usmívá.

Když ale v hledáčku kamery zachytila zblízka jeho tvář, zasáhlo ji to podivně u srdce. Byl tak hezký a inteligentní. A taky šťastný. Jen stěží se bránila pocitu zoufalství.

Kdyby se teď sbalila a odjela, nikdy by se nedověděl, kdo je a co mu mohla nabídnout. Nikdy by mu nechyběla. Nic pro něho neznamenal.

Protože se nikdy nepokusila to změnit.

Ale teď se přece něco mění, uklidňovala se. Snaží se ho přece poznat a pochopit jeho situaci.

Filmovala, jak se zastavil a obrátil tvář vzhůru. Měl jemnější, ostřeji řezaný profil než Gloria. Možná že rysy obličeje zdědil po otci.

Postavou se zase víc podobal jí a její matce. Jednou bude jistě vysoký a spíše štíhlý.

Gesta a posunky, uvědomila si polekaně, měl ale typicky quinnovské. Ten postoj s vystrčeným bokem, rukama v kapsách a nakloněnou hlavou mohl pochytit jen ve své nové rodině.

Snažila se zaplašit pocit lítosti a soustředit se na jejich pokus.

Už po minutě se u Setha zastavila jedna žena. Byla to ta silná prošedivělá paní od Crawforda, které tam všichni říkali „mami“. Podle očekávání se zadívala stejným směrem jako Seth, ale pak se rychle obrátila k němu a poplácala ho po rameni.

„Na copak se to díváš, chlapče?“

„Na nic.“

Mluvil tiše, a tak se Sybill přesunula o něco blíž, aby je slyšela.

„No, jestli tady budeš takhle dlouho postávat a koukat na nic, začnou si lidi myslet, že ti přiskočilo. Pročpak dnes nejsi v loděnici?“

„Za chvilku tam jdu.“

„Ahoj, mami. Ahoj, Sethe.“ Do záběru vstoupila hezká černovlasá dívka. „Něco se děje v hotelu? Nic nevidím.“

„Taky tam nic k vidění není, Julie,“ informovala ji paní Crawfordová. „Kluk jen tak zlobí. Jakpak se daří mamince?“

„Nic moc. Bolí ji v krku a kašle.“

„To chce kuřecí vývar a čaj s medem.“

„Grace už jí polévku ráno donesla.“

„Tak dohlédni, aby ji snědla. Nazdar, Jime.“

„Dobrý den.“ Přidal se k nim malý, neforemný muž v bílých gumovkách a hned Setha přátelsky podrbal na hlavě. „Copak to tam vidíš?“

„Tý jo, to se člověk nemůže jen tak rozhlížet?“ Seth se podíval do kamery a uculil se.

„Tak tu ještě chvilku stůj a pokadí tě racek,“ mrkl na něho Jim. „Kapitán už má dneska padla,“ dodal s odkazem na Ethana. „Bude ve stodole dřív než ty a začne tě hledat.“

„Vždyť už jdu, už jdu.“ Se svěšenou hlavou i rameny se odšoural za Sybill. „Nikdo mi na to neskočil.“

„Protože tě všichni znají.“ Vypnula kameru. „Tím se pravidla mění.“

„Vy jste věděla, že to tak dopadne?“

Jen tušila. V komunitě, kde se všichni dobře znají, se každý bez problémů zeptá. Nehrozí mu ztráta důstojnosti, zvláště ne před někým o hodně mladším.“

Seth se zamračil směrem k rozmlouvající trojici. „Ale tu zmrzku stejně dostanu, ne?“

Jistě, a možná na tebe taky vyjde kapitola v mojí nové knize.“

„Supr. Vezmu si ji do kornoutu a pak už musím jít, nebo po mně Cam s Ethanem půjdou.“

„Kdyby se zlobili, vysvětlím jim to sama. Zdržel ses přece kvůli mně.“

„Nebudou se zlobit. A navíc, dělal jsem to přece pro vědu, ne?“
Když k ní vyslal ten svůj neodolatelný úsměv, zachtělo se jí sevřít ho do náruče.

„Přesně tak.“ Zkusila mu cestou k cukrárně alespoň položit ruku na rameno. Měla dojem, že trochu ztuhl, a tak ji raději zase spustila.
„A vždycky jim taky můžeme zavolat z mého mobilu.“

„Fakt? To bych mohl?“

„Proč by ne?“

O dvacet minut později seděla

Sybill za psacím stolem a prsty se jí míhaly po klávesnici počítače.

po necelé hodině ve společnosti objektu je možno nazvat ho výjimečně inteligentním. Ve škole také údajně skvěle prospívá. Je velmi zvědavý. Jeho chování je sice klukovsky obhroublé, ale nikoli nepřijemné. Zdá se být mnohem společenštější než jeho matka nebo já ve stejném věku. Ke svým vrstevníkům i k dospělým se chová přirozeně a neformálně, což může být i vlivem rodiny Quinnových.

V místní komunitě se zdá být dobře přijímán i oblíben. V této fázi nedokážu rozlišit, zda pro něho bude lepší zůstat tu, či ne.

Není ale možné ignorovat práva jeho matky, ani jsem se ještě nepokusila zeptat se ho na jeho názor v této věci.

Přála bych si, abychom se lépe poznali a zvykli si jeden na druhého, než se doví o našich rodinných vazbách.

Potřebuji více času...

Zazvonil telefon. Sybill sáhla po sluchátku a ještě narychlo pročítala poslední zápis. „Griffinová, prosím.“

„Ahoj, doktorko. Nevíš, proč mám dojem, že tě ruším od práce?“

Okamžitě Phillipa poznala a s pocitem viny zaklapla víko laptopu. „Protože jsi předvídavý muž. Ale pár minut si najdu. Tak jak to jde v Baltimoru?“

„Pracovně. Co říkáš tomuhle? V šotu vystupuje pohledný mladý pár, který míří k typickému rodinnému vozu s děckem v náruči, a všichni se spokojeně usmívají. A slogan: Pneumatiky Mayerstone. Na vaší rodině nám záleží.“

„Manipulativní. Divák má uvěřit, že když si koupí jinou značku, nebude jeho rodina v bezpečí.“

Jo, a funguje to. Samozřejmě pro autofandy jsme připravili něco jiného. Jasně červený sport'ák s krásnou blondýnou za volantem se řítí po dlouhé klikaté silnici. Pneu Mayerstone. Někdo tam dlouho jede, někdo už tam je.“

„Chytré.“

„Klientovi se to líbí, takže tenhle úkol máme z krku. A jak to jde v St. Chrisu?“

„Klidně a v pohodě.“ Kousla se do rtu. „Dnes jsem náhodou potkala Setha. Vlastně jsem si ho najala na jeden takový experiment. Šlo to dobře.“

„Jo? A kolik jsi mu za to musela zaplatit?“

„Jen kornout zmrzliny, dvojité.“

„To jsi z toho vyšla ještě dobře. Ten kluk je dobrej manipulátor. Co se sejít zítra u večere a šampaňského na oslavu našich pracovních úspěchů.“

„A že právě mluvíme o manipulátorech...“

„Myslel jsem na tebe celý týden.“

„Tři dny,“ opravila ho a začala tužkou čmárat po papíře.

„A noci. Když jsme vyřídili tuhle zakázku, dostanu se odsud zítra dřív. Můžu tě vyzvednout třeba v sedm.“

„Nejsem si jistá, kam tohle povede, Phillipe.“

„Ani já ne. A musíš to vědět?“

Bylo jasné, že ani jeden z nich nemá na mysli restauraci. „Byla bych z toho aspoň míň zmatená.“

„Probereme to a třeba si s tím nějak poradíme. Tak v sedm.“

Všimla si, že nevědomky načrtla jeho tvář. Špatné znamení, pomyslela si. Nebezpečné. „Dobře.“ Nejlepší je postavit se komplikacím čelem. „Uvidíme se zítra.“

„A uděláš pro mě něco?“

„Když to půjde...“

„Mysli na mě dnes večer.“

Věděla, že stejně nemá na vybranou. „Ahoj.“

V kanceláři, čtrnáct pater nad ulicemi Baltimoru, se Phil opřel do židle a ignoroval pípání interního telefonu. Vstal od nablýskaného černého stolu a přešel k oknu.

Měl rád výhled na město, rušné ulice a přístav. Ted' ale nic z toho nevnímal.

Nemohl na ni přestat myslet. Byla to pro něho docela nová zkušenost – ta vytrvalá představa deroucí se do popředí, jakmile se přestal soustředit na práci.

Ani si nebyl jistý, zda je mu příjemné, že mu tolik místa v mysli vytěsňuje žena, která na oplátku nabízí jen pramálo.

Asi mu její odstup, formální chování a chlad připadaly jako výzva. Jako jiná forma hrátek mezi mužem a ženou.

Jenom se začínal bát, že se kdesi hluboko v něm přihodilo něco mnohem závažnějšího. A pokud mohl soudit, i ona cítila podobnou nejistotu.

„To jsi celý ty,“ ozval se najednou Ray za jeho zády.

„Ježíšikriste.“ Phil se neotočil ani sebou netrhl. Jen bezmocně zavřel oči.

„Chvilí trvalo, než jsem tu tvou nóbl kancelář našel.“ Ray se uvolněně procházel po místnosti a při pohledu na velké plátno s rudými a modrými cákanci barev našpulil rty. „Tohle stimuluje mozek. Proto sis to sem asi pověsil, že?“

„Odmítám věřit, že můj nebožtík otec přišel do mé kanceláře kritizovat umění.“

„No, proto jsem opravdu nepřišel.“ To už se zastavil u kovové sošky v rohu místnosti. „Ale tohle je taky hezké. Tys měl vždycky vybraný vkus. Na umění, jídlo i ženy.“ Zvesela se usmál, protože se Phillip konečně otočil. „Ta žena, na kterou ted' myslíš. Prvotřídní sorta.“

„Měl bych si vzít pár dní volna.“

„Souhlasím s tebou. Už celé měsíce máš práce až nad hlavu. Je to moc zajímavá dívka, Phile. Má v sobě víc, než oba tušíte. Doufám, že až přijde čas, budeš jí opravdu upřímně naslouchat.“

„O čem to mluvíš?“ Phil rychle zvedl ruku jako v obraně. „Proč se tě na to vlastně ptám, když tu nejsi?“

„A taky doufám, že vy dva už přestanete analyzovat svoje chování a city a prostě a jednoduše je přijmete, jaké jsou.“ Ray pokrčil rameny a zasunul ruce do kapes baseballové bundy. „Ale každý musí jít vlastní cestou. Ta tvoje nebude lehká. A už nezbývá moc času, než se objeví problémy. Budeš muset bránit Setha před tím, co ho zraňuje. Ale chci ti říct, abys té ženě důvěřoval. Až dojde ke krizi, Phile, důvěřuj sobě a důvěřuj jí.“

Po páteři mu přejel mráz. „Co má Sybill společného se Sethem?“

„Ode mě se to dovědět nemůžeš.“ Ray se znova usmál, ale oči měl vážné. „Nemluvil s mně s bratry, ale měl bys to udělat. Nemůžeš se pořád spoléhat, že všechno zvládneš sám. I když jsi v tom dobrý. Bůh ví, že bys měl přece jen trochu povolit.“

Ray se zhluboka nadechl a pomalu se zatočil dokola. „Bože, tvá matka by tohle místo uměla ocenit. Tolik jsi toho už dokázal. Jsem na tebe pyšný a vím, že až přijdou problémy, dobře je zvládneš.“

„To vy jste toho dokázali nejvíc,“ zašeptal Phil. „Ty a maminka.“

„Určitě jsme něco dokázali,“ mrkl na něho Ray. „Ale ty pokračuj.“ Když se ozval telefon, Ray si jen povzdechl. „Co se má stát, stane se. Rozdíl je v tom, jak se k věcem člověk postaví. Vezmi ten telefon, Phile, a nezapomeň, že tě Seth moc potřebuje.“

Pak byla kancelář prázdná a drnčení telefonu jako by zesílilo. Phil zíral na místo, kde před chvílí otec stál, a po paměti hmátl po sluchátku.

„Phillip Quinn.“

Poslouchal a jeho výraz ztvrdl. Chopil se pera a začal si zaznamenávat detektivovu zprávu o tom, kde byla naposled spatřena Gloria DeLauterová.

DEVĚT

„JE V HAMPTONU,“ VYSVĚTLOVAL

Phil Sethovi a upřeně se mu díval do očí. Cam položil ruku na chlapcovo ztuhlé rameno. „Zatkla ji tam policie – za nevhodné chování a držení drog.“

„Ona je v base.“ Seth zbělel jako křída. „Tak ať ji tam nechají.“

„Je tam jen pro tuhle chvíli.“ A to nemusí trvat dlouho, pomyslel si Phil. „Nejspíš má dost peněz na kauci.“

„To jim může jen tak zaplatit a oni ji zase pustěj?“ Cam cítil, jak se mu Seth pod rukou začíná chvět. „Ať vyvede, co chce?“

„To nevím. Ale aspoň víme, kde teď je. Zajedu tam a promluvíím si s ní.“

„Ne, to nesmíš!“

„Sethe, už jsme to přece probrali.“ Cam mnul jeho rameno dál, ale otočil ho tváří k sobě. Jediná možnost, jak všechno vyřešit, je domluvit se s ní.“

„Já nechci zpátky.“ Řekl to šeptem, ale se zuřivým výrazem v očích. „Nikdy se k ní nevrátím.“

„Neboj se.“ Ethan si odepl pásek s kapsami na náradí a odložil ho na lavičku. „Můžeš zůstat u Grace, než se Anna vrátí domů.“ Zadíval se na Phillipa s Carnem. „My zatím zajedeme do Hamptonu.“

„Co když policajti řeknou, že k ní musím? Co když přijedou, až tady nebudete, a...“

„Sethe.“ Phil přerušil jeho vzrůstající zoufalství. Dřepł si a vzal chlapce za ruce. „Musíš nám prostě věřit.“

Seth na něho zíral stejnýma očima, jako měl Ray Quinn. A ty oči teď byly plné lítosti a strachu. Phil se do nich díval poprvé bez výčitek a pochybností.

„Ty přece patříš k nám,“ řekl mu jemně, „a nic to nemůže změnit.“

Seth dlouze, traslavě vydechl a pak přikývl. Neměl ostatně na výběr, mohl jen doufat. A bát se.

„Vezmem si můj džíp,“ prohlásil Phil.

„Grace s Annou ho uklidní.“ Cam se nepokojně zavrtěl na sedadle vedle Phila, který řídil.

„Ten kluk musí prožívat pravé peklo.“ Ethan zezadu mrkl na tachometr a všiml si, že Phil jede stopadesátkou. „Může jen čekat a třást se strachy.“

„Pěkně si to zpackala,“ ucedil Phillip. „Nechá se zabásnout. To ji v Sethově případě moc nepomůže. Jestli ho vůbec bude chtít zpátky.“

„Ona ho přece nechce.“

Phil krátce pohlédl na Cama. Já vím. Chce prachy. Ale z nás už žádný nedostane. To my z ní musíme dostat vysvětlení a celé to ukončit.“

Bude jim ale lhát, o tom Phil nepochyboval. Bude lhát a vytáčet se. Jenom si nesměla myslet, že se přes ně nějak dostane k Sethovi.

Ty zvládneš i to, co přijde, řekl Ray.

Phil stiskl volant pevně v ruce a soustředil se na řízení. Ano, musí to zvládnout, musí to dokázat.

Se staženým žaludkem a rozpálenou hlavou vstoupila Sybill do malé policejní stanice. Gloria zase plakala clo telefonu a zoufale prosila o peníze na kauci.

Na kauci! Sybill se při tom pomyšlení otřásla.

Gloria tvrdila, že šlo o omyl, prý o strašné nedorozumění. Jistě, o co jiného by také mohlo jít? Sybill chtěla peníze poslat telegraficky. Ani nevěděla, co ji zarazilo, proč vlastně nasedla do vozu a rozjela se sem.

Chtěla sestře pomoci, samozřejmě.

„Jsem tu kvůli Glorii DeLauterové,“ oznámila uniformovanému policistovi, který seděl za úzkou přepážkou. „Chtěla bych s ní mluvit, jestli je to možné.“

„Vaše jméno?“

„Griffinová. Doktorka Sybill Griffinová. Jsem její sestra. Mohu zaplatit kauci, ale... chtěla bych ji vidět.“

„Vaše doklady, prosím.“

Jistě.“ Třesoucíma se rukama prohledávala kabelku, zatímco ji úředník nezúčastněně sledoval.

„Posaďte se,“ navrhl, vzal si její průkaz a odešel.

Měla sucho v krku a zoufale se toužila napít. Prošla malou čekárnou s plastovými židlemi, až konečně našla fontánku. Kapky studené vody ale na její zničený žaludek působily jako kuličky z olova.

To ji opravdu dali do cely? Bude svou sestru muset navštívit tam?

Zavalena vším tím smutkem nepřestala její mysl rozumně uvažovat. Jak vlastně Gloria věděla, kde ji najde? Co dělala tak blízko St. Christopheru? Proč ji obvinili z držení drog?

Asi proto ty peníze neposlala poštou, připustila Sybill. Nejdříve musela znát odpovědi.

„Doktorko Griffinová.“

Vyděšenýma očima se zadívala na policistu. „Ano. Můžu ji teď vidět?“

„Budete tu ale muset nechat svou kabelku. Vystavím vám potvrzení.“

„Dobře.“

Podepsala se, kam jí ukázal, a přijala lístek za svoje osobní věci. „Tudy.“

Otevřel dveře do úzké chodby. Hned nalevo byla další malá místnost se stolem a několika židlemi. Na jedné z nich seděla Gloria s rukou připoutanou ke stolu.

Nejdřív ze všeho Sybill napadlo, že se zmýlili. Tohle nebyla její sestra. Zatkli někoho jiného. Tahle žena byla starší, vyžilejší, měla hranaté tělo a ostrá ramena kontrastovala s ňadry deroucími se z příliš těsného svetru.

Natupírované slámově zbarvené vlasy si vylepšila tmavými prameny, ústa rámovaly hluboké vrásky a v očích měla vypočítavý výraz, ostrý jako ta ramena.

Vtom se ty oči zalily slzami a ústa roztrásla.

„Syb.“ Hlas se jí zlomil, když k sestře vztáhla prosebně ruku. „Díkybohu, že jsi tady.“

„Glorie.“ Rychle k ní přistoupila a chopila se té ruky. „Co se stalo?“

„Já nevím. Vůbec tomu nerozumím. Mám strach.“ Položila hlavu na stůl a začala hlasitě vzlykat.

„Prosím.“ Sybill instinktivně sestru objala a pak pohlédla na policistu. „Můžete nás nechat o samotě?“

„Počkám venku.“ Krátce pohlédl na Glorii. Pokud ho napadlo, že je to neuvěřitelná změna od vřískající a sprostě nadávající ženské, kterou sem přivedli, nedal na sobě nic znát.

Vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

„Přinesu ti trochu vody.“

Sybill doběhla k umyvadlu a nabídla sestře vodu v papírovém kelímku. Vzala její třesoucí se ruce do svých.

„Zaplatilas tu kauci? Proč nemůžeme vypadnout? Já už tady nechci být.“

„Postarám se o to. Teď mi pověz, co se stalo.“

„Už jsem řekla, že nevím. To ten chlápek, co jsem s ním byla. Cítila jsem se moc sama, chápej.“ Popotáhla a vzala si nabízený kapesník. „Prostě jsme si povídali. Chtěli jsme jít někam na oběd, ale pak tam vrazili policajti. On utekl a mě sebrali. Seběhlo se to moc rychle.“

Zabořila obličej do dlaní. „Našli mi v kabelce drogy. Musel je tam dát on. Já si ale chtěla jen s někým popovídat.“

„To nic, to nic, dáme to do pořádku.“ Sybill chtěla uvěřit, ale cosi jí bránilo a nenáviděla se za to. Jak se jmenoval?“

John. John Barlow. Vypadal tak mile, Sybill. Chápavě. A já jsem byla na dně. Kvůli Sethovi.“ Položila ruce na stůl a tragicky se na sestru zadívala. „Můj chlapeček mi strašně chybí.“

„Bylas na cestě do St. Christopheru?“

Gloria sklopila oči. „Myslela jsem, kdybych ho mohla jen na chvilku zahlédnout.“

„To ti poradil právník?“

„Ten... ach...“ Zaváhala jen krátce, ale Sybill se v hlavě rozezněly poplašné zvonky. „Ne, ale právníci ničemu nerozumí. Jenom z člověka tahaj prachy.“

Jak se ten právník jmenuje? Zavolám mu. Třeba dá i tohle do pořádku.“

„Není odsud. Koukni, Sybill, já chci hlavně vypadnout. Ty nevíš, jak je to tady strašný. A ten polda venku?“ kývla ke dveřím. „Snažil se mě osahávat.“

Sybill se znova sevřel žaludek. „Co tím chceš říct?“

„Však ty víš.“ Na tváři se jí poprvé objevilo znechucení. „Sahal na mě a řekl, že se vrátí. On mě chce znásilnit.“

Sybill zavřela oči a přitiskla si prsty na víčka. Už na střední škole Gloria obvinila nejméně deset chlapců ze sexuálního obtěžování, nevynechala ani školního psychologa a ředitele. Řekla to i o jejich otci.“

„Glorie, nedělej to. Řekla jsem přece, že ti pomůžu.“

„Povídám, že mě ten bastard osahával. Jakmile odsud vypadnu, půjdu ho udat.“ Zmačkala papírový kelímek a zahodila ho. „Kašlu na to, jestli mi věříš. Já vím, co se stalo.“

„Dobrá, ale teď mi řekni, jak jsi věděla, kde mě najdeš?“

„Co?“ To už s ní zalomcoval vztek, ale snažila se nevypadnout z role. „Co tím myslíš?“

„Neřekla jsem ti, kam jedu. Jenom jsem slíbila, že zavolám. Jak jsi přišla na to, že jsem v st. christopherském hotelu?“

Udělala chybu. Gloria to pochopila krátce po tom telefonátu. Jenže v tu chvíli byla opilá a vzteky bez sebe. A taky neměla hotovost, aby zaplatila tu zatracenou kauci. To, co jí zbylo, si bezpečně uložila, dokud k tomu Quinnovi ještě něco nepřidají.

Od té doby ale měla čas si všechno promyslet. Věděla, že Sybill zpracuje, když bude hrát na strunu její zodpovědnosti a viny.

„Znám tě.“ Nabídla sestře jeden nevýrazný úsměv. „Věděla jsem, že když ti povím, co se stalo se Sethem, pomůžeš mi. Volala jsem ti do New Yorku.“ To opravdu udělala, ale někdy před týdnem. „Akdyž mi služba řekla, že nejsi ve městě, vysvětlila jsem, že jsem tvoje sestra a že jde o naléhavou věc. Dali mi číslo do hotelu.“

„Aha.“ Znělo to pravděpodobně, uvažovala Sybil, logicky. „Zaplatím tu kauci, Glorie, ale mám podmínky.“

„Jasně,“ Gloria se zasmála, „to zní povědomě.“

„Chci znát jméno toho právníka, abych se s ním mohla spojit. A pak mi musíš říct, jak se věci mají se Sethem. Zajdem na večeři a ty mi vysvětlíš, proč Quinnové tvrdili, že jsi za Setha dostala peníze.“

„Ty hajzlové pěkně lžou.“

„Setkala jsem se s nimi,“ řekla na to Sybill klidně. „1 s jejich ženami. Viděla jsem Setha. Je těžké spojit dohromady, cos říkala ty a co jsem na vlastní oči viděla.“

„Všechno se nedá zaškatulkovat a sepsat do úhledných zpráv. Bože, jsi úplně stejná jako otec.“ Chtěla vstát, ale pak jen vztekle trhla poutem. „Dva přemoudřelí doktoři v rodině.“

„Tohle s mým otcem nemá co dělat,“ ozvala se Sybill tiše. „Ale asi s tvým.“

„Do hajzlu s tím.“ Gloria zkřivila rty do arogantního úsměvu. „I s tebou. Dokonalá dceruška, studentka, zatracenej robot. Prostě zaplat' tu podělanou kauci. Náký prachy ještě mám, dostaneš to zpátky. A svůj děcko si vezmu i bez tvý pomoci, sestřičko. Je moje. Jestli chceš věřit radši cizem lidem než vlastní ségře, posluž si. Stejněs mě vždycky nenáviděla.“

„To ne, Glorie, to není pravda.“ Ale mohlo by se to stát, uvědomila si Sybill, když znovu ucítila tu starou bolest v srdci. Velmi snadno by se to mohlo stát. „A nechci před tebou nikoho upřednostňovat. Jen se tě snažím pochopit.“

Gloria se odvrátila, aby sestra neviděla její spokojený úsměv. Nakonec přece jen dosáhla svého. „Musím odsud ven. Chci se dát do pořádku.“ Dala si záležet na nešťastném výrazu. „Už o tom nedokážu mluvit, jsem strašně unavená.“

„Půjdu vyřídit ty papíry. Určitě to dlouho nepotrvá.“

Když vstala, Gloria ji ještě rychle chytla za ruku a položila si ji na tvář. „Promiň. Odpusť mi, co jsem ti řekla. Nemyslela jsem to tak. Jsem prostě rozčilená a zmatená. Cítím se sama.“

„Dobře.“ Sybill odtáhla ruku a ke dveřím došla na vratkých nohou.

Během čekání na vyřízení kauce spolkla několik aspirinů a zajedla je antacidy. Fyzicky se Gloria sice změnila, přemýšlela Sybill, ztvrdla a zhrubla jako vydělaná, suchá kůže. Ale citově to bylo stále to nešťastné, nepoddajné a zlé dítě, kterému činilo největší potěšení, když mohlo rozvrátit klid jejich domova.

Bude trvat na tom, aby se Gloria podrobila terapii. A pokud má něco společného s drogami, dohlédne, aby šla na odvykací kúru. Žena, s níž právě mluvila, se rozhodně nemůže sama starat o

dospívajícího chlapce. Sybill zjistí, co pro Setha bude nejlepší, než se jeho matka vzpamatuje.

Hned ráno bude muset zajít za právníkem – probere s ním Gloriiina práva a Sethovu situaci.

A taky musí všechno vysvětlit Quinnům.

Při té myšlence se jí zase stáhl žaludek. Konfrontace už ale byla nevyhnutelná. Z ničeho neměla větší strach, než z jejich nenávistných výrazů a slov. Vždycky se pak cítila bezbranná a zranitelná.

Ale na tohle se dobře připraví. Promyslí si, co řekne, bude předvídat jejich otázky a nachystá si vhodné odpovědi. Musí za každou cenu zůstat klidná a objektivní.

Když uviděla Phillipa vcházet do budovy, v hlavě se jí zatmělo. Z tváře se jí ve vteřině ztratila všechna barva. Stála tam jako přimražená k zemi. On ji zahlédl, přimhouřil oči a jeho výraz ztvrdl.

„Co tady děláš, Sybill?“

„Já...“ Necítila ani tolik strach, spíše trému a stud. „Měla jsem tu jednání.“

„Vážně?“ Udělal několik kroků jejím směrem, zatímco jeho bratři si raději udržovali odstup. Z její tváře jasně vyčetl provinění. „A jaké jednání to asi mohlo být?“ Když neodpovídala, dodal: „Čím asi je pro tebe Gloria DeLauterová, doktorko?“

Donutila se mluvit klidně a neuhýbat pohledem. „Je to moje sestra.“

Zachvátila ho ledová a zraňující zuřivost. Ruce v kapsách zatnul v pěst, aby nemohl provést něco neomluvitelného. „To je ale hezké, že? Ty mrcho,“ pronesl sladce, ale ona sebou trhla, jako by ji opravdu uhodil. „Tak tys mě zneužila, aby ses mohla dostat k Sethovi.“

Zavrtěla hlavou, ale hlas jí docela selhal. Byla to nakonec pravda, nebo ne? Využila ho a ostatní taky. Jen jsem ho chtěla vidět. Je to syn mé sestry. Potřebovala jsem vědět, jestli je v pořádku.“

„A kde jsi sakra byla celých těch deset let?!“

Otevřela ústa, ale pak všechna vysvětlení a výmluvy raději spolkla, protože právě přivedli Glorii.

„A teď odsad' hezky daleko vypadnem, Syb, a když mi koupíš něco k pití, mužem si povídat do svítání.“ Hodila si na rameno jasně červenou kabelku a vyzývavě se usmála na Phillipa. „Nazdar, hezoune.“ Vytočila jeden bok a zapřela se o něj pěstí. Pak se usmála i na další muže. Jak se vede?“

Za jiných okolností by křiklavý rozdíl mezi oběma ženami působil směšně. Sybill tu stála tiše, bledá ve tváři a s nenalíčenými rty, ale nápadně elegantní v dokonale střiženém šedém saku, kalhotách, bílé halence a s lesklými vlasy staženými do uzlu. Gloria provokativně vystavovala hranaté kosti v černých džínech a přebujelé poprsí v těsném tričku s dekoltem.

Dala si jistou práci s opravou make-upu. Její rty teď dráždily barvou stejnou jako její kabelka a oči měla silně obtažené linkami. Vyhlížela přesně tak, pomyslel si Phillip, jak žila: jako stárnoucí děvka na lovu kunčofta.

Hrábla do kabelky pro cigaretu a zaklínila ji mezi prsty. „Neměl bys oheň, vysokej hochu?“

„Glorie, tohle je Phillip Quinn.“ To formální představování nějak nešlo Sybill přes rty. Jeho bratři Cameron a Ethan.“

„Tak, tak, tak.“ Gloriein úsměv se změnil ve znechucený škleb. „Povedená trojka starého Raye Quinna. Co tady sakra hledáte?“

„Odpovědi,“ oznámil jí Phillip jasně. „Ale proberem to radši venku.“

„S vámi se o ničem bavit nebudu. A jestli uděláte jen jeden ošklivej pohyb, začnu ječet.“ Mávala ve vzduchu nezapálenou cigaretou. „Máme tu barák plnej policajtů. Můžete vyzkoušet, jaký to je bejt chvíli v kleci.“

„Glorie.“ Sybill ji ztuhlou rukou vzala za rameno. „Tohle se dá vyřešit jedinež rozumnou debatou.“

„Nevypadaj, že by si se mnou chtěli rozumně povídat. Oni mi chtěj ublížit.“ Rychle změnila taktiku a chytla se sestry jako záchranného kruhu. „Bojím se jich. Sybill, pomoz mi.“

„Snažím se, Glorie. Nic ti nehrozí. Najdeme nějaké místo, kde se dá posedět a v klidu mluvit. Budu s tebou.“

„Chce se mi zvracet.“ Nadskočila, chytla se za žaludek a odběhla na záchod.

„Pěkný divadýlko,“ zhodnotil Phillip.

„Je rozrušená.“ Sybill spojila ruce a nervózně si propletla prsty. „Dnes není ve stavu o něčem jednat.“

Phil se jí zadíval do očí a jeho pohled překypoval pohrdáním. „Chceš, abych věřil, žeš jí na to skočila? Pak jsi buď naivní ty, nebo máš za pitomce mě!“

„Každý by byl rozčilený, kdyby strávil půl dne ve vězení,“ odsekla Sybill. „Nemůžeme se sejít radši zítra? Když už to mohlo počkat doted, počká to snad ještě jeden den.“

„Jsme tady dneska,“ ozval se Cam. „Tak to vyřešíme teď. Mohla byste tam pro ni dojít, nebo to mám udělat sám?“

„Takže takhle to budete řešit? Chcete vyhrožovat jí i mně?“

„Nechcete snad vidět, jak bych to nejradši řešil já, že ne?!“ Cam smetl Ethanovu ruku z ramene. „Potom, co všechno provedla Sethovi, neexistuje nic, co by si nezasloužila.“

Sybill se nejistě ohlédl k přepážce, kde seděl policista. „Nikdo z nás snad nechce dělat scény přímo tady na stanici.“

„Fajn,“ Phil ji popadl za ruku, „můžeme je přece udělat venku.“

Nehýbala se, částečně ze strachu a také díky zdravému rozumu. „Sejdeme se zítra. V kolik se vám to bude hodit? Vezmu ji k sobě do hotelu.“

„Opovaž se ji vozit do St. Chrisu!“

Sybill sebou trhla, protože Philův stisk zesílil. „Dobře. Tak co navrhuje?“

„Já vám povím, co navrhuju,“ začal Cam, ale Phil zvedl ruku.

„Princess Anne. Přiveď ji do Anniny kanceláře na sociálním odboru. V devět. Tak to aspoň proběhne hezky oficiálně a podle pravidel, ne?“

„Ano.“ Úlevně vydechla. „Souhlasím. Přivedu ji tam. Máte moje slovo.“

„Za tvé slovo bych už nedal ani zlámanou grešli, Sybill.“ Naklonil se o něco blíž. „Ale jestli nedorazíte, najdeme si ji sami. A teď dobře poslouvej, jestli třeba jen jedna z vás zkrří Sethovi cestu, skončíte za katrem obě dvě!“ Pustil ji a ustoupil.

„V devět tam budeme,“ řekla a potlačila chuť si mnout bolavé místo na paži. Pak se obrátila a šla za sestrou na toaletu.

„Proč jsi s tím kruci souhlasil?“ chtěl vědět Cam, když odcházeli ze stanice. „Už jsme ji měli, tady a teď.“

„Zítra z ní budeme mít víc.“

„Houby.“

„Phil má pravdu.“ I když nerad, musel Ethan ocenit změnu plánu. „Budeme jednat přes úřady a ušetříme si nervy. Je to lepší i pro Setha.“

„V čem? Jeho mrcha maminka a praradná tetička budou mít jen víc času dát hlavy dohromady! Bože, když pomyslím, že byla Sybill s klukem dnes celou hodinu o samotě, chce se mi...“

„Už se stalo,“ přerušil ho Phil. „Seth je v pohodě. A my taky.“ Jen těžko ale ovládal svoji zuřivost a třásl se sebou dveřmi džípu. Je nás pět. Přes nás se snad k Sethovi nedostanou.“

„Nepoznal ji,“ podotkl Ethan. „Není to divný? On vůbec nevěděl, kdo Sybill je.“

„To ani já ne,“ ucedil Phil a prudce nastartoval.

„Aspoň že to vím teď.“

Sybill chtěla nejprve do sestry dostat něco teplého k jídlu a pak ji v klidu vyzpovídat. Malá italská restaurace jen o několik bloků za policejní stanicí se zdála být vhodná pro obojí.

„Mám nervy jak špagáty.“ Gloria hltavě potahovala z cigarety, zatímco Sybill parkovala. „Ty maj ale drzost! Takhle mi jít po krku. Víš, co by mi provedli, kdybys tam nebyla se mnou?“

Sybill si jen vzdychla a vystoupila z vozu. „Musíš se najíst.“

Jo.“ Jakmile ale vstoupili do podniku, začala nad stylovým zařízením ohrnovat nos. „Radši bych si dala pořádněj steak než nějaký taliánský nudle.“

„Prosím tě.“ S potlačovanou rozmrzelostí požádala o stůl pro dvě osoby.

„V části pro kuřáky,“ dodala Gloria a už vytahovala další cigaretu. „A rovnou mi doneste gin s tonikem, dvojítej.“

Sybill si u stolu poblíž baru promnula spánky. „Mně jen minerální vodu, prosím.“

„Uvolni se trochu,“ prohodila Gloria, když servírka odešla. „Vypadáš, že by se ti nákej panák hodil.“

„Řídím. A ani na to nemám chuť.“ Odklonila se, protože Gloria vyfoukla kouř jejím směrem. „Musíme si vážně promluvit.“

„Nech mě trochu vydechnout, jo?“ Gloria chvíli pokuřovala a pozorovala muže u baru. Uvažovala, kterého z nich by si asi vybrala, kdyby s sebou neměla svou příšerně omezenou sestřičku.

Bože, Sybill vždycky byla nudnej patron. Gloria netrpělivě bubnovala prsty do stolu a čekala na drink.

Ale taky užitečnej. Když to na ni hrála dobře a přidala pár kbelíků slz, dostala z ní všechno.

Na ty Quinny bude navíc potřebovat nějaký bič a Sybill by se jí přesně hodila. Noblesní, zatraceně úctyhodná doktorka Griffinová.

„Ještě ses ani nezeptala na Setha, Glorie.“

„A co?“

„Párkrát jsem ho viděla, mluvila jsem s ním. Viděla jsem, jak žije, kam chodí do školy a jaké má kamarády.“

Gloria se přizpůsobila tónu jejího hlasu a změnila postoj. „A jak se má?“ Zmohla se na úsměv. „Ptal se na mě?“

„Má se dobře. Vlastně bezvadně. Tolik vyrostl, co jsem ho neviděla.“

Taky jedl jak protrženej, vzpomněla si Gloria, pořád vyrůstal z bot a kalhot. Jako by si ty peníze doma tiskla.

„Vůbec mě nepoznal.“

„Co tím chceš říct?“ Gloria chňapla po skleničce, jakmile ji před ni postavili. „Snads mu to neřekla?“

„Ale ne.“ Sybill pohlédla na číšnici. „Objednáme si až za chvíli, prosím.“

„Takže ses tam potloukala inkognito, jo?“ Gloria se hrubě rozesmála. „Ty mě udivuješ, Syb.“

„Chtěla jsem si nejdřív udělat úsudek, než nějak zasáhnou.“

Sestra si odfrkla. „Tak tohle se ti už podobá. Ne, vůbec ses nezměnila. Musí si ‚udělat úsudek‘,“ opičila se po Sybill. „Sakra, jaký úsudek? Ty parchanti maj prostě máho kluka, vyhrožujou mi a bůhví co s ním prováděj. Potřebuju prostě škváru, abych ho mohla dostat zpátky.“

„Poslala jsem ti přece peníze na právníka,“ připomněla jí Sybill.

Gloria si cinkla ledem ve sklenici o zuby. Těch pět táců se vážně šiklo, pomyslela si. Copak mohla tušit, že se prachy od starýho Raye tak rychle rozkutálej? Měla prostě výdaje. A chtěla se pro změnu taky chvíli bavit. Jenom z něj mohla dostat ještě dvakrát tolik.

Takže jí to hezky vrátěj ty parchanti, co vychoval.

„Dostala jsi je, nebo ne?“

Gloria se ještě jednou dlouze napila. Jo, jo, právníci jsou drahý, však víš. Hej!“ mávla na servírku a ukázala na svoji prázdnou skleničku. „Vezmi to ještě jednou dokola, jo?“

Jestli budeš takhle pít a nenajíš se, bude ti zase špatně.“

To teda ne, ohrnula Gloria rty a chopila se jídelního lístku. Podruhy už si prsty do krku cpát nebude. „Hele, maj tady florentinský steak. To by snad šlo. Pamatuješ na to léto, co nás vzal tatík do Itálie? Co tam bylo frajerů na motorkách. Páni, a s tím jedním jsem si užila srandy, jak se jen... Carlo nebo Leo, to je fuk. Propašovala jsem ho do pokoje a ty ses tak styděla na to koukat, žeš radši spala na chodbě, zatímco jsme si to celou noc rozdávali.“

Chopila se další skleničky a zvedla ji k přípitku. „Tak na Italy.“

„Prosila bych jednou linguini a pesto a k tomu insalada mista.“

„Mně steak, krvavěj.“ Gloria podala lístek číšnici, aniž se na ni podívala. „Krmení pro králíky vynechte. Jak už je to dlouho, Syb? Čtyři pět let?“

„Šest,“ opravila ji Sybill. „Už víc než šest let, co jste se Sethem odešli z mého bytu i s částí mého majetku.“

„No jo, promiň. Byla jsem na dně. Ty nevíš, jak je těžký vychovávat sama děcko. Pořád seš bez peněz.“

„Nikdy jsi mi toho moc neřekla o jeho otci.“

„Není co. To už je stará vesta.“ Trhla rameny a zamíchala ledem ve sklenici.

„Dobře, tak budeme řešit dnešek. Potřebuju znát všechny podrobnosti, abych věděla, jak ti pomoci a jak vést zítřejší jednání s Quinny.“

Sklenice bouchla do stolu. Jaký jednání?“

„Zítra se s nimi sejdem na sociálce, probereme problémy a zkusíme je vyřešit.“

„Tak to sotva! Ty se mnou chtěj akorát pěkně vyjebat.“

„Nekřič tady,“ usadila ji Sybill ostře. „A poslouvej. Jestli to chceš nějak vyřešit a dostat Setha zpátky, může to proběhnout jedine v klidu a legálně. Glorie, já jsem ochotná ti pomoci, ale v tuhle chvíli by sis Setha stejně na starost vzít nemohla.“

„Na čí straně vlastně seš?“

„Na jeho.“ Vyklouzlo jí to z úst dřív, než si uvědomila, že je to absolutní pravda. „Na jeho straně jsem a pevně doufám, že tím pádem i na tvoji. Musíme si taky promluvit o tom dnešku.“

„Už jsem řekla, že to byla bouda.“

„Fajn. I tak se s tím něco musí dělat. Soud se nebude zrovna mile tvářit na ženu obviněnou z držení omamných látek.“

„Super, tak proč tam rovnou nejdeš svědčit proti mně? Že jsem na nic. Stejně sis to vždycky myslela. Všichni si to myslíte.“

„Prosím, už dost.“ Sybill zašeptala a naklonila se přes stůl. Já dělám, co můžu, Glorie. Mohla bys aspoň trochu spolupracovat. Jestli chceš, aby to dobře dopadlo, budeš se o to taky muset přičinit.“

„U tebe nebylo nikdy nic zadarmo, že?“

„Co to má se mnou společného? Já zaplatím právníka, budu jednat se sociálkou, pokusím se dohodnout s Quinny, ale ty musíš souhlasit s léčením.“

„Kvůli čemu?“

„Moc piješ.“

Ušklíbala se a schválně do sebe obrátila další gin. „Měla jsem těžkej den.“

„A měla jsi u sebe drogy.“

„Už jsem ti snad řekla, že nebyly moje!“

„To jsi tvrdila vždycky,“ odpověděla Sybill chladně. „Půjdeš do poradny a na léčení. Já to zařídím a zaplatím. Pomůžu ti najít práci a bydlení.“

„Všechno musí být po tvém, že jo?“ Gloria dopila posledních pár kapek ginu. „Léčení. Oháníte se s tatíkem tím slovem, jako by mělo všechno vyřešit.“

„Takové jsou moje podmínky.“

„Takže teď tady velíš ty? Ježíši, objednej mi ještě pití. Já se musím vyčůrat.“ Přehodila si kabelku přes rameno a odešla za bar.

Sybill se zaklonila v židli a zavřela oči. Nic už jí objednávat nehodlala, zvlášť když už Gloria začínala blekotat. V duchu se připravovala na další malou bitvu.

Aspirin tragicky nezabíral. Bolest s nepolevující silou pulsovala ve spáncích. Čelo jako by jí stahoval ocelový pásek. Po ničem netoužila tolik jako se natáhnout ve tmě na měkkou postel a upadnout do dřímoty.

A on ji teď tak nenávidí... Lítost a stud ji zaplavily při vzpomínce na Phillipův pohrdavý výraz. Nejspíš si to zasloužila. Teď nedokázala jasně uvažovat.

Měla na sebe hrozný vztek, že vůbec dovolila, aby jí na jeho názoru tak moc záleželo. Zнала ho teprve pár dní a už se začala citově angažovat.

Běžná fyzická přitažlivost, která jim mohla zpříjemnit pár chvil, se najednou změnila v cosi bolestně hlubšího. Jak se to jen mohlo stát?

Když ji objímal a rozbouřil krev těmi nádhernými polibky, věděla, že touží brát i dávat víc. Ona, která se nikdy nepovažovala za zvlášť atraktivní a citovou ženu. Najednou ji změnil v uzlíček nervů muž, který o ni už ztratil zájem.

Ale s tím už se nedá nic dělat, připomněla si. Za daných okolností stejně nemohl mezi ní a Phillipem vzniknout trvalý citový vztah. A pokud se spolu chtějí dál stýkat, bude to jen kvůli Sethovi. Jako dva chladně zdvořilí a nakonec snad i rozumně uvažující dospělí lidé.

Otevřela oči, protože jí číšnice přinesla objednaný salát a se soucitem se zeptala: „Nechcete ještě něco? Třeba další minerálku?“

„Ne, to bude dobré, děkuji. Tohle můžete odnést,“ ukázala na Gloriiu sklenici.

Žaludek se vzpouzel přijmout nějaké jídlo, ale Sybill se donutila alespoň zvednout vidličku. Pět minut se rýpala v salátu a přitom se pravidelně ohlížela směrem k toaletám.

Už jí zase musí být zle, pomyslela si unaveně. Teď bude muset jít za ní, držet jí hlavu, poslouchat její kňourání a pak utřít nepořádek. Jako obvykle.

Zahanbeně vstala a vydala se k záchodkům.

„Glorie, jsi v pořádku?“ Před umyvadly nikdo nestál a z kabinek se nikdo neozýval. Sybill začala odevzdaně otevírat jednotlivé dveře. „Glorie.“

Na zavřeném víku poslední toalety spatřila svoji peněženku. Zaraženě se k ní vrhla a rychle se do ní podívala. Karty a průkazy byly na svém místě.

Ale všechny peníze zmizely, společně s její sestrou.

DESET

Do HOTELU DORAZILA SYBILL S TEPAJÍCÍ bolestí hlavy a jedinou utkvělou myšlenkou – mít už tenhle den za sebou. Třesoucíma se rukama odemkla dveře pokoje. Jen rychle najít lék proti migréně, schoulit se do tmy a spát, pak možná nějak zvládne zítřejší den.

S pocitem viny a selhání předstoupí před Sethovu novou rodinu. Budou ji obviňovat, že pomohla Glorii k útěku. Copak by si mohli myslet něco jiného? Už beztak ji měli jen za lháře a špeha. Všichni. I Seth.

Sama si tak bohužel také připadala.

Pomaloučku za sebou zavřela a zajistila dveře. Pak se o ně opřela, dokud nenajde sílu udělat dalších pár kroků.

Vtom se v pokoji rozsvítilo a Sybill přidušeně vykřikla. Zaclonila si oči.

„S tím výhledem jsi měla pravdu.“ Phillip stál ve dveřích na terasu. Je krásný.“

Svěsila ruku a snažila se uspořádat si myšlenky. Všimla si, že si sundal sako a kravatu, ale jinak vypadal stejně jako předtím na stanici – jako upravený, hezký a zběsile vzteklý muž. Jak ses dostal dovnitř?“

Chladně se usmál a jeho oči měly odstín ledového kovu. „Tos mě zklamala, Sybill. Myslel bych, že tvoje studie daných objektů bude hlubší. To sis nezjistila, že mou oblíbenou dovedností bývalo vloupání?“

Raději zůstala na místě a držela se dveří. „Tys byl zloděj?“

„Mezi jiným. Ale o mně se bavit nebudeme.“ Přešel k pohovce a usadil se na opěradlo jako starý známý na návštěvě. „Zaujaly mě tvoje poznámky, jsou totiž snadno průhledné i pro laika.“

„Tys četl moje poznámky?“ Pohledem sklouzla ke stolu a počítači. Skrze clonu otupující bolesti nedokázala zburcovat patřičné rozhořčení. „Neměls právo přijít sem bez pozvání a číst moje osobní záznamy.“

Jak je klidná, pomyslel si Phil a šel si pro pivo do jejího minibaru. Co to má vlastně za povahu? „V tom všem jsi mě o dost překonala, Sybill. Lhala jsi, využívalas mě... Mělas to všechno od začátku připravené, že? Už od chvíle, kdys před týdnem vtančila do naší loděnice, co?“

On takhle klidný být nedokázal. A čím déle tam Sybill stála a zírala na něho bez výrazu ve tváři, tím víc v něm doutnal vztek. „Přišlaš infiltrovat nepřátelský tábor.“ Udeřil sklenicí o stolek. Ten zvuk se Sybill zařízl do mozku jak nůž. „Sledovat a pak referovat svojí sestřičce. A kdyby ti moje společnost pomohla dostat se dál, ochotně bys přinesla i tuhle oběť. Byla by ses se mnou vyspala?“

„Ne.“ Přitiskla si ruku na čelo a málem se poddala touze schoulit se na zemi do klubíčka. „Nechtěla jsem to nechat dojít tak...“

„A já myslím, že lžeš!“ Přešel k ní, popadl ji za ruce a zvedl na špičky. „Myslím, že bys byla schopná všeho.“

Měla bys jen nový námět pro knihu a ještě bys té své zatracené sestře pomohla dostat z nás další prachy. Seth pro tebe znamená stejně málo jako pro ni.“

„Ne, to není... Nemůžu vůbec přemýšlet.“ Bolestí téměř ztrácela vědomí. Kdyby ji nedržel, padla by na kolena a prosila. Já... promluvíme si zítra. Není mi dobře.“

„Tohle už mi dnes předvedla tvoje sestřička. Ale já na to neskočím.“

Začala přerývaně dýchat a viděla rozmazaně. „Nezlob se, už to nevydržím. Musím si sednout. Prosím, musím si sednout.“

Zadíval se na ni pozorněji. Byla bledá jak smrt, oči se jí podivně leskly a těžce dýchala. Jestli takhle simulovala nevolnost, uvědomil si, pak Hollywood přišel o velkou hvězdu.

S tichým zaklením ji odtáhl na pohovku, kam se doslova zhroutil.

Bylo jí příliš zle, aby cítila nějaké rozpaky. „V kufříku... Léky mám v kufříku.“

Otevřel černý kožený kufřík, ležící vedle stolu, a našel krabičku s lékem. „Imitrex?“ Ohlédl se na ni. Měla zvrácenou hlavu, zavřené oči a ruce v klíně zatínala do pěstí, jako by tu bolest chtěla zaškrtit. „Nejsilnější prášky na migrénu?“

„Ano. Občas mě to přepadne.“ Marně se snažila trochu uvolnit. „Kdybych ty léky měla s sebou, nestačilo by se to tak rozběhnout.“

„Na.“ Podal jí pilulku a sklenku vody.

„Díky.“ Málem na sebe vodu vylila, jak hltavě zapíjela lék. „Chvíli to trvá, ale účinkuje to líp než injekce.“ Znova zavřela oči a modlila se, aby Phil odešel.

„Jedla jsi něco?“

„Cože? Ne, to bude dobré.“

Zdála se tak strašidelně křehká. Částečně měl dojem, že si tu bolest zaslouží, a byl v pokušení nechat ji bez pomoci. Pak se ale chopil telefonu a vyžádal si pokojovou službu. Já nic k jídlu nechci.“

„Tiše.“ Objednal čaj a polévku a pak začal přecházet po pokoji.

Jak ji mohl tak špatně odhadnout? Rychlé a přesné tipování lidí vždycky považoval za svou výhodu. On viděl jen zajímavou, inteligentní ženu, s vytríbeným vkusem a smyslem pro humor. Ale pod tím lesklým povrchem se schovával lhář, podvodník a nepřítel.

Usmál se. Právě totiž popsal i mladíka, kterého se v sobě půl života snažil pohrbít.

„V těch tvých poznámkách stojí, žeš Setha od čtyř let neviděla. Proč ses objevila teď?“

„Myslela jsem, že nějak pomůžu.“

„Komu?“

Naděje, že bolest brzy ustoupí, jí dala sílu otevřít oči. „Nevím. Jemu, Glorii.“

„Pomůžesh jednomu, ublížíš druhému. Četl jsem, co jsi napsala, Sybill. To mi chceš vážně tvrdit, že ti na něm záleží? ‚Objekt se zdá být zdravý.‘ On přece není žádný objekt, je to dítě!“

„Je důležité chovat se objektivně.“

„Je důležité chovat se lidsky.“

Co řekl, ji silně zasáhl. „S city si obvykle nevím rady. Pravidla lidského chování jsou moje parketa. Doufala jsem, že mi jistý odstup pomůže lépe zvážit, co bude pro koho nejlepší. Ale asi se mi to moc nepodařilo.“

„Proč jsi něco neudělala už dřív?“ dotíral. „Proč jsi nezvažovala situaci, dokud byl ještě u své matky?“

„Nevěděla jsem, kde jsou.“ Vzápětí ale vydechla a zavrtěla hlavou. Nemělo cenu se vymlouvat. Ten muž s ledovými očima by to stejně nepřijal. „Vlastně jsem je ani nehledala. Posílala jsem občas peníze poštou, protože každé setkání s Glorií bylo nepříjemné a zbytečné.“

„Proboha, Sybill, my tady mluvíme o malém dítěti, a ne o tvém názoru na sourozenecké rozpory.“

„Měla jsem strach nějak se citově angažovat,“ vyjekla. „Jednou jsem to dopustila a ona ho zase odvezla pryč. Nakonec to bylo její dítě. Já jsem nemohla nic dělat, než jí nabídnout pomoc, ale to odmítla. Vychovávala ho docela sama. Moji rodiče ji totiž vydělili. Matka ani nevzala na vědomí, že se jí narodil vnuk. Já vím, že s Glorií jsou problémy, ale taky to nemá jednoduché.“

Chvilí na ni zíral. „Myslíš to vážně?“

„Nemá se o koho opřít,“ vysvětlovala Sybill, ale když se ozvalo klepání na dveře, znova zavřela oči. „Promiň, ale stejně nedokážu nic sníst.“

„Ale dokážeš.“

Phil otevřel dveře poslíčkovi a požádal ho, aby položil tác na stolek vedle pohovky. Pak ho s tučným spropitným nechal odejít.

„Ochutnej polévku,“ nařídil. „Musíš něco sníst, nebo ti po těch práškách bude špatně od žaludku. Má matka byla lékařka, nezapomeň.“

„Tak dobře.“ Nabrala na lžici trochu polévky a přesvědčovala se, že je to další lék. „Děkuju. Je mi jasné, že nemáš náladu být starostlivý.“

„Je mnohem těžší utrhnout ti hlavu, když je ti tak zle. Najez se a pak si to třeba ještě rozdáme.“

Vzdychla si. Bolest přece jen trochu polevila. Ted' už ji snad zvládne. A jeho taky. „Doufám, že se alespoň pokusíš pochopit moje pohnutky. Před pár týdny mi volala Gloria. Zoufalá a vystrašená. Tvrdila, že přišla o Seta.“

„Že o něj přišla?“ Phil se musel zasmát. „To je teda něco.“

„Nejdřív mě napadl únos, ale pak vyšlo najevo, že jste ho odvezli vy. Byla skoro hysterická, bála se, že už

ho nikdy neuvidí. Neměla ani peníze na právníka, bojovala s celou rodinou i sociálkou úplně sama. Tak jsem jí zase poslala peníze a slíbila jí pomoc. Řekla jsem, ať počká, než se s ní spojím.“

Protože se cítila o něco líp, natáhla se pro rohlík v ošatce a rozlomila ho. „Rozhodla jsem se přijet a zjistit, jak se věci mají. Gloria vždycky neříká úplnou pravdu a je schopná ji zkreslovat ve svůj prospěch. Ale ukázalo se, že Seth je opravdu u vás.“

„A díkybohu za to.“

Zírala na rohlík a zvažovala, jestli je opravdu schopná žvýkat. „Já vím, že u vás našel dobrý domov, Phile. Ale ona je přece jen jeho matka a má snad právo vychovávat svého syna.“

Pozoroval její tvář a naslouchal tónu jejího hlasu. Nevěděl, jestli má zuřit nebo plakat. „Takže ty tomu vážně věříš.“

Do tváří se jí vrátilo trochu barvy a její oči už ho sledovaly nepohnutě. „Co tím myslíš?“

„Ty věříš, že jsme jí Seta ukradli. Že jsme využili špatné situace nějaké ubohé svobodné matky a vzali jí dítě, o které stojí. Nebo že má dokonce právníka, který za ni vyřizuje žádost o vrácení do péče.“

„Seth je přece tady,“ podotkla Sybill.

„Ano, sem patří, a taky tady zůstane. Chce to nějaká fakta: Gloria vydírala mého otce a Seta mu prodala...“

„Já vím, že tomu věříš, ale...“

„Říkal jsem *fakta*, Sybill. Před necelým rokem žil Seth ve špinavé díře v Baltimoru, zatímco jeho matka šlapala.“

„Šlapala?“

„Bože, kde to žiješ? Prodávala se. Tohle není žádná nešťastná kurvička se srdcem ze zlata, která se snaží za každou cenu uživit své děcko. Ta živila akorát svůj návyk!“

Sybill jen pomalu zavrtěla hlavou ze strany na stranu, i když část její mysli tušila, že Phil nelže. „Tohle všechno nemůžeš vědět jistě.“

„Ale můžu, protože se Sethem žiju a mluvím s ním. Naslouchám mu.“

Ruce měla jako led. Chopila se hrnku s čajem, aby je trochu zahřála. „Je to přece ještě malý kluk. Mohl něco špatně pochopit.“

„Jasně, to bude ono. Špatně pochopil, když si jeho máma přivedla kunčofta. Nebo když byla tak zfetovaná, že ležela na zemi, a on si nebyl jistý, jestli ještě žije. Špatně si vyložil, když mu pro nic za nic málem vymlátila duši z těla.“

„Ona ho uhodila?“ Šálek s čajem zacinkal na talířku.

„Bila ho. Ne nějaké to sporné, ale výchovné plácnutí, doktorko, ale pěsti, řemeny a kopance. Dostala jsi někdy pěstí do tváře?“ Přidržel jí zaťatou pěst před nosem. Jen si to představ. Tohle by bylo podobné, jako když dospělá žena uhodí pěti– šestiletého kluka. Přidej k tomu vliv drog a alkoholu a ta pěst dopadne ještě tvrději. Sám jsem to zažil.“

Svěsil ruku a zadíval se na Sybill. „Moje matka se sjížděla heroinem. A jakmile neměla svou dávku, bylo lepší se jí klidit z cesty. Já vím dobře, jakou sílu má v pěsti nenávistná, našťavaná ženská.“ Šlehl po Sybill pohledem. „Tvá sestra už nedostane šanci znovu to udělat Sethovi.“

„Já... Ona musí na léčení. Nikdy bych... Vypadal dobře, když u nás byli. Kdybych jen tušila, že ho týrá...“

„Ještě jsem neskončil. Je to hezký klučina, že? Někteří Gloriini kunčofti si toho taky všimli...“

Sybill znovu zbělela. „Ne.“ Zakroutila hlavou, odstrčila ho od sebe a vrávoravě vstala. „Ne, tomu neuvěřím. To je odporné. A nemožné.“

„Nehnula prstem, aby tomu zabránila.“ Ignoroval její zděšení a přitvrdil. „Neudělala vůbec nic, aby ho ochránila. Seth v tom byl sám. Pral se nebo se schoval. Ale nakonec by se stejně našel někdo, koho by nezvládl.“

„To není možné, Phile. To by neudělala.“

„Ale ano – zvlášť když by za to byl příplatek. Trvalo celé měsíce, než jsme se ho mohli jen tak dotknout. Ještě pořád má noční můry. A

když se před ním zmíníš o matce, udělá se ti špatně z té hrůzy v jeho očích. Taková je situace, doktorko Griffinová.“

„Bože. Ty čekáš, že něco takového přijmu? A uvěřím, že je něčeho podobného schopná?“ Přitiskla si ruku na srdce. „Vždyť jsem s ní vyrostla a tebe znám sotva týden. A to chceš, abych tuhle hrůzu brala jako skutečnost?“

„Myslím, že tomu věříš,“ řekl po chvíli. „Myslím, že přes to všechno jsi dost chytrá a řekněme dobrá pozorovatelka, abys pochopila pravdu.“

Byla otřesená. „Kdyby to byla pravda, proč by s tím úřady nic neudělaly? Proč by mu nepomohly?“

„Sybill, copak jsi vždycky žila ve skleníku, že si neumíš představit, jaký je život na ulici? Kolik takových Sethů tam ještě je? Sociální systém možná někdy někomu pomůže, mně ale třeba nepomohl. To Ray a Stella Quinnovi. A sotva před rokem Ray zaplatil tvé sestře první splátku za desetiletého kluka, kterého přivedl domů a nabídl mu slušný život.“

„Říkala..., říkala, že ho odvezl.“

„Jo, odvezl. Deset tisíc poprvé, pak několikrát stejná suma. A loni v březnu si v dopise řekla o ještě hezčí balíček – sto padesát tisíc v hotovosti – pak prý dá pokoj.“

„Sto padesát...“ Hlas se jí zlomil. Rychle se snažila myslet na ověřitelná fakta. „Napsala dopis?“

„Ano, četl jsem ho. Našli ho u otce v autě, když měl tu smrtelnou nehodu. Vracel se z Baltimoru, kde vybral většinu svých bankovních účtů. Odhaduju, že touhle dobou už velkou část těch peněz profetovala, protože před pár měsíci napsala o další prachy nám.“

Odvrátila se, přešla k balkónovým dveřím a prudce je otevřela. Potřebovala vzduch a polykala ho jako vodu. „Mám věřit, že tohle všechno má Gloria na svědomí a jejím jediným motivem jsou peníze?“

„Tys jí taky poslala zálohu pro právníka, ne? A jak se ten člověk jmenuje? Proč se s námi ještě nespojil?“

Bylo jí do pláče, ale nemělo cenu cítit se podvedená. „Vyhnula se odpovědi, když jsem se na něj ptala. Nejspíš opravdu žádného právníka nemá a nevím, jestli za nějakým chtěla jít.“

„No, jde to pomalu,“ řekl sarkasticky, „ale chytáš se.“

„Chtěla jsem jí věřit. Jako děti jsme si nebyly moc blízké, a musela to být moje vina stejně jako její. Doufala jsem, že jí i Sethovi nějak pomůžu.“

„Takže tě dostala.“

„Cítím určitou odpovědnost. Moje matka je tak neoblomná. Zlobila se, že jsem vůbec tady. Nechce o Glorii ani slyšet už od chvíle, co v osmnácti utekla z domu. Tehdy obvinila školního psychologa, že ji znásilnil. Tvrdila to skoro o každém. Měly s matkou krutou hádku a druhý den Gloria zmizela i s matčinými šperky, otcovou sbírkou mincí a nějakými penězi. Skoro pět let jsem o ní neslyšela, a to byla vlastně úleva.“

Nenáviděla mě,“ pokračovala Sybill a přitom pozorovala světla na vodní hladině. „Vždycky, odjakživa. Ať jsem dělala, co chtěla. Bylo prostě snazší o ní nevědět. Necítila jsem k ní nic. A teď, když to všechno kolem odsunu stranou, je to vlastně stejné. Nedokážu k ní nic cítit. To musí být nějaká vada charakteru,“ zašeptala. „Nebo je to dědičné.“

S chabým úsměvem se otočila. „Možná bych já sama vydala na nějakou studii.“

„Tys nikdy neměla tušení, jak žije, že ne?“

„Ne. Takové jsou ve skutečnosti moje pozorovací schopnosti. Je mi to líto, Phile. Ale věř mi, že Sethovi nechci ublížit. Udělám, co bude potřeba. Zítra si můžu promluvit v kanceláři s Annou, s celou rodinou, a když mi to dovolíte, vysvětlím všechno i Sethovi.“

„My ho tam s sebou brát nebudeme, Sybill. On se s Glorií nesmí setkat.“

„Nebude tam.“

Zamrkal. „Prosím?“

„Nevím, kam zmizela.“ Poraženecky rozpráhla ruce. „Když jsem slíbila, že ji přivedu, myslela jsem to zcela vážně.“

„Tys ji nechala odejít? Do hajzlu!“

„Ne úmyslně.“ Sybill se znovu svezla na pohovku. „Vzala jsem ji do restaurace. Začala hodně pít. Už jsem jí měla dost. Řekla jsem, že zítra bude ta schůzka, a dala jsem jí ultimátum. Nelíbilo se jí to, ale mně nedošlo, co chce udělat.“

„Jaké ultimátum?“

„Že musí do poradny a na léčení, než se pokusí získat Setha zpět. Odešla na záchod, a když se dlouho nevracela, začala jsem ji hledat.“

Zvedla ruce a zase je nechala bezmocně spadnout. „Našla jsem tam jen svou peněženku. Musela mi ji vzít z kabelky. Nechala v ní jen kreditní karty,“ Sybill se ztrápeně usmála. „Věděla dobře, že bych je hned nechala zrušit. Vzala si jen hotové peníze. Neokradla mě poprvé, ale stejně mě to vždycky zaskočí.“ S povzdechem pokrčila rameny. „Jezdila jsem kolem skoro dvě hodiny, ale nenašla jsem ji. Nemám tušení, kde je ani co hodlá dělat.“

„Ta s tebou teda pěkně zatočila, co?“

„Jsem dospělá a nějak to zvládnu. Ale Seth... kdyby to, cos říkal, byla jen částečně pravda... bude mě nenávidět. A bude to docela pochopitelné. Jen bych s ním přece jen chtěla ještě mluvit.“

„To necháme na něm.“

„To je fér. A taky bych ráda viděla jeho dokumenty.“ Propletla si prsty. „Chtěla bych to vidět černé na bílém.“

„Všechno není jen černé a bílé, když jde o lidi a jejich city.“

„Asi ne, ale chci znát fakta. Když se přesvědčím, že bude pro Setha nejlepší, aby zůstal ve vaší rodině, v trvalém opatrovnictví nebo adopci, můžu vám v tom pomoci.“

Rozhodla se ho přesvědčit, aby jí dal ještě jednu šanci. „Jsem psycholožka a taky sestra jeho matky. Můj názor by mohl mít u soudu váhu.“

Pozorně se na ni zadíval. Detaily, uvědomil si, to byla vždycky jeho parketa, a tohle byly ty detaily, které mohly soudní průtahy opravdu uspišit. „Snad, musím to ještě probrat s rodinou. Ale myslím, že jedno pořád nechápeš, Sybill. Ona nechce Setha zpátky. Nebude o něj bojovat. Snaží se ho jen ještě využít, aby dostala další peníze. Ale to se jí nepovede.“

„Takže tu jsem zbytečná.“

„Možná. Ještě nevím.“ Vstal a v kapse mu zacinkaly drobné. „Jak se cítíš?“

„Už líp, dík. Omlouvám se, že jsem se tak sesypala, ale tohle už byla rozvinutá migréna.“

„Míváš je často?“

„Párkrát za rok. Jenže většinou si vezmu léky včas, takže to zvládám líp. Když jsem dnes odpoledne odjížděla, byla jsem roztržitá.“

„Hra, vyplácet sestru z vězení není nic příjemného.“ Podíval se na ni se zájmem. „Kolik tě to vlastně stálo?“

„Stanovili to na pět tisíc.“

„No, tak ty už můžeš klidně odepsat.“

„Určitě. Ale peníze nejsou důležité.“

„A co je?“ Vypadala stále tak křehce a vylekaně. Rozhodl se toho využít. „Co je pro tebe důležité, Sybill?“

„Dokončit, co jsem začala. Možná mou pomoc nepotřebujete, ale nehodlám odjet, dokud neudělám, co bude v mých silách.“

„Jestli tě Seth nebude chtít vidět, nemusí. Tím to končí. Už toho zažil dost.“

Napřímila se v ramenou. „I přesto zůstanu, dokud nebude všechno formálně vyřízeno. Nenuť mě, abych odjela, Phile, i když mi to tu samozřejmě můžeš znepříjemnit.“

„To určitě můžu. A měl bych sto chutí.“ Náhle se k ní naklonil a uchopil ji pevně za bradu. „Vyspala by ses se mnou?“

„Za daných okolností nemá smysl na to odpovídat.“

„Pro mě ano. Řekni.“

Snažila se neuhýbat pohledem, i když důstojnosti už jí zbylo pramálo. „Ano.“ V očích se mu zablýsklo, a tak se mu rychle vytrhla. „Ale ne kvůli Sethovi nebo Glorii. Spala bych s tebou, protože jsem to chtěla. Přitahoval jsi mě a tvé přítomnosti jsem zapomínala na své priority.“

„Zapomínalas na své priority.“ Zhoupł se na patách a zabořil ruce do kapes. „Bože, ty jsi ale případ. Proč mi ten tvůj nafoukaný postoj připadá roztomilý?“

„Nejsem nafoukaná. Ptal ses, tak po pravdě odpovídám. A jak sis všiml, mluvím v minulém čase.“

„Tak to se musím zamyslet, jak to správně říct v přítomném čase. Ještěže neskončíme v posteli dnes večer, protože ráno by se ani jeden z nás nemohl tomu druhému podívat do očí.“

„To určitě.“

„Uvidíme se zítra v Annině kanceláři. Můžeš si prohlédnout její zprávy i vyděračské dopisy své sestry. Pokud jde o Seta, nemůžu nic slíbit. Ale jestli se k němu pokusíš dostat proti jeho vůli, budeš toho moc litovat.“

„Nevyhrožuj mi.“

„Nevyhrožuju, to jsou fakta. Výhrůžky jsou oblíbené ve vaší rodině.“ Usmál se, ale bez humoru. „Quinnové dávají jen sliby, které taky splní.“

Já nejsem Gloria.“

„Ne, ale ještě se ukáže, kdo vlastně jsi. Tak v devět,“ dodal. „A, doktorko, až si budeš pročítat ty svoje poznámky, zeptej se sama sebe, proč radši lidi pozoruješ, než se účastníš jejich života. A teď se vyspi,“ navrhl a vydal se ke dveřím. „Zítra budeš potřebovat jasnou hlavu.“

„Phillipe.“ Odvážila se jednat, jak jí velel instinkt. Počkala, až se u otevřených dveří obrátí. „Není to vlastně štěstí, že se situace změnila, než jsme v té posteli opravdu skončili?“

Zadíval se na ni pobavený tak odvážným rozloučením. „Drahoušku, to nade mnou stál sám anděl strážný.“

Odešel a mírně za sebou bouchl dveřmi.

JEDENÁCT

„SETH BY SE TO MĚL DOVĚDĚT. A TO přímo a v kruhu rodiny. Ethan s Grace ho přivedou, hned jak budou mít pro Aubrey hlídání.“

„Neměli jsme ji pouštět z dohledu.“ Cam rázoval po kuchyni a mračil se. „Mohli jsme z ní dostat, co jsme potřebovali, a zase nemáme nic.“

„To není tak docela pravda.“ Anna připravila kávu, i když věděla, že nervy jim stejně neuklidní. Já dostanu policejní zprávu o jejím zatčení. A vy jste ji přece nemohli vyvléct ze stanice a nutit ji, aby s vámi mluvila.“

„Ale bylo by to mnohem příjemnější, než ji nechat odejít.“

„Možná v tu chvíli. Ale nezapomeň, že pro Setha je lepší vyřídit všechno úřední cestou.“

„Ajak se na to Seth asi bude dívat, co?“ Cam se prudce otočil a vyštěkl svou zlost na manželku a bratra. „Že jsme ji měli a nic neudělali?“

„Ale udělali,“ promluvila Anna mírně, protože tušila, jak je Cameron zklamaný. „Dohodli jste si s ní schůzku

v kanceláři. A když tam nepřijde, bude to další bod proti ní.“

„Ta se tam neukáže ani náhodou,“ ozval se Phil, „přijde jen Sybill.“

„A té my máme věřit? Zatím neřekla slovo pravdy!“

„To bys ji musel dneska večer vidět.“

„Pch, my dobře víme, kterou částí těla se na ni díváš nejvíc.“

„Nechte toho.“ Anna se rychle postavila mezi jejich napřážené pěsti. „V tomhle domě se prát nebudete.“ Plácla Camerona a pak i Phillipa dlaní do prsou. Nepohnuli se ani o centimetr. „Musíme držet pohromadě. Kvůli Sethovi,“ dodala ostřeji, když zaslechla klapnout domovní dveře. „A teď si oba sedněte! Hned!“ zašeptala zuřivě.

Oba muži s očima stále nepřátelsky zabodnutýma do toho druhého přece jen ustoupili a odtáhli si židle. Anna si stačila jen jednou krátce vydechnout, ale to už do místnosti vešel Seth, doprovázený psy.

„Čau, co se děje?“ Jeho veselý úsměv se vytratil. Život s Glorií ho naučil okamžitě vycítit změnu nálady. Vzduch v kuchyni byl plný doutnajícího napětí.

O krok ustoupil, ale to už ucítil Ethanovu ruku na rameni a ztuhl. „Ta káva voní dobře,“ nadhodil Ethan nevýrazně.

„Donesu hrníčky.“ Grace vyskočila, protože se chtěla uklidnit nějakou činností. „Sethe, dáš si colu?“

„Co se stalo!“

„Je toho trošku víc.“ Anna k němu přistoupila a vzala mu tvář do dlaní. Ze všeho nejdřív bylo třeba chlapce uklidnit, uvědomila si. „Ale ty se rozhodně nemáš čeho bát.“

„Chtěla po vás další peníze? Jede sem? To už ji pustili z vězení?“

„Ne. Sedni si. Všechno ti řekneme.“ Zavrtěla hlavou, když se Cam chystal začít, a upřeně se zadívala na Phila. Ten měl přece nejčerstvější zprávy. Měl by mluvit on.

Ale kde začít? Phil si bezradně prohrábl vlasy. „Sethe, víš něco o rodině své matky?“

„Ne. Občas jen něco blábolila. Třeba že měla bohatý rodiče, ale že umřeli a nějaký slizkej právník jí všechny prachy ukradl. Jindy zas že byla sirotek a musela utýct od pěstounů, protože ji otčím chtěl znásilnit. Pak taky že její matka byla fdmová hvězda, ale dala ji k adopci, aby nepřišla o kariéru. Pořád si vymejšlela.“

Přelétl očima tváře v místnosti a snažil se z nich něco vyčíst. „Koho to zajímá?“ zeptal se a pití, které před něj Grace postavila, si nevšímal. „Nikoho neměla. Nebo z nich jen tahala peníze.“

„Někoho přece jen má, i když z něj taky pořád tahá peníze.“ Phil se snažil mluvit klidně, jako by utěšoval vyplašené štěně. „Dnes jsme zjistili, že má rodiče a sestru.“

„Já k nim jít nechci.“ Seth vyskočil jako na poplach. „Já je vůbec neznám. Já k nim nepůjdu!“

„Ne, neboj se.“ Phil vzal Setha za ruku. „Ale měl bys o nich něco vědět.“

Já nechci.“ Jeho prosebný pohled zaletěl ke Camovi. „Nechci nic vědět. Říkali jste, že můžu zůstat. Že se to nikdy nezmění.“

Cam se znovu musel dívat na to zoufalství v Sethových očích. Ale ukázal na židli. „Zůstaneš tady a nezmění se to. Sedni si. Útěkem se nikdy nic nevyřešilo.“

„Podívej se kolem, Sethe,“ ozval se konejšivě Ethan. „Vidíš tady pět lidí, kteří stojí za tebou.“

Chtěl tomu věřit. Ale nedokázal by vysvětlit, proč je snazší věřit spíš lžím a výhružkám než slibům. „Co chtěj udělat? Jak mě vlastně naši?“

„Gloria nedávno volala své sestře,“ začal Phil, když se Seth znova posadil. „Nepamatuješ se na její sestru?“

„Nic si nepamatuju,“ zašeptal Seth a svěsil ramena.

„No, zdá se, že jí napovídala plno věcí. Třeba že jsme tě ukradli.“ „Pěkný sračky.“

„Sethe.“ Anna ho sjela výchovným pohledem.

„Vytáhla z ní nějaké peníze,“ pokračoval Phil, „prý na právníka, aby tě dostal zpátky. A tvrdila, že jsme jí vyhrožovali.“

Seth si otřel ústa hřbetem ruky. „A ona jí to zbaštila? To musí bejt pěkně omezená.“

„Možná. Anebo jen důvěřivá. I tak se chtěla přesvědčit na vlastní oči, jak se věci mají. Takže přijela do St. Chrisu.“

„Ona je tady?“ Seth prudce zvedl hlavu. Já ji vidět nechci. Nechci s ní mluvit.“

„Už jsi mluvil. Sybill je Gloriiina sestra.“

Sethovy oči se rozšířily a z tváře se mu vytratila barva. „To ne. Ona je doktorka a píše knihy.“

„I tak je to její sestra. Dnes jsme ji viděli v Hamptonu.“

„A Glorii taky?“

„Ano, Sybill tam platila kauci za Glorii. Tak to vyšlo najevo.“

„Je to lhářka,“ vyštěkl chlapec. „Stejně jako Gloria. Zatracená lhářka!“

„Nech mě domluvit. Dohodli jsme se, že se s nimi setkáme zítra u Anny v práci. Musíme si ujasnit fakta,“ dodal, když se mu chlapec vytrhl. Jen tak to můžeme nějak rozumně vyřešit.“

„Já nikam nejdu.“

„Nenutíme tě. Ale Gloria se určitě neobjeví. Před chvílí jsem se Sybill mluvil. Gloria někam utekla.“

„Je pryč?“ Na Sethově tváři se objevila úleva a naděje. „Zase je pryč.“

„Vypadá to tak. Sebrala Sybill nějaké peníze a zmizela.“ Phil pohlédl na Ethana. Zatvářil se odevzdaně. „Sybill za Annou ale zítra přijde. Možná by bylo lepší, kdybys šel s námi a promluvil si s ní.“

„Nemám jí co říct. Ani ji neznám. Nezajímá mě. Ať radši odjede a dá mi pokoj.“ „Ona ti nemůže ublížit, Sethe.“ „Nenávidím ji. Je nejspíš stejná jako Gloria, jen se tvářila, že ne.“

Phil si vzpomněl na Sybillin zahanbený a ztrápený výraz, ale řekl jen: „To si musíš rozhodnout sám. Ale to ji nejdřív musíš vyslechnout. Prý tě předtím viděla jen jednou. Když za ní přijela Gloria do New Yorku. To ti byly asi čtyři.“

„Nepamatuju se.“ Seth se zatvářil neústupně. „Pořád jsme někam jezdili.“

„Sethe, možná se ti to nelíbí,“ ozvala se Grace a Sethovy ruce sbalené do pěstí vzala do svých, „ale tvoje teta by nám třeba mohla pomoci. A my všichni tam budeme s tebou.“

Cam se naklonil k chlapci blíž. „Quinnové přece z boje neutíkají.“ Odmlčel se, dokud se na něj Seth nezadíval. „Dokud ho nevyhrajou.“

Hrdost a strach, že by si to jméno nezasloužil, donutily Seta narovnat ramena. „Půjdu, ale bude mi fuk, co tam začne vykládat!“ Pak se rozhořčeně obrátil k Phillipovi. „Vyspal ses s ní?“

„Sethe!“ Anna vykřikla, ale Phil jen zvedl ruku. Nejdřív měl chuť odseknout, že mu po tom nic není, ale pak si to rozmyslel. Pochopil, jak je to pro chlapce důležité. „Ne, nevyspal.“

Seth trhl ramenem. „No, to je teda něco.“

„Na prvním místě jsi ty.“ Phil viděl, jak Seth překvapeně zamrkal. „Slíbil jsem, že to tak bude, a nic a nikdo to nezmění.“

Seth pocítil radost a zatvářil se trochu zahanbeně. „Promiň,“ zamumlal a zadíval se na své ruce.

„To nic.“ Phil usrkl trochu kávy, která mezitím vystydlá. „Zítra si to s ní všechno vyříkáme a pak se uvidí.“

Netušila, co jim vlastně řekne. Nervy měla napnuté k prasknutí a žaludek jako na vodě. Po včerejší migréně se stále necítila nejlíp.

Určitě ji všichni nenávidí. Měla strach z jejich opovržlivých výrazů a slov. Přece – kdyby byla pravda, co říkal Phillip (drogy, bití, muži) – nechala svého synovce trpět bez pomoci doslova v pekle.

Nic horšího už jí snad říct nemohli, než co v noci říkala sama sobě, utěšovala se, když zaparkovala před úřední budovou. Zadívala se do zpětného zrcátka a opravila si rtěnku. Musí se jim postavit se ctí. Zůstane klidná, ať bude uvnitř cítit cokoli. Tenhle postoj ji přece celý život pomáhal přežít. A jestli se jí podaří alespoň trochu Seta obměkčit, bude ta bitva stát rozhodně za to.

Vystoupila z vozu. Elegantní dáma v šedém kostýmku s jemným make-upem a hladkým účesem.

Žaludek se jí ale hrozivě svíral a obracel.

Vešla do haly. V jejích prostorách už čekalo poměrně dost lidí. Plakalo tu dítě, opodál seděl zbědovaný muž s hlavou mezi koleny a v rohu zahlédla ženu s mladou dívkou, která měla tvář samou podlitinu.

Sybill se raději odvrátila.

„Jsem Sybill Griffinová,“ řekla recepční, „mám schůzku s Annou Spinelliiovou.“

„Ano, už na vás čeká. Tudy prosím, druhé dveře nalevo.“

„Děkuji.“ Sybill na chvíli zavřela oči a pak svižně vykročila.

Když vstoupila do kanceláře, srdce se jí propadlo až k bolavému žaludku. Byli tam všichni. Anna seděla za stolem a v modrém saku a pevném drdolu vyhlížela velmi profesionálně. Ethan držel za ruku Grace, Cam stál u okna a tvářil se rozzlobeně a Phil listoval v nějakém časopise.

Seth seděl mezi nimi, zíral na podlahu a ramena měl svěšená.

Sebrala odvalu a chtěla pozdravit. Vtom ale Phillip vzhlédl a z jeho očí bylo zřejmé, že se přes noc neobměkčil. Sybill tedy raději jen kývla.

„Jste dochvilná, doktorko,“ řekl a rázem se na ni podívali všichni.

Cítala, jak ji ty pohledy přibíjejí na místo, ale vzchopila se a vstoupila na bojiště. „Děkuji, že jste mě přijali.“

„No, nemohli jsme se dočkat,“ promluvil Cam výhružně a jeho ruka se jako v ochraně dotkla Sethova ramene.

„Ethane, zavři ty dveře, prosím tě.“ Anna složila ruce na rozevřených deskách s leistry. „Prosím, posaďte se, paní Griffinová.“

Takže žádné přátelské oslovení jménem jako tehdy v kuchyni. Sybill se s tím smířila a usedla na volnou židli proti Annině stolu. Na klín si položila kabelku, stiskla ji v prstech a pokud možno ležérně si přehodila nohu přes nohu.

„Než začneme, chtěla bych něco říct.“ Když Anna přikývla, Sybill se obrátila k Sethovi. Nepřestával se dívat do země. „Chci, abys věděl, že jsem ti nepřijela ublížit, i když se mi to nejspíš podařilo. Ale pokud je život v rodině Quinnů to, co chceš a potřebuješ, budu ti rozhodně pomáhat, abys u nich mohl zůstat.“

Seth zvedl hlavu a zadíval se jí do očí. Tvářil se tvrdě a dospěle. „Nechci tvoji pomoc.“

„Ale možná ji budeš potřebovat,“ zašeptala Sybill a otočila se zpět k Anně. „Bohužel nemám tušení, kam Gloria zmizela. Chtěla jsem ji přivést, ale... velmi dlouho jsem ji neviděla a netušila jsem, jak... jak je nevyrovnaná a nespolehlivá.“

„Nevyrovnaná,“ ohrnul Cameron rty, „to teda sedí.“

„Ona vám volala jako první,“ začala Anna a na manžela vrhla varovný pohled.

„Ano, před několika týdny. Byla velmi rozčilená a prosila o peníze na právníka, aby jí pomohl získat Setha zpět. Dověděla jsem se, kde Seth je, a poslala jsem jí pět tisíc dolarů.“

Zvedla ruce. „Včera jsem ale pochopila, že ji žádný právník nezastupuje. Gloria vždycky byla zdatná herečka.“

„Věděla jste, že má problémy s drogami?“

„Až do včerejška ne. Po rozhovoru s ní jsem ale přesvědčená, že není schopná převzít odpovědnost za dítě.“

„Ona o něj vůbec nestojí,“ ozval se Phil.

„To tvrdíš ty,“ reagovala Sybill chladně. „A taky, že požaduje peníze. Já vím, že peníze jsou pro Glorii důležité a že není duševně vyrovnaná. Těžko ale můžu bez důkazů uvěřit, že udělala všechno, z čeho ji obviňujete.“

„Chcete důkaz?“ Cam prudce vykročil jejím směrem. „Máte ho mít, milá zlatá. Ukaž jí ty dopisy, Anno.“

„Came, posad' se,“ nařídila Anna, než se obrátila k Sybill. „Poznáte rukopis své sestry?“

„Nevím, snad ano.“

„Mám tu kopii dopisu, který se našel v Rayově autě po jeho havárii, a potom dopis, který nedávno poslala nám.“

Vytáhla oba z desek a podala je přes stůl Sybill. Slova a fráze na ni okamžitě zaútočily a zařízly se jí do paměti.

Quinne, už toho mám po krk. Jestli toho kluka tak hrozně chceš, koukej za něj zaplatit... Sto padesát tisíc snad není za tak dobře vypadajícího hošíka moc.

Ach bože, uvažovala Sybill, dobrý bože.

Dopis, adresovaný Quinnovým, nezněl o moc lépe.

Měli jsme s Rayem dohodu. Pokud si ho chcete nechat... budu potřebovat peníze...

Sybill se snažila ovládnout třas svých rukou.

„A ty peníze si vzala?“

„Profesor Quinn nechal vystavit několik šeků na jméno Gloria DeLauterová. Dva na deset a jeden na pět tisíc dolarů.“ Anna mluvila klidně a jasně. „Koncem minulého roku přivezl Setha do St. Chrisu. Dopis určený jemu je z desátého března. Následujícího dne si nechal proplatit pojistky a nějaké akcie a vybral velkou sumu z bankovního účtu. Dvanáctého řekl Ethanovi, že musí něco zařídit v Baltimoru. Na zpáteční cestě měl nehodu, při které zahynul. Našlo se u něho pouhých čtyřicet dolarů.“

„Slíbil mi, že už nikdy nebudu muset zpátky,“ ozval se Seth. „Byl to slušnej chlap. Ona věděla, že jí ty peníze dá.“

„Ale pak chtěla další od vás?“

„A to se přepočítala.“ Phil se opřel do židle a pozoroval Sybill. Její pocity neprozrazovalo nic, snad až na bledost. „Z nás už nedostane nic. Ať si vyhrožuje jak chce.“

„Je tam také dopis,“ oznámila Anna, „který jsem jí úředně poslala já. Stojí v něm, že Seth je pod ochranou sociální péče a že tento odbor vyšetřuje podezření, že byl fyzicky a sexuálně zneužíván. A nechybí v něm varování, aby se k němu bez svolení nepokoušela dostat.“

„Rozzuřilo ji to,“ promluvila Grace. „Hned nato volala k nám domů a strašně se rozčilovala. Chtěla peníze, nebo že prý si Setha odveze. Ale to se plete.“ Grace se zadívala na chlapce. „On už je totiž náš.“

Prodala své dítě. Sybill nebyla schopná myslet na nic jiného. Všechno, co Phillip říkal, se potvrzovalo. „Teď je ve vaší dočasné péči?“

„Brzy v trvalé,“ informoval ji Phil. „Máme podanou žádost.“

Sybill vrátila dopisy Anně. Uvnitř cítila mrazivý chlad, ale stiskla jen pevněji kabelku a promluvila na Setha: „Uhodila tě někdy?“

„Co se o to staráte?“

„Odpověz jí, Sethe,“ nařídil Phil. „Řekni své tetě, jakýs měl s její sestrou život.“

„Tak bezva.“ Ušklíbl se. „Jasně, že mě tloukla, když dostala chuť. Občas jsem měl štěstí, že byla tak s'atá nebo zfetovaná, že už neměla

sílu. Někdy jsem taky utek včas.“ Trhl rameny, jako by mu na tom vůbec nesešlo. „Někdy mě ale vyhmátla. Třeba když nesehnala dost kunčoftů, aby jí zaplatili dávku. To mě třeba v noci vzbudila a odnes jsem to.“

Chtěla se od těch představ odvrátit stejně jako od těch zoufalců venku v čekárně. Místo toho se chlapci dívala pevně do očí. „A proč jsi to někomu neřekl? Nehledal nějakou pomoc?“

„Jako kde?“ Byla snad padlá na hlavu? „Na policii? Gloria říkala, že mě akorát strčej do pastáku a tam si se mnou nákej hromotluk bude dělat to, co chtěli některý její kunčofti. Dokud je člověk venku, může aspoň někam zdrhnout.“

„Lhala ti,“ vysvětlovala Anna konejšivě, zatímco Sybill marně hledala slova. „Policie by ti mohla nějak pomoci.“

„A ona to věděla?“ zmohla se nakonec Sybill. „O těch mužích, co se tě chtěli... dotýkat?“

„Jasně, měla z toho legraci. Když byla zfetovaná, skoro všechno jí přišlo legrační. To jen opilá byla hodně zlá.“

Mohla tahle bestie, kterou chlapec tak klidně popisoval, být opravdu její sestra? „Co ti... Víš, proč se rozhodla zavolat Rayi Quinnovi?“

„Ne, nevím. Jednoho dne se nadržovala a začala vykřikovat něco o zlatým dole. A pak na pár dnů odjela.“

„To tě nechala samotného?“ Nedokázala říct, proč ji to po všem, co slyšela, ještě zaráželo.

„Hele, copak se o sebe neumím postarat sám? A když přijela, tvrdila, že konečně budu k něčemu dobřej. A taky měla peníze – hodně peněz, protože si nakoupila spoustu fetu bez šlapání. A několik dnů byla mimo a štěstím bez sebe. Pak se objevil Ray. Řekl, že můžu odjet s ním. Nej dřív jsem si myslel, že je jako ty ostatní, co vodila domů. Ale nebyl. Poznal jsem to. Tvářil se smutně a unaveně.“

Jeho tón se změnil, všimla si, zjemněl. Takže se mu taky stýská. Pak se zase zamračil.

„Pustila se do něj, ale nedal se. Neječel na ni nebo tak, jen se na ni tak ostře podíval a řekl, ať vypadne. Měl u sebe prachy a řekl, že je dostane, jen když půjde pryč. Pak mi povídal, že má dům u moře a

taky psa a že tam můžu bydlet, když budu chtít. Nikdo prej mně ubližovat nebude.“

„Tak jsi s ním šel.“

„Byl už starej,“ odpověděl Seth s pokrčením ramen. „Myslel jsem, že mu uteču, kdyby si něco zkusil. Ale Rayovi se dalo věřit. Říkal, že se nebudu muset vrátit. A taky že jo. Nevrátím se k ní. A tobě nevěřím.“ Jeho oči se dívaly podezřívavě. „Protože jsi lhala a špehovala nás.“

„Máš pravdu.“ Musela snést ten tvrdý pohled dětských očí a přiznat svoje hříchy. „Nemáš moc důvodů mi věřit. Nepomohla jsem ti za celé ty roky, ani když přijela na návštěvu do New Yorku. Říkala jsem si, že to není moje starost ani odpovědnost. Ale nebyla to pravda, byla jsem prostě zbabělá.“

Nechtělo se mu poslouchat ty omluvy a lítostivý tón. Zaťal ruce v pěst a položil si je na kolena. „Ani teď to není tvoje starost.“

„Gloria je moje sestra. A to se nedá změnit.“ Před Sethovým pohrdavým pohledem raději uhnula očima a obrátila se k Anně. „Co pro vás můžu udělat? Hodilo by se vám moje prohlášení? Mám se spojit s vaším právníkem? Jsem psycholožka a sestra jeho matky, můj názor by mohl soudní řízení urychlit.“

„To jistě mohl,“ zašeptala Anna. „Ale nebude to pro vás snadné.“

„Nechovám k ní právě silné city. Ani na to nejsem hrdá, je to bohužel tak. I odpovědnost, kterou jsem za ni pocítovala, je po dnešku pryč. Jsem Sethova teta, třebaže o to asi nestojí, a jsem ochotná mu pomoci.“

Vstala a přehlédla ty tváře kolem. „Je mi líto, jak se všechno seběhlo, a pro své chování nemám omluvu. Důvody jistě, ale omluvu byste stejně nepřijali. Pochopila jsem, že Seth bude šťastný jen tam, kde je právě teď. Pokud mi dáte chvílku, sestavíme pak to prohlášení.“

Zvedla se a beze spěchu vyšla ze dveří a pak chodbou ven na čerstvý vzduch.

„No, nezačala nejlíp, ale snaží se to napravit.“ Cam vstal a začal přecházet po malé kanceláři. „Ale tuhle ženskou hned tak něco nerozhodí.“

„No, nevím.“ Anna měla s lidmi už dost zkušeností, aby poznala, že pod uhlazeným zevnějškem se děje víc, než všichni tuší.

„Mít ji na své straně je určitě dobré. Co kdybyste nás teď nechali o samotě, abychom si mohly promluvit? Ty, Phile, zavolej právníkovi a zeptej se, jak bychom ji mohli využít.“

„Jo, to udělám.“ Zamyšleně si bubnoval prsty do kolene. „Ve svých poznámkách měla Sethovu fotku.“

„Cože?“ podivila se Anna.

„Včera večer jsem jí trochu probral věci, než se stihla vrátit do hotelu.“ Když švagrová zavřela oči, jenom se šibalsky usmál. „Měla tam Sethovu fotku, když byl ještě malý.“

„A co?“ ozval se Seth.

„No, že to byla jediná fotografie, kterou jsem našel. Je to zajímavé, ne?“ Rozhodil rukama. „A taky mě napadlo, že by mohla něco vědět o Gloriiině vztahu k Rayovi. Když se nemůžeme zeptat Glorie, můžeme se zkusit zeptat jí.“

„Zeptat se mě na co?“ Sybill se vrátila do místnosti o něco klidnější a odhodlaná celou záležitost skončit. Tiše za sebou zavřela dveře.

„Na důvod, proč se Gloria obrátila na našeho otce.“ Phillip vstal a podíval se jí do očí. „Důvod, proč si byla tak jistá, že jí za Setha zaplatí.“

„Seth říkal, že to byl slušný člověk.“ Sybill se rozhlédla po přítomných mužích. „Vy tři jste toho snad důkazem, ne?“

„Slušní lidé nemají mimomanželské aféry se ženami o polovinu mladšími a pak se neodvracejí od dítěte, které z toho vzejde.“ V Phillipově hlasu byla cítit hořkost. Přistoupil k Sybill o krok blíž. „A nic nás nepřesvědčí, že Ray spal ještě za Stellina života s tvou sestrou.“

„Cože?“ Sybill ho bezmyšlenkovitě chytl za paži, napůl v šoku a napůl kvůli stabilitě. „Jistěže ne. Snad nechceš říct, že jste si mysleli, že Gloria a váš otec...“

„Začalo se o tom mluvit.“

„Ale to... Jak vás napadlo, že Seth by mohl být jeho syn?“

„Brzy by se ti to taky doneslo.“ Phil přimhouřil oči. „A začala s tím zase tvoje sestra. To ona otce obvinila, že ji zneužil, pak ho

vydírala a prodala mu svého syna.“ Phil pohlédl na Setha a díval se do očí starého Raye Quinna. Já ale tvrdím, že je to lež.“

„Samozřejmě je to lež. Strašná lež.“

Alespoň jednu věc mohla uvést na pravou míru, pomyslela si. Přešla k Sethovi a dřepla si před něho. Zatoužila ho uchopit za ruku, ale nemohla, protože se odtáhl.

„Ray Quinn nebyl tvůj otec, Sethe, ale dědeček. Gloria je jeho dcera.“

Rty se mu zatřásly a ty temně modré oči se zatřpytily. „Můj dědeček?“

„Ano. Je mi moc líto, že ti to nestihl říct. Že jsi to nevěděl dřív, než...“ Zavrtěla hlavou a vstala. „Netušila jsem, že v tomhle jsou nějaké nejasnosti. Ale mohlo mě to napadnout. Sama jsem se to dověděla teprve před několika týdny.“

Znovu se posadila na židli. „Řeknu vám všechno, co o tom vím.“

DVANÁCT

VYPRÁVĚNÍ SE JÍ TEĎ ZDÁLO SNAŽŠÍ

téměř jako přednáška. A Sybill byla zvyklá přednášet o sociálních tématech. Stačilo přestat myslet na sebe a zaměřit se na jasné a plynulé předávání informací.

„Profesor Quinn měl vztah s Barbarou Harrowovou,“ začala. „Setkali se na univerzitě ve Washingtonu. Moc podrobností neznám, ale je jasné, že on tam tehdy učil a ona končila studia. Barbara Harrowová je moje a Gloriina matka.“

„Můj otec,“ promluvil Phillip, „tvoje matka.“

„Ano. Před pětatřiceti lety. Přitahovali se, fyzicky rozhodně. Má matka...,“ musela si odkašlat. „Má matka tvrdila, že v něm cítila velký potenciál, doufala, že jeho akademická kariéra právě začíná. Společenské postavení bylo pro mou matku vždycky podstatné. Ale pak ji zklamaly, jak to nazvala, jeho nedostatečné ambice. Byl spokojený jako učitel. Příliš ho nezajímaly společenské povinnosti, které byly s postupem v kariéře spojené. A jeho politické názory se matce zdály nebezpečně liberální.“

„Chtěla prostě bohatého, důležitého manžela,“ kývl na to Phil, „a pochopila, že on takový nikdy nebude.“

„V podstatě ano. V té době to na vysokých školách vřelo – studenti se stavěli proti válce ve Vietnamu i proti establishmentu. A profesor Quinn s nimi v mnohém souhlasil.“

„Vždycky věřil ve vlastní úsudek,“ zašeptal Cam, „a pevný postoj.“

„Podle mé matky dával svoje názory, pro vedení školy nepřijemné, často najevo.“ Sybill se chabě usmála. Proto se s mou matkou nepohodli. Na konci roku se vrátila domů do Bostonu. Zklamaná, nešťastná a také těhotná.“

„Kecy. Teda, omlouvám se,“ opravil se Cam, „ale to je nesmysl. Ray by nikdy neopustil svoje dítě, za žádnou cenu.“

„Nikdy mu to neřekla.“ Všechny oči se zadívaly na Sybill. „Byla rozružená, snad i vystrašená, ale rozhodně našťavaná, že je těhotná s někým, kdo nesplňoval její představy. Uvažovala o interrupci, ale pak potkala mého otce a s ním si porozuměla.“

„Byl to vhodný nápadník,“ uzavřel Cam.

„Prostě si vyhovovali.“ Proč o nich mluví tak chladně, řekla si v duchu, vždyť jde o její rodiče? „Matka se ocitla v těžké situaci. Bylo jí sice skoro pětadvacet, ale nechtěné těhotenství není snadné pro ženu v každém věku. V jedné zoufalé chvíli se otci se vším svěřila a on jí nabídl sňatek. Miloval ji,“ dodala Sybill tiše. „Musel ji velmi milovat. Vzali se narychlo a v tichosti. Do Washingtonu se už nevrátila. Nikdy se neohlížela zpátky.“

„Táta se za celou dobu nedověděl, že má dceru.“ Ethan vzal Grace za ruku.

„Ne, ani nemohl. Glorii byly téměř čtyři, když jsem se narodila. Co si ale pamatuju, vždycky se cítila vyřazená. Byla nezkrotná, temperamentní a odmítala se podříditi normám chování v naší rodině.“

Jak stroze vyznělo, co právě řekla, uvažovala Sybill. „Utekla z domova velmi mladá. Později vyšlo najevo, že jsme jí všichni tři nezávisle na sobě posílali peníze. Vždycky někomu zavolala, plakala nebo vyhrožovala, podle toho, co na koho platilo.“

Sybill se odmlčela, aby si urovnala myšlenky. „Když jsem se dověděla o Sethovi, rozhodla jsem se zajet za matkou do Paříže. Měla jsem dojem, že by to měla vědět. Šlo přece o jejího vnuka, který žil kdesi bez Glorie s cizími lidmi. Matku to ale vůbec nezajímalo a odmítla Glorii pomoci. To mě rozčílilo, pohádaly jsme se.“ Sybill se krátce zasmála. „To ji asi tak překvapilo, že mi řekla pravdu o Gloriiině otci.“

„Ale Gloria to musela vědět taky,“ podotkl Phil, „jinak by za Rayem nejela.“

„Ano, věděla to. Před lety přijela navštívit rodiče do Washingtonu, když tam pár měsíců pobývali. Zřejmě došlo na nějaké scény. Gloria údajně požadovala velkou sumu peněz, jinak prý mého otce udá, že ji zneužíval. To byla její oblíbená taktika. Tehdy jí matka řekla o Rayovi, dala jí nějaké peníze a navždy se s ní rozloučila. A moje matka svoje sliby dodržuje. To Gloria dobře ví.“

„Tak se rozhodla tahat prachy zase z Raye,“ uzavřel Phillip.

„Nevím, kdy ji to přesně napadlo. Možná že mu začala dávat za vinu, proč se cítila nechtěná a nemilovaná. Dovedu si ji živě představit, protože Gloria vždycky ze svých problémů obviňovala ostatní.“

„Takže ho vyhledala,“ Phil vstal a začal přecházet kolem, „a jako argument tentokrát používala syna.“

„Zřejmě. Je mi líto, že jste to nevěděli. Předpokládala jsem, že vám Ray něco řekl.“

„Nestihl to,“ promluvil Cam s hořkostí v hlase.

„Řekl mi jen, že čeká na nějaké informace,“ vzpomněl si Ethan, „že nám prý později všechno vysvětlí.“

„Určitě se chtěl spojit s tvou matkou,“ Phil do Sybill zabodl oči, „a zjistit pravdu.“

„O tom opravdu nic nevím.“

Jsem si tím jistý,“ odpověděl Phil rozhodně. „Vždycky dělal, co považoval za správné. Nejdřív se postaral o Setha, ale jistě chtěl pomoci i Glorii. Ale napřed chtěl od tvé matky znát pravdu, považoval to za důležité.“

„Já vím jen to, co mi řekla.“ Sybill zvedla ruce a zase je svésila. „Moje rodina se nezachovala dobře.“ Obrátila se k Sethovi.

„Omlouvám se za sebe i za ně. A udělám všechno, abych to napravila.“

„Chtěl bych, aby to lidi věděli.“ Seth měl slzy v očích, když se na ni podíval. „Aby věděli, že Ray byl můj děda. Povíдай si o něm špatný věci a pletou se. Chci, aby věděli, že jsem taky Quinn.“

Sybill mohla jen přikývnout. Jestli mu šlo jen o tohle, může pomoci. Zadívala se na Annu. „Co mám udělat?“

„Už jste začala velmi dobře.“ Anna se podívala na hodinky. Za deset minut musela na další schůzku. Jste ochotná dát mi ty informace písemně a zveřejnit je?“

„Ano.“

„Pak mám nápad, jak na to.“

Když Sybill vyslechla její návrh, pochopila, že bude muset snést mnohé nepříjemné pohledy cizích lidí. Ale s tím se už nějak vyrovná.

V hotelovém pokoji pečlivé sepsala prohlášení. Všechno o Glorii, jejich matce i o sobě tu bylo černé na bílém. Vzala těch několik natištěných stránek a bez váhání se s nimi vydala do recepcce. Tam klidně požádala, aby je odfaxovali do Anniny kanceláře.

„Originály budu chtít nazpět,“ řekla. „Odpověď očekávám faxem.“

„Postarám se o to.“ Mladá recepční se profesionálně usmála a vklouzla do přilehlé kanceláře.

Sybill krátce zavřela oči. Tak, a už se to nedá vzít zpět.

Dívka se po chvilce vrátila a z jejího výrazu bylo jasně čitelné, že si kus té zprávy přečetla. „Chcete si na odpověď počkat, doktorko Griffinová?“

„Ano, děkuji.“ Sybill se natáhla pro papíry a musela se usmát, jak sebou dívka polekaně trhla.

„Á, jak se vám tady líbí?“

Už se nemůžeš dočkat, až to předáš dál, co? pomyslela si Sybill. Typické a předvídatelné lidské chování. „Zatím je to moc zajímavý pobyt,“ odpověděla.

„No, omluvte mě na moment,“ řekla žena a zase odběhla.

Sybill si chtěla povzdechnout, ale vtom celá ztuhla. Dřív než se otočila, vycítila, že za ní stojí Phillip Quinn. „Poslala jsem Anně ten

fax,“ řekla suše. „Čekám na odpověď. Pak budu mít ještě čas dojít do banky a nechat ten dokument notářsky ověřit. Dala jsem slovo.“

„Ale já tu nejsem jako hlídací pes, Sybill. Myslel jsem, že bys ocenila trochu morální podpory.“

Téměř si odfrkla. „Jsem v pohodě.“

„To nejsi.“ Aby to dokázal, položil jí ruku na ztuhlý zátylek. „Ze to ale bylo slušné vystoupení.“

„Radši bych to tu vyřídila sama.“

„No, vždycky nemůžeš mít, co bys chtěla, jak se zpívá v jedné písničce.“ Na úřednici, která se vrátila s obálkou pro Sybill, se vlídně usmál. „Ahoj, Karen, jak se vede?“

Dívka se zarděla až po kořínky vlasů a očima těkala z jednoho na druhého. „Dobře. Hm... tady je ten fax, paní doktorko.“

„Děkuji, připište mi tu službu na účet.“

Jistě.“

„Tak nashle, Karen.“ Phil sjel lehce rukou ze Sybilli–na krku na ramena a odváděl ji z hotelu.

„O první přestávce to řekne pěti nejlepším kamarádkám,“ zašeptala Sybill.

„Přinejmenším. Divy malého města. Rodina Quinnů se tady dnes bude probírat u každé večeře. A zítra ráno už to budou vědět všichni.“

„To ti přijde zábavné?“

„To mi dává sílu, doktorko. Tradice nás přece mají posilovat. Už jsem mluvil s právníkem,“ pokračoval, když vyšli na nábřeží. „Rád by se s tebou sešel. Někdy začátkem příštího týdne.“

„Domluví se s ním.“ Před bankou se zastavila a pohlédla na něho. Přes sluneční brýle byl jeho výraz nečitelný. „Půjdu sama. Nemusí si tam myslet, že mě necháváte hlídat.“

Zvedl ruce v obranném gestu a poodstoupil. Sybill je vážně tvrdý oříšek, pomyslel si, když vešla do banky. Překvapovalo ho, že někdo tak inteligentní a obeznámený s lidským chováním nedokáže vidět vlastní úzkostlivost.

Málem by se nechal oklamat, že je chladná a neúčastná. Ani nevěděl, co ho donutilo věřit v opak, ale chtěl to zjistit.

Bylo mu jasné, že odhalení a zveřejnění všech rodinných tajemství pro ni muselo být bolestné a ponižující. Ale souhlasila bez podmínek.

Zásady, uvědomil si, a silná osobnost. A rozhodně i citlivé srdce.

Vracela se k němu s mírným úsměvem. Ještě nikdy jsem neviděla notářku takhle poulit oči. Myslím, že by...“

Zbytek věty už pohltil polibek, kterým jí přispěchal naproti. Sybill zvedla ruce k jeho ramenům, ale prsty se jen bezmocně zabořily do Phillipova svetru. .

„Zdálo se, že to potřebuješ,“ zašeptal a pohladil ji po tváři.

„Nerada bych...“

„Hele, Sybill, beztak jsme jim už dali důvod k drbům, tak proč nepřidat i trochu záhady?“

Jen stěží zachovávala klid. „Prostě tu jen nechci dělat lidem divadlo, takže buď tak hodný a...“

„Fajn, jdeme jinam. Mám tady loď.“

„Loď? Na to nejsem oblečená a chtěla jsem ještě pracovat.“ Ale Phillip už ji táhl za ruku k dokům.

„Projížďka ti udělá dobře. Takhle si zaděláváš na další hlavobol. Na to je nejlepší čerstvý vzduch.“

„Mě ale hlava nebolí.“ Jen tak výhružně pobolívá, uvědomila si. „A rozhodně nechci...“ Přidušeně vyjekla, když ji popadl a téměř přehodil na palubu jachty.

„Považuj to za únos, doktorko.“ Švihem odvázal lano a vyskočil za ní. „Mám dojem, že ti v tom tvém přísně střeženém životě něco takového chybělo.“

„O mém životě nemůžeš nic vědět, ale jestli nastartuješ motor, budu...“ Zmlkla a stiskla zuby, protože už zaslechla jeho bafání. „Phile, já se chci vrátit do hotelu, a hned.“

„Tobě málokdy někdo řekl ne, vid’?“ Usmál se na ni a posadil ji na lavičku. „Prostě sed’ a užívej si to.“

Protože neměla chuť skákat přes palubu a plavat ke břehu v hedvábném kostýmu a italských lodičkách, složila bezmocně ruce do klína. Takhle se jí tedy chce odvděčit, řekla si. Připraví ji o svobodu, prosadí si svou a fyzicky ji ovládne.

Jak typické.

Pozorovala vzdalující se linku pobřeží. Z Phillipa neměla strach. Věděla, že by jí neublížil, i když v něm bylo mnohem hrubší jádro, než se na první pohled zdálo. Ale jelikož měl silný vztah k Sethovi, začínala mu věřit, a to ji nahánělo opravdovou hrůzu.

Plachty se jí vzdouvaly nad hlavou a loď nabrala vítr. Sybill se rozhodla, že se ničím z toho nenechá nadchnout. Nebude na tuhle jeho legrácku vůbec reagovat. Určitě ho její netečnost za chvíli unaví a pak se sní vrátí na břeh.

„Na.“ Hodil jí něco, až nadskočila. Pak zjistila, že ji v klíně přistály sluneční brýle. „Slunce je dneska ostré, i když vzduch chladí. Začíná babí léto.“

Usmál se, protože nic neříkala. Jen si nasadila brýle na nos a dál se dívala opačným směrem.

„Když se začne barvit listí, je od domu na pobřeží úžasný pohled. Samá zlatá a červená. A k tomu přidej sytě modré nebe a začala bys věřit, že na téhle planetě není jiné místo, kde bys chtěla žít.“

Sybill mlčela dál, jen se těsněji objala rukama.

„Dokonce i párek měšťáků, jako jsme my dva, dokáže ocenit takový podzim na venkově. A Seth bude mít brzo narozeniny.“

Koutkem oka zahlédl, jak se otočila a ústa se jí zachvěla. Nakonec neřekla nic, ale svěřila ramena o něco níž.

Ale ano, nemýlil se, s tím netečným zevnějškem cloumalo množství silných pocitů.

„Napadlo nás, že bychom mu uspořádali oslavu. Pozveme pár dalších malých křiklounů. Sama víš, jaký čokoládový dort umí Grace, a jeden dárek už bychom taky měli. Tuhle jsem si v Baltimoru všiml speciálního obchodu s potřebami pro malíře. Ne s dětskými, ale opravdovými – štětce, barvy, palety, křídly a tak. Je to nedaleko mojí kanceláře. Ale vybírat by měl někdo, kdo těm věcem trochu rozumí.“

Měl to původně v plánu sám, ale teď viděl, že udělal dobře, když jí o tom řekl. Pozorně ho sledovala.

„Stejně by si teď ode mě nic nevzal.“

„Třeba ho špatně odhaduješ. Anebo mu toho ze sebe nabízíš málo.“

Upravil plachty a loď vyrazila rychleji. Sybill ihned poznala pobřeží poblíž jejich domu. Vylekaně se postavila. „Phillipe, i když to se mnou možná myslíš dobře, asi by nebylo dobré, kdybys mě teď nutil do setkání se Sethem.“

„Ale my nejedeme domů.“ Cestou se krátce zadíval na dvůr. „Seth je stejně s Camem v loděnici. Ty potřebuješ trochu rozptýlit, Sybill, a ne další konfrontaci. A pokud jde o mě, nevím, jak to právě teď s tebou myslím.“

„Už jsem ti řekla všechno, co vím.“

„Jo, seznámilas mě s fakty. Ale neřeklas, jak se cítíš ty, jak tě to všechno osobně zasahuje.“

„To není důležité.“

„Pro mě třeba ano. Už jsi tady tak trochu zakotvila, Sybill, ať se nám to líbí, nebo ne. Seth je tvůj synovec a můj taky. Můj otec si začal s tvou matkou a my k tomu směřujeme.“

„Tak to tedy ne,“ řekla rozhodně.

Otočil se a usmál se na ni. „Ty víš, že ano. Mám tě v sobě a poznám, když na mě žena myslí.“

„A taky jsme dost staří, abychom se uměli ovládat.“

Rozesmál se. „To jistě. Ale tebe neděsí sex, spíš intimita.“

Znovu se trefil do černého. „Vždyť mě vůbec neznáš!“

„Začínám tě poznávat,“ odpověděl tiše. „A taky se snažím dokončit, co začnu. Otáčíme,“ varoval jemně, „pozor na ráhno.“

Ustoupila a šla se posadit. Rozeznala malou zátočinu, kam ji ještě před týdnem vzal na piknik. Víno a krabí salát... Jak strašně se všechno od té chvíle změnilo.

Nemohla tu s ním teď být, nechtěla riskovat. Neuměla si představit, jak by ho teď zvládla.

Přejela si rukou po uzlu vlasů, poničeném větrem, a s ironií v hlase pronesla: „Tentokrát žádné víno a gurmánský oběd?“

Svinul plachty a zajistil loď. „Ty jsi vyděšená.“

„A ty arogantní. A to mě nemůže vyděsit.“

„Ted' zase lžeš.“ Loď se mírně zakývala, protože k ní přešel a sundal jí sluneční brýle z očí. „Děsím tě, a víc než trochu. Snažíš sama sebe přesvědčit, že mě dobře zvládáš, ale najednou udělám

něco, co nebylo ve tvém scénáři. Myslím, že muži, kteří se zatím v tvém životě objevili, byli hezky předvídatelní.“

„Takhle si představuješ rozptýlení?“ zeptala se. „Mně to spíš připomíná konfrontaci.“

„Asi máš pravdu.“ Sundal si také brýle a odhodil je stranou. „Rozebereme to později.“

Pohyboval se rychle. Už si všimla, že je schopen bleskově reagovat. Jen netušila, že se mrknutím oka dokáže změnit z cynika v milence. Měl horká, hladová ústa a tvrdě jimi zaútočil na její smysly. Vzal ji za paže a přitiskl ji k sobě tak pevně, že brzy nerozeznala, zda ten spalující žár vychází z něho, nebo z ní.

Nelhal, když tvrdil, že se už stala jeho součástí. Měl ji v krvi, ať už jako balzám, nebo jed, nemohl ten proud zastavit.

Trhl s ní dozadu, až se jejich rty rozdělily, a zadíval se jí zblízka do tváře. Oči mu zlatě zářily, jako to slunce nad nimi. „Řekni, že to nechceš, řekni, že mě nechceš, a skončíme s tím.“

„Já...“

„Ne.“ Netrpělivě s ní zatřásl, dokud se na něj znovu nepodívala. „Dívej se mi do očí a řekni to.“

Lží už bylo dost a všechny měly tíhu olova. Další by nesnesla. „Tímhle se jen všechno zkomplikuje a zhorší.“

V očích se mu vítězně zablýsklo. „Tak ať,“ zašeptal. „Právě teď mě to vůbec nezajímá. Dej mi pusu,“ dožadoval se, „teď hned.“

Nemohla si pomoci. Tahle syrová, spalující touha pro ni byla něco nového a nedokázala jí odolat. Přisála se k němu ústy stejně žíznivými a zoufalými. A sladký sten, který unikl z jejího hrdla, odrážel pulsující žádost v jejím klíně.

Přestala přemýšlet. Mysl jí zaplavily silné emoce, které potlačily všechny rozumné úvahy. Cítila náruživý stisk jeho zubů. Uchopila ho za vlasy a zalapala po dechu. Ústy teď přejížděl po jejím hrdle a vysílal elektrické šoky do zbytku jejího těla.

Poprvé v životě se naprosto oddala své fyzické touze a chtěla stále víc.

Začal jí stahovat sako z ramen a nakonec ho nedbale hodil za sebe. Toužil po její kůži, chtěl ji cítit pod rukama a ochutnat ústy.

Strhl z ní lehkou bílou halenku a naplnil si dlaně jejími ňadry v krajkách.

Měla pleť teplejší než hedvábí, ale mnohem hladší. Netrpělivě škusbl za háček podprsenky a pak ta ňadra konečně ochutnal.

Slunce ji oslepovalo. I když měla víčka pevně stisknutá, paprsky se do nich prudce opíraly. Neviděla nic, mohla jen cítit. Ta rychlá, téměř surová ústa ji hltala a ty důkladné ruce si braly podle libosti.

Slepě nahmatala jeho svetr a vzápětí ho z něj stáhla. Našla svaly, napnutou kůži a jizvy. Ve stejnou chvíli jí stáhl sukni. Jemné punčochy byly na stehnech zakončeny širokými krajkovými podvazky. Jindy by ocenil to spojení ženského a praktického, ale teď v touze dobývat se nezastavil a prudce strhl malý trojúhelník, který ho dělil od jejího klínu. Temně se usmál jejímu šokovanému výrazu, ale aniž jí dal šanci vydechnout, ponořil do ní prsty a ona po několika pohybech vyvrcholila.

Vykřikla, jak ji bez varování zachvátil nával rozkoše, a před očima se jí ztmělo. Padala dolů.

„Bože, Phillipe.“ Když jí hlava bezvládně klesla na jeho rameno a tělo ochablo, pevně ji uchopil a posadil na nejbližší úzkou lavičku.

V hlavě mu pulsovala krev, klín volal po uvolnění a srdce mu jako tupá sekera bušilo do žeber.

Prerývaně dýchal a jeho pohled se soustředil na její tvář jako laserový paprsek. Rozepl si kalhoty, zabořil prsty do jejích boků a zvedl je proti sobě. Pak do ní pronikl, tvrdě a hluboko, a stejně tak splynul jeho dlouhý sten s jejím.

Její svaly se kolem něho sevřely jako těsná, horká rukavice. Pohybovala se pod ním, rozechvěle, náruživě a šeptala jeho jméno.

Znovu a znovu do ní vnikal pravidelnými tahy a ona jim vycházela vstříc. Vlasy jí vyklouzly ze sponek a leskly se jako drahá kožešina. Zabořil do nich tvář, ztratil se v jejich vůni a v žáru těla ženy vzrušené za rozumem ovládanou mez.

Zaryla mu prsty do kůže na zádech a přidušeně vykřikla. Její svaly ho sevřely, zmocnily se ho a nakonec zničily.

Chvíli oba bezvládně leželi a snažili se nabrat nový vzduch do plic. To štíhlé tělo pod ním se dosud chvělo ozvuky uspokojivého živočišného sexu.

Když se mu před očima rozjasnilo, zahlédl tři kusy elegantního kostýmu rozhozené po palubě a pouze jeden černý střevíc na vysokém podpatku. S úsměvem se nadzvedl a lehce ji líbnul na rameno.

„Obyčejně se snažím být jemnější,“ řekl. Dlaní sjel dolů ke krajkovým podvazkům a pohrával si s nimi. „Ó, vy jste stejně samé překvapení, doktorko.“

Stále ještě se vznášela kdesi těsně nad realitou. Nemohla otevřít oči ani pohnout rukou. „Cože?“

Ten zasněný, nepřítomný tón jejího hlasu ho přiměl zadívat se na ni. Měla růžové tváře, nateklé rty a rozcuchané vlasy. Jako objektivní pozorovatel bych řekl, že jsi takovou smršť ještě nezažila.“

Mužská arogance ji přece jen vrátila na zem. Na tváři měl ospale vítězný úsměv. Jsi těžký,“ pronesla stroze.

„Dobře.“ Zvedl se, posadil a prudce si ji vyhoupl na klín. Ještě pořád na sobě máš punčochy a jednu botu.“ S úsměvem začal hladit ten malý pevný zadek. „Bože, tohle je sexy.“

„Přestaň.“ Žár se začínal vracet do jejího těla. „Nech mě vstát.“

Ještě jsem s tebou neskončil.“ Sklonil hlavu a líně obkroužil jazykem jednu její bradavku. „Pořád jsi tak horká. A chutná,“ dodal, zatřepal jazykem a pak se přísál k jejímu ňadru, dokud z ní nevytloukl nový vzdech. „Chci ještě. Oba to chceme.“

Její vláčné tělo se prohnulo, jak stoupal k jejímu tepajícímu hrdlu. Ano, chtěla ho ještě.

„Ale tentokrát,“ slíbil, „si dám trochu na čas.“

Odevzdaně vzdychla a sklonila se k jeho rtům. „Myslím, že času máme dost.“

Slunce už stálo nad obzorem, když se odsunul stranou. Její tělo bylo jako pozlacené a poničené zároveň. Netušila, že v sobě skrývá tolik sexuální žádosti, a nevěděla, co si s tím má teď počít.

„Měli bychom si uvědomit...“ Zamračila se při pohledu na své tělo a zakryla je rukou. Byla polonahá a od něho ještě celá vlhká. Cítila se trapně, jako snad nikdy předtím. „My... Tohle nesmí pokračovat.“

„V tuhle chvíli určitě ne,“ souhlasil. „I na mě toho bylo hodně.“

„Tak jsem to nemyslela. Byl to jen takový úlet, který jsme asi oba potřebovali, ale...“

„Sklapni, Sybill.“ Řekl to mírně, ale otráveně. „Bylo to mnohem víc než úlet a ty to dobře víš. Mluvit můžeme později.“

Odhmul si vlasy z tváře a zadíval se na ni. Cítila se nesvá z té situace a nahoty. Usmál se. „My ale vypadáme. Tak to mužem udělat jen jedno jediné.“

„A co?“

Pořád s úsměvem na rtech jí sundal druhou lodičku a vzal ji do náruče. „Prostě tohle,“ řekl a hodil ji přes palubu.

Před dopadem stihla jen krátce zaječet. A pak už se vynořila jako zuřivá fúrie s mokkými vlasy v obličejí. „Ty parchantě mizernej! Ty idiote!“

„Já to věděl.“ Vyběhl na můstek a chvíli se smál jako šílenec. „Já věděl, že budeš k sežrání, když tě rozčílím.“

Pak skočil do vody a připojil se k ní.

TŘINÁCT

JEŠTĚ NIKDO SE K NÍ NECHOVAL TAK jako Phillip. Sybill nedokázala říct, co si o tom myslí ani co s tím bude dělat.

Byl tvrdý, náruživý a majetnický. Podle vlastních slov způsobil smrt. Vzal si ji několikrát. I když nemohla říct, že by vysloveně protestovala, do civilizovaného svádění to mělo opravdu daleko.

Ještě nikdy nespala s mužem, kterého znala tak krátce. Bylo to neopatrné, nebezpečné a nezodpovědné chování. I přes silnou tělesnou přitažlivost. Bláznovství!

A co hůř, cítila, že by si to chtěla zopakovat.

Teď ji vezl zpátky na hlavní nábřeží St. Christopheru a byl dokonale spokojený sám se sebou. Nikdy by nepoznala, že právě prožil víc než hodinu divokého sexu.

Kdyby se toho sama neúčastnila.

Nepochybovala, že to jen zhorší jejich už beztak těžkou situaci. Měli by se začít chovat rozumně a prakticky. Snažila se alespoň trochu si vysušit vlasy ve větru.

Konverzace, uvědomila si, překoná mezeru mezi sexem a zdravým rozumem.

„Kde jsi vlastně vzal ty jizvy?“

„Které?“ zavolal přes rameno, ale dobře věděl, na co se ptá. Většina žen to chtěla vědět.

„Ty na prsou. Vypadají jako po operaci.“

„Hmm. Další dlouhé povídání.“ Tentokrát se usmál. „Dnes večer bych tě tím nudil.“

„Večer?“

Miloval ten její výraz, když přemýšlivě vraštila obočí. „Máme rande, zapomnělas?“

„Alejá... Hmmm.“

„Pořád tě přivádím do rozpaků, co?“

Uraženě si smetla vlasy z tváře. „A dobře se tím bavíš.“

„Miláčku, ani nevíš, jak moc. Pořád se mě snažíš nacpat to těch svých škatulek a já z nich zase vylézám. Připadal jsem ti jako snadno čitelný měšťák, který má rád dobré víno a vzdělané ženy, jenže to zdaleka není celý obrázek.“

Vjel do přístavu, stáhl plachty a nastartoval motor. „Tys na první pohled působila jako dobře vychovaná, inteligentní profesionálka, která si potrpí na bílé víno a muže si drží hezky od těla. Ale to taky není úplně všechno.“

Vypnul motor a nechal loď doplout ke břehu. Kamarádsky ji zatahal za vlasy a teprve pak zajistil lana. „Myslím, že si oba užijem ještě dost zábavy, než ty obrazy doplníme.“

„Pokračování takového vztahu je...“

„Nevyhnutelné,“ dokončil za ni a nabídl jí ruku. „Neztrácej čas nějakým předstíráním. Říkejme tomu třeba základní pudy.“ Na molu to ihned stvrdil vášnivým polibkem. „U mě to funguje dobře.“

„Tvoje rodina bude proti.“

„A souhlas rodiny je pro tebe důležitý.“

Jistě.“

Já netvrdím, že pro mě ne. Ale za jiné situace by jim po tomhle nic nebylo.“ Pocítil rozmrzelost. „I tak je to moje rodina a moje starost.“

„Možná se ti to bude zdát směšné, ale nechtěla bych udělat nic, co by mohlo ublížit Sethovi.“

Já taky ne. Ale taky nemůžu nechat desetiletého kluka soudcovat můj soukromý život. Uklidni se, Sybill.“ Pohládl ji po tváři. „My přece nejsme Montekové a Kapuleti.“

„Ty mi taky nepřipadáš jako pravý Romeo,“ vrátila mu smeč.

Rozesmál se. „Tak to se musím víc snažit. Zatím ale zůstaneme sami sebou. A teď se běž trochu prospat, vypadáš unaveně. Večer se můžeme spokojit s hotelovou službou.“

„Co...“

„Vino přinesu já,“ zavolal a naskočil zpět do jachty. „Mám láhev Chateau Olivier a moc se na ni těším,“ překřikoval motor. „A strojit se nemusíš,“ dodal s uličnic-kým úsměvem a odjel z doslechu.

Měla chuť taky něco zakřičet, ale ovládla se. Místo toho tam stála v drahém pomačkaném kostýmu, s vlasy rozčuchanými a důstojností a srdcem nalomenými.

Cam to poznal okamžitě. Rychlá projížďka za větrného dne dokáže chlapa uvolnit a pročistit mu hlavu, ale jen jedna věc způsobí tak líně spokojený výraz.

Přesně takový úsměv měl na tváři Phil, když zajížděl k rodinnému molu a hodil mu lano. No počkej, pomyslel si Cam.

Chňapl za lano a prudce s ním cukl. „Ty parchantě nechutnej!“

Phil jen povytáhl obočí. Takovou reakci čekal, i když ne tak brzy. Už předem si přikázal zachovat klid. Jako vždy srdečné přivítání u Quinnů...“

„Myslel jsem, žeš už přestal přemejšlet svým kolíkem!“

Už méně klidný, než zamýšlel, vystoupil Phil z lodi a postavil se před bratra. Taky okamžitě poznal, že se Cam chystá ke rvačce. „Někdy nechám svému kolíkoví vlastní názor, i když se dost často shodneme.“

„Ty ses buď zbláznil, nebo ti na Sethovi vůbec nesejde!“

„Sethovi nikdo neublíží, o to se postarám.“

„Aha. Takže tys ji píchal pro jeho dobro.“

Phillip vymrštil ruce, a než si uvědomil, co dělá, držel Cama pod krkem. Tvrdým pohledem si zblízka měřili jeden druhého. „Vy jste s Annou trhali prostěradla letos na jaře. Jak moc jsi myslel na Setha ty, kdyžs ji měl pod sebou?!“

Camova pěst zasáhla Phillipa do brady. Rána mu zvrátila hlavu, ale stisk nepovolil. Před očima měl rudo. Odhodil Cama zpátky a chtěl se na něj vrhnout.

Vtom zaklel, protože ho zezadu zastavila čísi ruka.

„Zchladni,“ vzdychl Ethan s loktem zaklesnutým pod Philovým krkem. „Koukejte toho nechat, nebo skončíte v zálivu.“ Jeho stisk zesílil, aby dodal slovům váhu. „Krucí, Seth měl dnes těžký den, chcete mu to ještě zhoršovat?“

„Já ne,“ odsekl Cam rozhořčeně. Jemu na něm absolutně nezáleží!“

„Můj vztah se Sybill nemá se Sethem co dělat.“

„To jistě!“

„Pust' mě, Ethane.“ Protože Philův tón zněl chladně, Ethan poslechl. „A pokud vím, Came, ty ses o můj sexuální život nezajímal od chvíle, co jsme oba pálili za Jenny Maloneovou.“

„Už nechodíme na střední školu, kámo.“

„To ne. Ale vy taky nejste moji rodiče,“ dodal a postavil se tak, aby na oba bratry viděl. Musel jim to vysvětlit, protože mu na nich záleželo. „Něco k ní cítím. Ale asi mi chvíli potrvá, než zjistím, co přesně to je. Za posledních pár měsíců se můj život obrátil naruby a skoro ve všem jsem vám vyšel vstříc. Tak mi sakra nechte aspoň můj soukromej život.“

„Na to máš právo, Phile,“ ozval se Ethan a pohlédl k domu v naději, že Seth píše úkoly a nedívá se z okna. Jen nevím, jak se na tuhle část tvého soukromého života bude dívat Seth.“

„Na něco jste ale zapomněli. Že Sybill je jeho teta.“

„Na to jsme právě nezapomněli,“ odsekl Cam. „Gloria je její sestra a Sybill nám od začátku lhala.“

„Taky uvěřila lžím své sestry.“ To byl podstatný rozdíl, uvědomil si Phil. „Četl jsi prohlášení, co poslala Anně?“

Cam sykl a zasunul palce za kapsy kalhot. Jo, viděl jsem ho.“

„A jak myslíš, že jí bylo, když to musela napsat a věděla, že se to tu okamžitě roznese?“ Phil čekal. Cameron lehce pootevřel ústa. Jak moc ještě musí zaplatit?“

„Tady nejde o ni, ale o Seta.“

„Sybill je naše nejlepší obrana proti Glorii DeLaute–rové!“

„Víš jistě, že vydrží až do konce?“ zeptal se Ethan.

„To teda vím. A on potřebuje rodinu, celou svoji rodinu. Tak by to táta chtěl. Řekl mi to...“ Phil se zarazil a zamračeně pohlédl na ztemnělou hladinu.

Cam našpulil rty a vyměnil si pohled s Ethanem. Usmál se. „Asi se poslední dobou necítíš nejlíp, co, Phile?“

Jsem v pohodě.“

„To bude asi stres.“ Cam se dobře bavil. „Už párkrát jsem tě viděl, jak si mumláš sám pro sebe.“

„Nemluvíím sám se sebou.“

„Třeba si myslíš, že s někým mluvíš, ale nikdo tam není.“ Cam už se nepokrytě smál. „Stres je zabiják, Phile.“

Ethan potlačoval úsměv. Phil po něm šlehl okem. „Máte snad něco proti mému duševnímu zdraví?“

„No...“ Ethan se poškrábal na bradě, „vypadáš někdy trochu přetažený.“

„Proboha, abych nevypadal!“ Rozhodil rukama, jako by chtěl obsáhnout celý svět, který ho někdy tížil. „Deset dvanáct hodin jsem v práci, pak jedu sem a makám jak galejník v loděnici. K tomu se lopotím s účty, dělám hospodyňku a píšu s klukem úkoly.“

„Vždycky měl plno řečí,“ zamumlal Cam.

„Tak řečí?“ Phil se zatvářil výhružně, ale Cam se tentokrát jen zasmál a rozpráhl ruce.

„Ethan tě akorát hodí do vody a já se rozhodně koupat nechci.“

„Ze začátku jsem si myslel, že to byl jen takový sen.“ Phil se zmateně ohlédl na Ethana. „O čem to sakra mluvíš?“

„Asi o tvém duševním zdraví, ne?“ odpověděl Ethan zlehka. „Bylo fajn ho zase vidět. A i když ho člověk zase musel nechat jít, stálo to za to.“

Phillipovi přejel po zádech mráz. Nejisté ruce si raději strčil do kapes. „Možná bychom měli mluvit o vašem duševním zdraví, ne?“

„Mysleli jsme, že až přijde řada na tebe, poletíš za nějakým psychiatrem,“ zubil se Cam, „anebo na dlouhou dovolenou.“

„Nechápu, co říkáte.“

„Ale chápeš.“ Ethan se usadil na molu, zahoupal nohama a vytáhl si doutník. „Jsi totiž na řadě. Vypadá to, že nás bral tak, jak jsme sem přišli.“

„Pěkně postupně,“ řekl Cam a usedl vedle Ethana. „Víš, že měl rád pořádek. Já jsem s ním mluvil poprvé ten den, co jsem potkal Annu.“ Vzpomněl si na tu chvíli, kdy k němu ta krásná dívka přicházela v otřesném úřednickém kostýmu. „Tak to asi mělo bejt.“

Phil nepřestával cítit mrazení. „Jak to myslíš, žes s ním mluvil?“

„Prostě debatoval.“ Cam sebral Ethanovi doutník z pusy a potáhl si. „Taky jsem si nejdřív myslel, že mi přeskočilo.“

„Já myslel, že jen moc pracuju.“

„Jako že maluješ obrázky a vymejšíš znělky, to je teda fuška.“

„Trhni si.“ Ale pak se s povzdechem posadil vedle nich. „To se mě vážně snažíte přesvědčit, že jste mluvili s tátou? S tím, co v březnu umřel a je pochovanéj pár mil odsud?“

Cam ležérně podal doutník Phillipovi. „A ty nám chceš říct, žes ho neviděl?“

„Já na takový věci nevěřím.“

„To ti je houby platný, když se to stane,“ podotkl Ethan a vzal si doutník zpět. „Za mnou přišel naposled ten večer, co jsem požádal Grace o ruku. Měl v ruce pytlík s burákama.“

„Ježíšikriste,“ zašeptal Phil.

„Jasně jsem je cítil, stejně jako teď to cigáro.“

„Lidi přece umřou, a je to. Už se zpátky nevracej.“ Phil chvíli mlčel a čekal, než se k němu doutník zase dostane. „A ty ses ho... dotkl?“

Cam naklonil hlavu. „A ty?“

„Byl pevněj. A to přece nejde.“

„Bud' to jde,“ ozval se Ethan, „anebo jsme cvoci všichni.“

„Neměli jsme vlastně čas se s ním rozloučit a už vůbec si něco vysvětlit.“ Cam si vzdychl. „Tak nám třeba chtěl dát ještě trochu toho času. Aspoň myslím.“

„Dali nám přece s mamkou všechen čas. Od chvíle, co nás přivedli.“ Nechtěl na to teď myslet. „Ale Raye muselo hrozně zasáhnout, když se dověděl, že má dceru, kterou neznal.“

„Určitěji chtěl pomoci. Zachránit ji,“ dodal Ethan.

„Ale viděl, že už je na to pozdě,“ uzavřel Cam. „A tak chtěl pro Setha udělat všechno na světě.“

„Pro vnuka.“ Phillip sledoval, jak odkudsi vylétla volavka a zase zmizela ve tmě. To mrazení už necítil. „Musel se vidět v jeho očích, ale určitě chtěl mít jistotu. Hledal Gloriiinu matku.“

„Ale to mohlo chvíli trvat,“ uvažoval Cam. „Je vdaná a žije v Evropě. A podle toho, co říkala Sybill, ho asi ani vidět nechtěla.“

„A jemu už nezbýval čas,“ dokončil Phillip. „Ale my teď známe pravdu a doděláme to za něj.“

Sybill nechtěla spát. Raději si dala horkou sprchu a pak se chystala zavolat matce a požádat ji o podobné prohlášení, jako sepsala ona sama.

Místo toho padla tváří na postel, na chvíli zavřela oči a okamžitě usnula.

Vzbudilo ji klepání na dveře. Vyškrábala se na nohy a doklopýtala k vypínači. V polospánku šla otevřít, a když spatřila Phillipa, zaskočeně si povzdechla.

Phil přešel pohledem její rozčuchané vlasy a pohodlný župan. „No, říkal jsem, že se nemusíš strojit.“

„Promiň, usnula jsem.“ Rozpačitě si prohrábala vlasy. Mrzelo ji, jak vypadá, zvláště když on byl tak svěží.

„Jestli jsi ještě unavená, přijdu později.“

„Ne, já... Když teď půjdu spát, probudím se ve tři ráno.“ Ustoupila, aby mohl projít. Jenom se obléknu.“

Jen si nech tohle, je to pohodlné,“ navrhl a přitáhl ji k sobě, aby ji na uvítanou políbil. „Už jsem tě nahou stejně viděl. A byl to báječný pohled.“

Ještě pořád se jí pocit důstojnosti nevrátil. „A nehodlám tvrdit, že to byla chyba.“

„Tak fajn.“ Odložil láhev s vínem na konferenční stůl.

„Ale,“ řekla trpělivě, „moudré to taky nebylo. A my jsme snad rozumní lidé.“

„Mluv za sebe, doktorko. Já totiž přestávám rozumně uvažovat vždycky, když ucítím tvoji vůni. Co je to vlastně zač?“

Odtáhla se, protože se k ní začal naklánět. „Phillipe.“

„Sybill.“ Zasmál se. „Co kdybych se choval civilizovaně a netáhl tě do postele, dokud se trochu neprobudíš?“

„Oceňuju tvoji zdrženlivost.“

„To bys měla. Máš hlad?“

„Proč máš pořád potřebu mě krmit?“

„Ty jsi přece psycholog,“ pokrčil rameny. „Mám víno. Co skleničky?“

Povzddechla si. Potřebovala s ním mluvit. Dostat jejich vztah zase pod kontrolu a požádat ho o radu. Mohl jí pomoci získat zpět Sethovo přátelství.

Přinesla dvě hotelové sklenky ze silného skla, ale Phil ohnul nos. „To je přímo urážka pro tak skvělé víno.“

„Promiň, zapomněla jsem si přibalit své waterfordské sklo.“

„Tak příště.“ Nalil zlatavé víno do sklenic a jednu jí podal. „Na začátky, středy a konce. Zdá se, že právě prožíváme všechny tři.“

Jak to?“

„Šaráda skončila, týmová práce je v plném proudu a milenci se z nás právě stali. Náš vztah je vážně zajímavý.“

„Týmová práce?“ Sybill se chytila toho, co ji nejméně zaráželo.

„Seth je Quinn a s tvou pomocí to brzy bude oficiální.“

Zadívala se do sklenice. „Je tak důležité, aby měl vaše jméno?“

„Dědečkově jméno,“ opravil ji Phil. „Pro mě určitě ne tolik jako pro něho.“

„Hm, všimla jsem si, jak se celý rozzářil, když jsem mu to řekla. Profesor Quinn musel být neobyčejný člověk.“

„Oba rodiče byli výjimeční. Prožívali přesně ten vztah, co se vidí tak zřídka. Opravdové partnerství založené na důvěře, úctě a lásce.“

Nebylo příjemné pochybovat, jestli by otec tu důvěru dokázal zklamat.“

„Měli jste strach, jestli náhodou nezplodil s Glorií dítě.“ Sybill se posadila. „Bylo od ní obłudné takhle si vymýšlet.“

„Pro mě bylo rozhodně těžké žít s pocitem, že Seth může být jeho syn, opravdový syn, kdežto já jen náhražka. Rozum říkal něco jiného,“ vzdychl a posadil se vedle ní, „ale někde hluboko se ozývala taková lítost. Obyčejně ve tři ráno.“

Alespoň v něčem jim tedy mohla pomoci, uvědomila si. I když jen nepatrně. „Zavolám matce, aby moje prohlášení potvrdila. Nevím, jestli bude ochotná to udělat. Pochybuju o tom.“

„Týmová práce, vidíš?“ Vzal ji za ruku a přitiskl si ji na tvář. Zpozorněla.

„Jsi nějaký odřený.“

„Hm.“ Zapitvořil se. „Cam má pořád děsně rychlou levačku.“

„On tě uhodil?“

Tomu nehranému zděšení v jejím hlase se musel zasmát. „Dal bych mu první, ale předběhl mě. Takže mu ještě jednu dlužím. Nemohl jsem mu to vrátit, protože mě Ethan držel pod krkem.“

„Proboha.“ Vyskočila na nohy. „To bylo kvůli nám. Kvůli tomu, co se stalo dneska na lodi. Věděla jsem, že ti to způsobí problémy v rodině.“

„No jo,“ připustil, „bylo to kvůli nám, ale vysvětlili jsme si to. Sybill, my tři jsme do sebe mlátili, co se známe. To je taky taková rodinná tradice. Stejně jako recept na tatkovy vafle.“

Pěsti a vafle? Byla z toho zmatená. „Vy jste se běžně prali?“

„Jistě.“

Stiskla si prsty spánky, jako by se to snažila pochopit. Ale nedařilo se. „Proč?“

Zamyslel se a pak se usmál. „Prostě jen tak.“

„Chceš říct, že vám rodiče takové násilnické chování tolerovali?“

„Matka byla dětská lékařka a vždycky nám rány sešila.“ Naklonil se a dolil si víno. „Asi bys měla vědět všechno, nejen to, že nás adoptovali.“

Ohlédl se k počítači, protože tohle už si zjistila.

„Ano, znáš některá fakta, ale nevíš, co znamenají.“

Ptala ses na mé jizvy, ale těmi to nezačalo. Začalo to Camem. Ray ho chytil, když kradl matčino auto.“

„Kradl auto?“

„Přímo před domem. To mu bylo dvanáct. Utíkal z domu a byl na cestě do Mexika.“

„Ve dvanácti letech?“

„Přesně tak. První z Quinnových zlobivých hochů.“

Zvedl sklenici, jako by připíjel nepřítomnému bratrovi. „Taky byl bité dítě, tentokrát opilý otec. Tak se rozhodl utéct, nebo umřít.“

„Ach.“ Opatrně se posadila na pohovku.

„Omdlel. Ray ho donesl domů a matka ošetřila.“

„To ani nevolali policii?“

„Ne. Cam měl strach a matka ihned rozpoznala příznaky soustavného týraní. Trochu se poptali, všechno vyřídili a dali mu nový domov.“

„Jen tak si ho vzali?“

„Moje matka jednou řekla, že jsme stejně odjakživa patřili k ní. Že jsme se jenom našli později. Pak tu byl Ethan. Jeho matka šlapala chodník v Baltimoru, taky byla na drogách a občas ho z nudy zkopala. A pak jednou přišla na báječnej nápad přivydělat si tím, že ho prodá zvrhlíkům.“

Sybill držela sklenici oběma rukama a mírně se pohupovala. Nevěděla, co říct.

„Vydržel to několik let. Pak se na ně jeden kunčoft naštvál, a protože se pustil hlavně do ní, a ne do děcka, začala se bránit. Nakonec ho bodla a utekla. Když přijeli policajti, našli tam Ethana a odvezli ho do špitálu. Tam právě hostovala Stella.“

„A taky si ho vzali,“ zašeptala Sybill.

„Hm, zkráceně řečeno.“

Dívala se na něho přes kraj sklenice. Svět, který popisoval, neznala. Věděla, že existuje, ale nikdy se k tomu jejímu ani nepřiblížil. Až teď.

„A ty?“

„Moje matka dělala striptérku v baltimorských barech, občas šlapala anebo si jinak pochybně přivydělávala.“ Trhl rameny. „Tátu

jsem neznal. Prý seděl za loupežné přepadení, a když ho pustili, rozhodně nás nehledal.“

„A ona... tě taky bila?“

„Někdy, jenže jsem brzy vyrostl, a tak dostala strach, že jí to vrátím.“ Ostře se ušklíbl. „A dobře dělala. Moc jsme se jeden o druhého nestarali. Občas jsem u ní přespál, ale jinak jsem se musel živit sám. Kradl jsem, co se dalo, a byl jsem v tom fakt dobřej,“ pyšně se usmál, „zatraceně dobřej. Ale zase nic velkého, jen takový věci, co se daj rychle prodat nebo vyměnit za drogy. A když bylo nejhůř, prodával jsem se.“

Její oči se hrůzou rozšířily a pak se zadívaly jinam.

„Boj o přežití není vždycky hezký,“ řekl na to stručně. „Většinou jsem si ale dělal, co chtěl, byl jsem mazanej a tvrdej. Občas mě sice sebrali a protáhli polepšovnamy, ale pak jsem se zase ocitl na ulici. Ještě pár roků a skončil bych nejspíš taky ve vězení – anebo v márnici. Ještě pár roků takovýho života,“ zadíval se jí do tváře, „a dopadl by tak i Seth.“

Sybilla se snažila strávit, co slyšela. „Možná se ti ty situace zdají podobné, ale...“

„Včera jsem Glorii viděl,“ přerušil ji. „Kdysi hezká žena zkažená ulicí. Nelítostné oči a vrásky u pusy. Ona a moje matka by se okamžitě poznaly.“

Co na to mohla říct, když sama měla stejný pocit? Já jsem ji nepoznala vůbec,“ promluvila, „myslela jsem, že jde o někoho jiného.“

„Ale ona poznala tebe a věděla, jak si tě otočit kolem prstu. Stejně jako já.“

Zpozorněla. „Takže ty to na mě taky jenom hraješ?“

Možná, uvědomil si. Sám to bude muset ještě zjistit. „Právě teď odpovídám na tvoje otázky. Chceš slyšet zbytek?“

„Ano.“

„Když mi bylo třináct, myslel jsem, že už se vyznám. Pak jsem ale skončil s hlavou v příkopu a s prostřeleným hrudníkem. Náhodná pouliční přestřelka. Nesprávné místo v nesprávnou dobu.“

„Postřelili tě?“

„Tak tak. A málem jsem to nepřežil. A jeden z těch doktorů, co mě dávali dohromady, se znal se Stellou Quinnovou. Přišli se za mnou s Rayem podívat. Nejdřív jsem je měl za pitomce a podivíny, ale šel jsem s nimi. Matka se mnou stejně nechtěla nic mít a býval bych skončil v past'áku. Tak jsem toho chtěl využít, než se postavím na nohy, a pak jim něco sebrat a zmizet.“

Kdo byl ten chlapec, kterého jí tu popisoval? Jak ho jen mohla spojovat s mužem, co seděl vedle ní? „Tys je chtěl okrást?“

„Živil jsem se tím. Jenže oni...“ Jak jen vysvětlit tu zázračnou věc? „Prostě to se mnou vydrželi. Dokud jsem si je nezamíloval tak, že jsem byl ochoten udělat cokoli, jen aby na mě byli pyšní. Ne doktoři v nemocnici, ale Ray a Stella Quinnovi mi zachránili život.“

„Kolik ti bylo let, když jsi k nim přišel?“

„Třináct. Ale nebyl jsem dítě jako Seth. Ani oběť jako Cam s Ethanem. Já jsem si vybíral sám.“

„To se mýlíš.“ Poprvé, co ho znala, vztáhla ruku, vzala jeho tvář do dlaní a něžně ho políbila.

Zasáhlo ho to. Chytil ji za zápěstí a zadíval se jí hluboko do očí. „Takovou reakci jsem nečekal.“

Ani ona netušila, že se tak zachová. Pocítila pouze obdiv k muži, jímž se dokázal stát. „A jak na to lidé obvykle reagují?“

„Nikdy jsem to nikomu mimo rodinu neřekl.“ Zmohl se na úsměv. „Kazilo by mi to image.“

Dojatě se opřela o jeho čelo. „Měl jsi pravdu. Mohl tak dopadnout i Seth,“ zašeptala. „Tvůj otec zachránil i jeho. On a celá tvoje rodina, zatímco ta moje neudělala vůbec nic.“

„Ty přece něco děláš.“

„A jen doufám, že to bude stačit.“ Když se k ní jeho ústa naklonila, přijala je jako sladkou útěchu.

ČTRNÁCT

PHILLIP ODEMKL LODĚNICI V SEDM

ráno. Bratři mu dali co proto, že předešlý den nepracoval a minulou neděli si klidně vzal volno. Pocit viny ho přiměl vstát o něco dříve a dohnat v klidu alespoň účetnictví.

Cameron se měl objevit asi za hodinu a Ethan až odpoledne, protože právě vrcholil podzimní lov krabů.

Phil rozsvítil, naladil rádio a o pár minut později už byl zabořený v papírech.

Měl dojem, že dlužili každému, na koho se podívali. Pojišťovně, pile, majiteli stodoly, a dokonce i firmě MasterCard. Poctivě sepisoval sloupce číslic, ale dvě a dvě nějak odmítaly být víc než čtyři. Ještě že jim první loď přinesla tak slušný zisk, to je alespoň chvíli udrží nad vodou.

Vtom uslyšel dole klapnout těžká vrata.

„To se tam zase schováváš?“ zavolal Cam.

„Jo, děsně si tu užívám.“

„Někdo by měl taky pořádně pracovat.“

Phil se krátce zasmál. Pro Cama byla opravdová práce jen ta manuální. „Tak dobře,“ vypnul počítač, výplatní šeky zasunul do kapsy a vydal se po schodech dolů.

Cam si už zapínal kutilský pás s nástroji. Phil se díval, jak opatrně sundal snubní prsten a schoval ho do kapsy.

Stejně tak si ho po práci nikdy nezapomněl nasadit, usmál se v duchu Phil. Prsteny se mohly velmi snadno za něco zachytit a připravit člověka o prst. Ani jeden z bratrů je ale nenechával doma. Byla v tom symbolu manželství snad nějaká útěcha nebo síla? uvažoval.

Zděsil se, proč se tím vůbec zabývá, a rychle tu myšlenku odsunul stranou.

Protože Cam dorazil na plac první, rádio vyhrávalo drsný rock, a ne útěšné blues, které si prve naladil Phil. Cam bratra chvíli pozoroval.

„Dneska ráno bych tě tady tak brzy nečekal. Myslím, žes prožil dlouhou noc, ne?“

„Nezačínej s tím zase.“

„Nic, nic.“ Anna už mu dala co proto, když si na Phila kvůli Sybill postěžoval. Že prý by se měl stydět, nestrkat do toho nos a vůbec mít trochu pochopení pro citový život svého bratra.

Raději by od Phila dostal dvakrát pěstí, než jednou poslouchal výlevy své ženy.

„Když tě to s ní baví, je to tvoje věc. Je na ni pěkný pohled. Ale zdá se mi trochu ledová.“

„Vůbec ji neznáš.“

„A ty jo?“ Cam zvedl smířlivě ruku, když se Phil zatvářil uraženě. Jen se to snažím pochopit. Pro Seta to bude důležité.“

„Já vím, že mu bude pomáhat. Vyrostla asi v příliš omezujícím prostředí.“

„V prostředí zazobanců.“

„Jo,“ Phil přistoupil k hromadě prken. „Soukromé školy, šoféři, kluby, služební a tak.“

„Tak ji asi není proč litovat.“

„Taky o to určitě nestojí.“ Vzal do ruky tvarované prkno. „Říkals, že se ji snažíš pochopit. Výhody určitě měla, jen nevím, jestli taky lásku svých rodičů.“

Cam trhl rameny a radši se pustil do práce. Uchopil druhý konec prkna a společně ho přiložili na plášť loď. „Připadá mi prostě chladná.“

„Zdrženlivá. Opatrná.“ Vzpomněl si, jak k němu předešlý večer vztáhla ruce. Takovou reakci u ní přece jen zažil poprvé a nemohl si být jistý, jestli Cam nemá v něčem pravdu. Jste snad s Ethanem jediný chlapi, co mají nárok na ženskou, která vyhovuje jejich vkusu?“

„To ne.“ Cam se narovnal. V Phillipově hlase zaslechl nejistotu a ještě něco jiného. Já si o ní se Setem promluví.“

„Udělám to radši sám.“

Jak chceš.“

„Taky mi na něm záleží.“ Já vím.“

„I když,“ zarazil se, „ještě nedávno to tak silné nebylo.“ ,

Chvíli pracovali mlčky. „Ale stejně jsi za ním vždycky stál,“ dodal rozhodně Cam, když bylo prkno definitivně připevněno.

„Dělal jsem to kvůli tátovi.“

„To my všichni. Tak teď to zas děláme kvůli Sethovi.“

Do **Oběda měla kostra lodi nový** dřevěný plášť. Sesazování prken bez svárů bylo náročné a zdlouhavé, ale loď pak kvalitou i vzhledem předčila všechny ostatní.

Cam to uměl se dřevem rozhodně nejlíp, ale Phil se také snažil. Jo, pomyslel si, když si prohlížel výsledek, není to špatné.

„Máš s sebou něco k jídlu?“ zeptal se ho Cam.

„Ne.“

„Krucí. Vsadím se, že Grace Ethana vybavila nějakým monstr obědem. To její smažené kuře nebo kus šunky pečené v medu...“

„Máš snad taky ženu, ne?“

Cam si odfrkl a zakoulel očima. „Jasně. Už se vidím, jak Annu přemlouvám, aby mi každý den vařila oběd. Majzla by mě tím svým kufříkem po hlavě a odmaširovala by do práce. Ale jsme dva,“ zamyslel se, „tak to mužem obrat Ethana, až přijde.“

„Radši si hodíme čtvrtákem, to bude jednodušší.“ Phil hrábl do kapsy pro minci. „Kdo prohraje, jde pro jídlo. Hlava, nebo orel?“

„Hlava.“

Phil vyhodil minci, chytil ji a pleskl s ní na hřbet ruky. Měl dojem, jako by se na něj ten orel ušklíbl. „Sakra. Tak co si dáš?“

„Karbonátek, velký chipsy a hektolitr kávy.“

„Jen si hezky ucpi cévy.“

„Minulej tejden jsem zjistil, že to tvoje tofu u Crawforda vůbec nevedou. Taký nechápu, jak to můžeš jíst. Umřeš tak nebo tak.“

„Každý si jdeme svou cestou.“ Znovu hmátl do kapsy a vytáhl Camův výplatní šek. „Na, ale neutrať to všechno najednou.“

„Hm, tak to už mám na důchod v slaměné chatrči na Maui. Máš i pro Ethana?“

Jasně.“

„A pro sebe?“

„Já to nepotřebuju.“

Cam přimhouřil oči. „Takhle to tu nechodí.“

„Já se starám o účty, takže já říkám, jak to chodí.“

„Pracuješ, tak máš mít svůj díl.“

„Nepotřebuju ho,“ řekl Phil už trochu našťavaně. „Až budu, vezmu si ho.“ Odešel pro oběd a nechal tam našťavaného Cama stát.

„Mezek jeden zarytej,“ zamumlal si Cam pro sebe.

Jak se ale na Phila mohl zlobit, když dělal takové věci. Nejdřív si stěžuje na práci, pak sám dře do úmoru. Nejdřív dá člověku do nosu, pak ho jde zvednout ze země. Jeden by se z toho zbláznil.

A teď se ke všemu trápí kvůli ženský který se možná vůbec nedá věřit. Na tuhle Sybill si budou muset ještě posvítit.

A nejen kvůli Sethovi. Phil je možná inteligentní, ale co je to chlapovi platný, když se zakouká ho hezký holky.

„A mladá Karem Lawsonová, co

pracuje v hotelu, to viděla černý na bílým. Zavolala svý mamince, a protože Biřty Lawsonová je moje kamarádka a partnerka do bridge – teda někdy se před ní taky musíte mít na pozoru – tak ta zase zavolala mně.“

Nancy Claremontová byla ve svém živlu. Kde jinde si v St. Chrisu mohla tak dobře podrbat než u Crawfordových. Její muž navíc ve městě vlastnil mnoho nemovitostí, včetně té stodoly, co si v ní ti Quinnovi –“pěkně divoká banda, co vám budu povídat“ – zařídili loděnici – „i když bůhví, co všechno tam ještě provádějí.“

Nancy se cítila být nejlépe zajištěnou paní ve městě, ale občas se taky někde musela předvést. Navlékla se do zbrusu nového kalhotového kostýmu barvy tykve a kromě cukrárny se chtěla o tu pikantní informaci podělit také ve vedlejším kadeřnictví.

Matka Crawfordová seděla v umazané zástěře za pultem a jazykem si vydouvala tvář.

„No jen považte, že ten kluk je Rayův vnuk! A ta údajná spisovatelka, co se tady prochází s nosem nahoru, má bejt sestra tý jeho matky, co vyprávěla takový věci. A řekla snad někomu pravdu? To ne! Jen se tady producíruje s Phillipem Quinnem na jachtě a kdoví, co tam ještě provádějí. Stejně ty mladý lidi dneska nemaj ani špetku morálky.“

Luskla prsty matce Crawfordové před nosem, aby svá slova názorně doložila.

Paní Crawfordová vycítila, že by Nancy brzy odbočila od tématu, a napřímila se. „Tak mám dojem,“ začala, protože věděla, že hosté v cukrárně špicují uši, „že by hodně lidí v tomhle městě mělo dostat za vyučenou za ty řeči, co o Rayovi roznášeli. Že podváděl Stellu, dej jí pánbu věčnou slávu, a tak podobně. Teď je jasný, že to nebyla pravda.“

Ostre přehlédla místnost a nejedna hlava se sklonila níž. Pak se zadívala na Nancy. „Pokud mě paměť neklame, tak i vy jste věřila tomu, co o dobrákovi Rayovi povídali.“

Nancy se upřímně naštvála. „Já, nikdy! Jen slepej by si sice nevšimnul, že je kluk Rayovi podobnej a že by teda mohl bejt z přízně, ale koho by napadlo, že právě vnuk? Kdo mohl tušit, že měl Ray někde celý ty roky dceru?“

Což znamenalo, že musel přece jen něco špatného provést, nebo ne? Asi byl v mládí dost divokej. Možná i hippie. A každý přece ví, co to znamená – třeba kouřil marihuanu, pořádal orgie a pobíhal nahatej.

Ale s tím se Nancy neměla v úmyslu svěřovat v cukrárně. Tenhle názor si nechá až do kadeřnictví.

„A že se ta dcera zvrhla ještě hůř než ty kluci, co si přived domů?“ klábosila dál. „Ta holka z hotelu musí bejt úplně stejná...“

Zmlkla, protože cinkl zvonek nade dveřmi. Ohlédla se v naději, že bude mít nového posluchače, ale rozzářila se, protože dovnitř vstoupil Phillip Quinn. Přímo jeden z účastníků toho zajímavého příběhu.

Phil okamžitě vycítil, o kom byla řeč. V cukrárně se rozhostilo ticho a všechny pohledy se obrátily k němu.

„Phillipe, tebe jsem neviděla od toho vašeho rodinného pikniku,“ zašvitořila koketně Nancy. „Ten se vám ale vyvedl.“

„To jistě.“ Phil přešel k pultu. „Prosil bych dva sendviče, jeden krutů, jeden s karbanátkem.“

„Hned to bude. Juniore!“ Syn matky Crawfordové sebou vyděšeně trhl, přestože mu bylo pětatřicet a sám byl otcem tří dětí.

„Ano, mami.“

„Obsloužíš tady ty lidi, nebo se chceš celej den jen drbat na zadku!“

Junior zrudl, cosi zamumlal a věnoval se své práci.

„Dneska jste všichni v loděnici, Phile?“

„Přesně tak, paní Claremontová.“

Rychle vybral chipsy pro Cama a pak zamířil do mléčného boxu pro krabici jogurtů.

„Že sem vždycky chodí pro oběd ten klučina...“

„Ten je dneska ve škole. Je pátek.“

„Ale jistě.“ Nancy se zahihňala a uhladila si účes. „Nějak mi to vypadlo. Ale je to hezký chlapec, že? Ray na něho byl jistě pyšný.“

„To ano.“

„Slyšeli jsme, že za ním přijela nějaká příbuzná.“

„Vy jste vždycky měla dobrý sluch, paní Claremontová. Vezmu si ještě kávu, prosím.“

„Hned, hned. Nancy, už máš dost novinek na celej tejden, jestli budeš z toho hocha ještě dlouho něco páčit, zmeškáš to svý kadeřnictví.“

„Nevím, co tím chcete říct,“ odfrkla si Nancy a šlehla po matce Crawfordové okem. „Ale stejně už musím. Dneska si jdeme se Silasem zatancovat, tak chci vypadat co nejlíp.“

Nancy vyšla z obchodu a zamířila do salonu krásy.

„A vy si taky jděte po svých,“ zaměřila se Crawfordová na ostatní zákazníky, „tady není žádné shromaždiště, určitě máte práce dost.“

Phil se uchechtl a mírně si odkašlal, když zbytek zákazníků opustil cukrárnu.

„Ta Nancy je citlivá jak hrachový lusk a taky se tak dneska oblékla,“ prohlásila pak paní Crawfordová. „Já netvrdím, že si taky nepodrbu, ale proboha, člověk v tom přece nemůže šlapat jak slon v porcelánu. Nemám ráda takový zabeďněnce.“

Phillip se s úsměvem naklonil přes pult. „Víte co, mamko, asi si změním jméno a uteču do Francie, kde si budu pěstovat svoje víno a žít klidným životem.“

Tuhle povídačku už od něho slyšela s obměnami mockrát. Zasmála se. „No jasně.“

„Ale víte, co by mi tam chybělo?“

„Ne.“

„No přece vy.“ Vzal ji za ruku a mlaskavě ji políbil, až se rozesmála.

„Hochu, ty jsi ale číslo.“ Matka Crawfordová zalapala po dechu a oťřela si slzy smíchu. Pak si povzdechla. „Nancy je hloupá, ale ne zlá, opravdu ne. Ray se Stellou pro ni byli jen lidi. Ale pro mě znamenali mnohem víc.“

„Já vím.“

„Lidi si maj zas o čem povídat, tak to je.“

„To je nám jasné.“ Přikývl. „Sybill to taky věděla.“

Crawfordová povytáhla obočí, protože pochopila, co tím Phil myslí. „Hra, to děvče je teda statečné, udělala to moc dobře. Seth na ni může bejt hrdej a na svýho dědu taky.“ Dokončila sendviče pro Phila. „Rayovi se Stellou by se určitě moc líbila.“

„Myslíte?“

„Jo. Mně se taky moc líbí.“ Zabalila sendviče do papíru. „A není vůbec nafoukaná, jak tvrdí Nancy Claremontová. Jenom stydlivá.“

Phil se natáhl pro balíček s jídlem. „Stydlivá? Sybill?“

„No jo. Snaží se, aby se to nepoznalo, ale hodně ji to stojí. A teď dones Camovi ten karbanátek, než to vystydne.“

„Froč bych se měl zajímat o bandu divnejch panáků, který žili před dvě stě lety?“

Seth seděl nad učebnicí dějepisu se žvýkačkou v puse a tvářil se otráveně. Ani Phil neměl chuť po deseti hodinách práce poslouchat jeho nářky.

„Zakladatelé našeho státu snad nebyli žádní divní panáci.“

Seth si odfrkl a zabodl prst do kresby s historickým výjevem ze zasedání kongresu. „V těch parukách a dlouhejch šatech tak rozhodně vypadaj.“

„To přece byla móda.“ Věděl, že se Seth vzpouzí jen ze zvyku, ale nemohl povolit. „A vysmívat se někomu jen kvůli šatům svědčí o nedostatku inteligence a tolerance.“

Seth se usmál. Rád si Phillipa dobíral a líbilo se mu, když skřípal zuby. Ve skutečnosti mu dějepis nevadil. Vždyť z posledního testu dostal jedničku, no ne? Jenom ho otravovalo sepisovat nudný životopis jednoho z těch lidí.

„Já ti řeknu, co tihle chlápkové byli.“ Phil se na Setha příkře zadíval, když si zase chystal nějakou průpovídku. „Mlč. Byli to totiž tvrdáci, rebelové a potížisti.“

„Tyhle, jo?“

„Pořádali tajná shromáždění, psali petice a vystupovali před lidma. Tím dávali Anglii a hlavně králi Jiřímu najevo, že jim může vlízt na záda.“ Všiml si Sethova pobaveného výrazu. „Nešlo tak

docela o daně za ten čaj, to byla spíš záminka. Prostě si už od Angličanů nechtěli nechat nic líbit. O tom to bylo.“

„Řeči a papírování nejsou žádnéj pořádněj boj.“

„Nejdřív muselo být za co bojovat, bylo třeba lidem nabídnout nějakou alternativu. Když chceš, aby vyhodili jednu věc, musíš jim dát novou, lepší. Co kdybych ti třeba řekl, že značka Bubba Bubba nestojí za nic?“ napadlo Phillipa a vzal do ruky balíček žvýkaček, co ležel na stole.

„Mně chutná,“ řekl Seth a na důkaz vyfoukl obrovskou růžovou bublinu.

„Jo, ale já říkám, že je hnusná a že ji vyráběj pěkný pitomci. Jen proto bys ji asi do koše nehodil, co?“

„Ne.“

„Ale když ti dám na vybranou, když třeba řeknu, že značka Super Bublina...“

„Super Bublina? Nech toho,“ smál se Seth.

„Jasně, že SB je lepší, dyl vydrží a stojí míň. Že když ji budeš žvýkat, budeš šťastnější a silnější. Je to žvýkačka budoucnosti, tvojí budoucnosti! SB je správná věc!“ Phil se snažil dodat svým slovům váhu. „Bubba Bubba je na nic, jen SB ti dá pocit osobní i náboženské svobody a nikdo už ti nebude tvrdit, že si můžeš vzít jen jednu.“

„Dobrý, dobrý, stačí.“ Phillip byl taky dobře praštěnej, ale aspoň s ním byla sranda. „Kde to mám podepsat?“

Phil hodil se smíchem žvýkačky zpátky na stůl. „Začínáš to chápat. Tihle muži měli velký mozek i srdce a přesvědčili i ostatní.“

Mozky a srdce, to by mohl v tom referátu použít, uvědomil si Seth. „Fajn, tak si vyberu třeba Patricka Henryho, ten z nich vypadá nejlíp.“

„Výborně. Najdi si o něm něco na počítači, seženu ti knížky v knihovně v Baltimoru. Tam toho určitě mají víc než ve škole.“

„Dobře.“

„A ten sloh co jsi měl zítra odevzdat?“

„Krucí, ty na nic nezapomeneš.“

„Jen ukaž.“

Seth zahrabal v deskách a vytáhl popsaný list papíru.

Jmenovalo se to ‚Psí život‘ a byl to popis typického dne očima štěněte. Philip se usmíval, když četl, jak Blázen vypráví o honění králíků, otravných včelách nebo o dobrodružstvích se zkušeným kamarádem Simonem.

Bože, ten kluk je ale šikovný, uvědomil si.

Blázen skončil vyprávění, stočený do klubíčka na posteli svého malého pána, a Phil vrátil slohovou práci Sethovi. „Super. Teď už aspoň víme, po kom jsi ten vypravěčský talent zdědil.“

Seth se zadíval na špičky bot. „Ray byl asi hodně chytřej, když učil na vysoký škole.“

„Byl. A kdyby o tobě věděl, udělal by něco už mnohem dřív.“

„No jo.“ Seth jen trhl ramenem.

„Zítřka budu mluvit s právníkem. Třeba to všechno trochu urychlíme a Sybill nám pomůže.“

Seth vzal do ruky tužku a začal si čmárat na papír. „Nebo si to rozmyslí.“

„Nerozmyslí.“

„Lidi to přece dělaj pořád.“

„Jenže někteří svoje sliby dodržují. Třeba Ray.“

„Ale ona není Ray. Přišla mě sem špehovat.“

„Protože chtěla vědět, jestli se máš dobře.“

„Mám se dobře, takže zas může odjet.“

„Někdy je těžší zůstat,“ zašeptal Phil. „Musíš na to mít víc odvahy. Lidi už si tady o ní vyprávějí a sám víš, jaké to je.“

„To jsou pitomci.“

„Možná, ale stejně to bolí.“

To Seth věděl moc dobře. „Prostě se ti líbí.“

„Je hezká, ale některé věci to změnit nemůže. Člověče, tolik lidí se o tebe ještě nikdy nestaralo.“ Počkal, až se na něho chlapec zadívá. „Mně to taky chvíli trvalo. Ze začátku jsem se o tebe staral hlavně kvůli Rayovi.“

„Ale nechtělo se ti.“

„Ne, otravovalo mě to. Taky jsi pěkný klacek. Ale postupně se to začalo měnit, a najednou jsem to nedělal už jen kvůli němu.“

„Vytáčelo tě, že jsem možná jeho syn, co?“

Tak, pomyslel si Phil, tím vzalo za své moje přesvědčení, že se před dětmi dá něco utajit. „Tak trochu, až do včerejška jsem měl strach, jestli opravdu nepodváděl naši mámu a jestli nejsi jeho syn.“

„Ale stejně jsi na ten nápis dal i moje jméno.“

Phil chvíli zíral a pak se usmál. Někdy udělá člověk správnou věc, aniž o tom přemýšlí. „Patřilo tam a ty patříš sem. A Sybill si o tebe dělala starost od začátku a my už víme proč. Když o nás někdo stojí, bylo by hloupé ho odstrkovat, ne?“

„Myslíš, že bych s ní měl zase mluvit a tak?“ Už ho to samotného taky napadlo. „Nevím, co bych jí řekl.“

„Dřív sis s ní taky povídal, tak začni tam, kde jste skončili.“

„Hm, snad by to šlo.“

„A co tvoje narozeniny příští týden?“

Seth sklonil hlavu, aby nebyl vidět jeho upřímný úsměv. Nemohl tomu uvěřit – rodinná slavnost a pak mejdan s kamarády. Mohl si vybrat jídlo a Grace s Annou už kolem toho nadělaly povyku...

„Co kdybychom ji na tu večeři pozvali taky?“

Úsměv se mu vytratil z tváře. Já nevím. Třeba. Stejně by asi nepřišla.“

„Tak já se jí zeptám. Mohl by z toho kápnout další dárek.“

„Jo?“ Úsměv se vrátil na své místo. „Nějaký fakt dobřej žejo?“ „Jasně.“

PATNÁCT

JEDEN A PŮL HODINY TRVAJÍCÍ SCHŮZKA

s právníkem Sybill vyčerpala. Myslela, že je na ni dobře připravená. Vždyť se smluvili už v pondělí a dnes je středa.

Přesto si neuměla předem představit, jak je nepříjemné vyprávět cizímu člověku, třebaže profesionálovi, o chybách a tajemstvích své rodiny. Alespoň to mám za sebou, pomyslela si s povzdechem.

Teď ji čekala cesta v dešti a dopravní špičce zpátky do St. Chrisu.

Rozhodla se, že se předtím trochu projde, i když déšť zrovna nepolevoval. Vytáhla deštník a vydala se k přístavu. Upravené nábreží a starobylé lodě měly svůj půvab i v tomhle počasí. Na moři se vzdouvaly ocelově šedé vlny a nebe s nimi na obzoru splývalo.

Většina turistů se schovala před deštěm.

Sybill se najednou cítila osaměle a bezvýznamně a marně přemýšlela, co bude dělat dál.

S povzdechem se obrátila směrem k řadě obchodů. Na pátek byla pozvaná na narozeniny svého synovce, uvědomila se. Nejvyšší čas sehnat nějaký dárek.

Přebírání malířských potřeb jí trvalo celou hodinu. Tak se zabrala do porovnávání štětců, barev a papírů, že si stěží všimla rozzářených očí prodavačky. Už víc než šest let Sethovi žádný dárek nekoupila a chtěla mu všechno vynahradit.

Víc než půl hodiny se trápila s výběrem truhlice, do níž by se všechny ty věci mohly ukládat. Nakonec zvolila prostý kufřík z ořechového dřeva, který by se desetiletému klukovi mohl asi nejvíc líbit. Byl pevný a při troše slušného zacházení mohl vydržet celé roky.

A po letech si na ni Seth při pohledu na ten kufřík třeba v dobrém vzpomene.

„Váš synovec bude jistě nadšený,“ nechala se slyšet prodavačka a zvesela sčítala jednotlivé položky na kase. „To jsou samé kvalitní potřeby.“

„Je to talentovaný kluk.“ Sybill si začala kousat nehet, třebaže tenhle zlozvyk už před lety opustila. „Můžete mi to zabalit?“

„Jistě. Janice! Pojd' sem, prosím. Jste odsud?“

„Ne, váš obchod mi doporučil přítel.“

„To nás moc těší. Dělá to pět set osmdesát tři dolarů, šedesát pět centů.“ Prodavačka se na ni zářivě usmála. „Jak budete platit?“

„Pět set...“ Sybill polkla na prázdno. Musela se dočista zbláznit. Skoro šest set dolarů za dárek pro dítě? Jistě přišla o rozum. „Berete Visa kartu?“ špitla.

„Samozřejmě.“ Prodavačka se natáhla pro zlatou kartu.

„Ještě byste mi možná mohla poradit...,“ Sybill nahmátla adresář a nalistovala písmeno Q, „...jak se dostanu na tuhle adresu?“

„Ano, to je hned tady za rohem.“

Bohužel, pomyslela si Sybill. Kdyby Phil bydlel o něco dál, třeba by odolala pokušení ho navštívit.

Není to dobrý nápad, přesvědčovala se, když zápasila s obrovskými taškami a deštníkem. Vždyť ani nemusí být doma. V sedm večer mohl večeřet někde venku. Silnice už nebyly tak ucpané –udělala by lépe, kdyby se vrátila k autu a odjela.

Vždyť mu ani předem nezavolala. Jenže mobil měla v kabelce. A kam by v tom lijáku odložila tašky? Jestli ten dům nenajde do pěti minut, slibovala si, obrátí se a půjde k parkovišti.

Vysoký, elegantní věžák našla za méně než tři minuty a i přes vnitřní nervozitu vstoupila do vyhřáté a suché haly.

Důvěrně známá noblesa a vkusné zařízení by jí mohly dodat sebedůvěru, kdyby se necítila jako zmoklá krysa v luxusním letadle.

Copak si předem nezakázala sem chodit? Ani Phillipovi neřekla, na kdy si domluvila schůzku s právníkem, aby jí to setkání sám nenavrhl.

Vždyť se viděli v neděli. Proč tedy už teď cítila tak neodbytnou touhu ho zase spatřit? V duchu se proklela, nastoupila do výtahu a stiskla tlačítko šestnáctého poschodí.

Co se to s ní dělo? Proč se chová tak bláznivě? Proboha, a co když nebude doma sám?! Ta představa ji zasáhla jako rána do žaludku. Nikdy nemluvili o svých jiných vztazích. Mohl mít ještě další ženy, což by bylo velmi pravděpodobné.

Přece k němu nemůže takhle vpadnout. Poruší tím všechny zásady dobrého vychování, které jí odmalička vštěpovali. Z posledních sil se snažila přesvědčit sama sebe, aby se obrátila a odešla, než se celkem znemožní.

Neměla ponětí, jaká síla ji to vytáhla z výtahu a postavila před dveře číslo 1605.

Nedělej to, nedělej to, nedělej to, křičela na sebe v duchu, ale její prsty už tiskly zvonek.

Bože, co jsem to provedla? Co mu jenom řeknu?

Prosim, ať alespoň není doma, zaprosila těsně před tím, než se dveře otevřely.

„Sybill?“ Zatvářil se překvapeně a roztáhl ústa v úsměvu.

Okamžitě začala drmolit. „Omlouvám se... měla jsem zavolat. Nechtěla jsem... Musela jsem přijet, ale...“

„No tak, dej mi to. Zruinovala jsi obchod?“ vzal jí z ruky mokré tašky. „Pojď dál.“

„Měla jsem zavolat, já...“

„Neblázni.“ Odložil tašky a pomohl jí z pláště. „Byl bych tě vyzvedl, jsi celá mokrá.“

„Byla jsem u toho právníka, a nejsem zvyklá jezdit v takové zácpě,“ vysvětlovala dál. „Vlastně nejsem zvyklá řídit vůbec.“

Se zájmem se na ni zadíval. Tváře jí zrudověly, ale patrně ne chladem. Mluvila přerývaně a nevěděla, co s rukama.

„Uvolni se.“ Přejel jí rukama po ramenou, aby ji trochu zahřál.

„Nezlobíš se, že jsem tě přepadla?“

„Vůbec ne. Mělas ale štěstí, před půl hodinou bych ještě nebyl doma.“ Přitáhl si ji blíž. Jen klid.“

„Dobře.“ Zavřela oči a začala zhluboka dýchat.

Usmál se. „Tahle metoda opravdu funguje?“

„Studie jasně prokázaly, že kyslík a soustředění uvolňují stres.“

„Aha. To já jsem si vypracoval vlastní studii. Zkusme to takhle.“ Přisál se k jejím rtům a přesvědčivě je chvíli zahříval. „Tohle pomáhá mně. Co tobě?“

„Orální stimulace má také prokázaný účinek.“

Zařehotal se. „Ty mě úplně poblázníš! Co takhle trochu vína?“

„Dala bych si, ale řídím.“

Dnes večer určitě ne, pomyslel si, ale jenom se usmál. „Posad se, hned jsem tady.“

Když odešel do vedlejší místnosti, začala se rozhlížet kolem. Velkému pokoji dominovala temně zelená sedací souprava. Na stolku před ní stála nádherná skleněná loď a několik svíc v zelených kovových stojanech.

Bílé stěny byly posety různými uměleckými výtvary ve vkusných rámech. Všimla si reprodukce Miróovy malby a *Podzimu* od Alfonse Muchy. Zaujala ji kožená stolička ve tvaru malého selete.

„Líbí se mi tvé prase.“

„Mně taky. Ale řekni mi radši, jakýs měla den.“

„Ani jsem se nezeptala, jestli nemáš něco v plánu.“

„Ted už ano,“ odpověděl a dovedl ji k pohovce ve tvaru písmene

U.

„Byla jsi za právníkem?“

„Věděls to?“

„Ano, je to můj dobrý známý.“ Ve skutečnosti byl Phil velmi zklamaný, že mu Sybill o smluvené schůzce neřekla. „A jak to šlo?“

„No, je zcela přesvědčený, že máte trvalou péči zajištěnou. Prohlášení od mé matky jsem ale získat nedokázala.“

„Ještě se zlobí?“

Sybill se napila vína. „Zlobí, a navíc lituje, že se mi vůbec svěřila.“

Vzal ji za ruku. „Musí to pro tebe být těžké.“

Zadívala se na jejich propletené prsty. Jak snadno se uměl dotýkat druhých – jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. „Už jsem velká holka. A pochybuju, že by se ten malý skandál dostal k matce přes Atlantik, i když to v St. Chrisu lidi tolik zajímá. Takže se z toho jistě rychle dostane.“

„A ty taky?“

„Život jde dál. Až bude Seth právně váš, nebude mít Gloria důvod dělat vám potíže. Sobě je asi bude dělat dál, ale tomu se nedá pomoci.“

„I pak bude Seth tvůj synovec. A nikdo z nás ti nechce bránit, abys ho navštěvovala a byla součástí jeho života.“

„Já nejsem součástí jeho života,“ řekla stroze. „A bylo by ode mě nevhodné připomínat mu jeho minulost. Je zázrak, že ho Gloria nestihla poznamenat ještě hůř. Pocit bezpečí zná jen díky tvému otci a tvé rodině. Mně nevěří, Phillipe, a nemá k tomu důvod.“

„Důvěru si člověk musí zasloužit.“

Vstala a přešla k oknu, za nímž svítila světlá velkoměsta. „Když se tebe Quinnovi tehdy ujali, udržoval jsi kontakt se svou matkou a přáteli z Baltimoru?“

„Moje matka byla šlapka, která litovala i každého doušku vzduchu, co jsem vydýchal. A moji kamarádi byli dealeri, feťáci a zloději. Nikoho z nich už jsem vidět nechtěl.“

„I tak mi určitě rozumíš,“ otočila se k němu. „Rozumím, ale nesouhlasím.“

„Seth by souhlasil.“

Odložil sklenici s vínem. „Chce tě mít na svých narozeninách.“

„Ty mě tam chceš mít,“ opravila ho, „a jsem ti vděčná, žes ho přesvědčil.“

„Sybill...“

„To mi připomíná,“ mávla směrem k taškám, „že jsem našla ten tvůj obchod.“

„Tohle?“ zíral. „Tohle všechno?“

Sybill si okamžitě začala okusovat nehet. Je toho moc, věděla jsem to. Přehnal jsem to. Ale něco z toho si třeba můžu nechat pro sebe...“

Přešel k taškám a nakukoval dovnitř. „To všechno?“ Se smíchem zavrtěl hlavou. „Bude štěstím bez sebe.“

„Nechci, aby měl dojem, že si ho uplácím. Nevím, co to do mě vjelo. Nějak jsem se nemohla zarazit.“

„Být sebou, nesnažil bych se pořád zpytovat sám sebe za všechno hezké, impulzivní a ztřeštěné, co udělám.“ Jemně ji zatahal za ruku. „A přestaň si okusovat nehty.“

„Já si přece ne...“ Uraženě se podívala na roztřepaný nehet. „Proboha, to jsem dělala naposled v patnácti. Kde mám manikúru?“

Phil si sedl blíž a díval se, jak vytahuje nůžky a napravuje škodu. „Bylas nervózní dítě?“

„Hmmm?“

„Okusovač nehtů?“

„Jen zlozvyk, to je celé.“

„Ale o něčem vypovídá, ne, psychologůžko?“

„Možná, ale nechala jsem toho.“

„Ne tak docela. Kousání nehtů, migrény...“

„Jen občas.“

„Vynecháváš jídlo,“ pokračoval, „ještě řekni, že ses dneska stihla najíst. Tak mám dojem, že ti to dýchání na stres moc nepomáhá. Zkusme to ještě po mém.“

„Já už vážně musím jít,“ začala se odtahovat, „než bude pozdě.“

„Už je hrozně pozdě,“ lehce ji políbil. Je tma, zima a prší. Rozhodně tu musíš zůstat,“ šeptal a pohrával si s jejími rty. „Pojď se mnou do postele. Chtěl bych tě mít ve své posteli.“ Další polibek byl hlubší a vášnivější. „Chci tě svlékat z toho kostýmku kousek po kousku a podívat se, co se děje pod ním.“

„Jak ty to děláš?“ Začala přerývaně dýchat. „Když se mě dotýkáš, nedokážu si srovnat myšlenky.“

„To právě chci.“ Zajel jí rukama pod sako a dotkl se ze strany jejích ňader. „Když se chvěješ, mám chuť dělat ti všemožné věci.“

Zaplavila ji podivná horkost. Jaké... věci?“

Vydal rozkošnický hrdelný zvuk a přísál se k jejímu hrdlu. „Ukážu ti to.“ Zvedl ji do náruče.

„Já tohle nedělám,“ protestovala, když ji nesl do ložnice.

„Co?“

„Nechodím k mužům do bytu.“

„Tak to budeme považovat za změnu pravidel chování,“ odříkal a položil ji na postel, „způsobenou...“, odmlčel se a rozsvítil trojici podobných svíc, „...přímou stimulací.“

„To by snad šlo.“ Romantické světlo zdůraznilo krásu jeho obličeje. „To je tím, že jsi tak přitažlivý.“

Usmál se a vklouzl do postele vedle ní. „A ty tak slabá.“

„Obyčejně ne, protože moje sexuální touha není tak... výrazná.“

„Vážně?“ Nadzvedl ji, aby jí mohl stáhnout sako.

„To bude asi mou hormonální výbavou.“

„Jistě.“ Rozepl jí blůzu, sklonil se k oblinám ňader a jazykem zajel pod okraj podprsenky.

„Ale... ale...“ Držela pěsti zaťaté těsně vedle toho žhavého jazyka.

„Zase se snažíš přemýšlet?“

Jen zkouším, jestli to dokážu.“

„A jak to jde?“

„Špatně.“

„Mluvilas o své hormonální výbavě,“ připomněl a sledoval její tvář, když jí stahoval sukni.

„Ano? No, já...“ Zachvěla se, protože jí prstem lehce přejel po břiše.

Všiml si, že má znovu ty rozkošné podvazky, tentokrát na černých punčochách, a stejně černé krajkové prádlo.

„Moc se mi líbí, co nosíš pod kostým, Sybill.“ Líbal ji kolem pupíku a cítil, jak jí svaly vláční. Mohl ji vzít, kam jen chtěl, a to

vědomí ho omamovalo jako víno. Byl rozhodnutý brát si ji pomalu a vychutnávat společně s ní každý krok.

Stáhl pomalu punčochy z těch nádherných dlouhých stehen a prolíbal si cestu za nimi až k prstům. Měla krémově sametovou kůži.

Pak zabořil prsty i jazyk pod hedvábnou látku v jejím klíně a hladil ji tak, až zasténala. Byla horká. Všechna horkost a vlhkost se soustředila do těch míst.

A když už vzrušením nemohli dýchat, stáhl z ní poslední překážku a hltavě vychutnával její chuť, dokud nevykřikla a s rukama zacuchanýma do jeho vlasů neprožila vyvrcholení.

Lapat po dechu ji nechal jen chvíli, pak se rozhodl to zopakovat. Mohl mít všechno, co chtěl. Byla vůči němu bezmocná, nedokázala už zastavit ten slastný proud, který ji zaplavil. Byl její celý svět. Chuť jeho kůže v jejích ústech, hebkost jeho vlasů pod jejíma rukama, pohyby jeho svalů v jejích prstech.

Vzdechy a steny jí vířily v hlavě. Její jméno se neslo vzduchem jako slastný šepot. Znovu a znovu se mu nabízela a poddávala.

Tentokrát se zařaly jeho pěsti, protože chtivost dostala ostří nože.

Otevřela se pro něho, pronikl do ní a sledoval její svícemi ozářenou zlatou tvář. Jeho ruce zoufale pátraly po jejích a pak se zaklesly prsty.

Pohybovali se pomalu a s každým pohybem jimi pronikala radost jako paprsek. Viděl, jak její oči matní, ucítil napětí a stah, jak vyvrcholila.

„Zůstaň se mnou,“ šeptal, zlíbal její tvář a jeho tělo se nepřestalo pohybovat, „zůstaň se mnou.“

Neměla na výběr. Byla bezmocná proti tomu, co dával, i tomu, co vyžadoval na oplátku.

Vzrušení v ní znovu začínalo narůstat a nedalo se popřít. Když ještě jednou překonala tu mez a padala dolů, objal ji silně a připojil se k ní.

„Chtěl jsem uvařit,“ řeklo mnohem později, když bezvládně ležela na jeho těle a přicházela k sobě. „Ale myslím, že si radši něco objednáme a najíme se v posteli.“

„Dobře.“ Nechala víčka zavřená a naslouchala tlukotu jeho srdce.

„Vyspat se můžeš i zítra.“ Líně si pohrával s jejími vlasy. Přál si, aby ji tu ráno našel, toužil se vedle ní probudit. „Mohla by ses třeba projít po městě a trochu nakupovat a pak jet do St. Chrisu se mnou.“

„Fajn.“ Prostě neměla sílu protestovat. A navíc to dávalo smysl. Nechtělo se jí rozhodně jezdit v noci a v dešti autem.

„Že se vším tak souhlasíš?“

„Zastihl jsi mě ve slabé chvílce. Mám hlad, jsem unavená a stýská se mi po městě.“

„Aha, takže za to nemůže moje osobní kouzlo a sexuální zdatnost?“

Musela se usmát. „Ne, ale ty dvě věci taky neškodí.“

„Tak já ti ráno udělám skvělou omeletu a ty budeš mojí otrokyní.“

Rozesmál ji. „To se ještě uvidí.“

Jen měla strach, že už do jeho otroctví částečně padla. Srdce, i když se ho snažila umlčet, nepřestávalo vykřikovat, že ho miluje.

To by totiž byla, zhrozila se, daleko větší chyba, než za deštivého večera zaklepat na jeho dveře.

ŠESTNÁCT

KDYŽ SE DEVĚTADVACETILETÁ ŽENA

tříkrát převléká kvůli narozeninám jedenáctiletého děcka, měla by se léčit. To si o sobě myslela Sybill, když vyměnila bílou blůzu za cihlově červený rolák.

Vždyť šla na rodinnou večeři, připomněla si, a ne na recepci. Ovšem nervozitu prožívala stejnou. Na recepci, státním obědě nebo na charitativním plesu ale přesně věděla, jak se má chovat a jak obléct.

Na krk si navlékla šňůru stříbrných korálků. Příliš nastrojená, nebo ne? Co na tom vlastně záleželo? Stejně mezi ně nezapadne. Může předstírat opak, jako všichni Quinnovi, i tak se jim uleví, až konečně odejde.

Dvě hodiny maximálně, slíbila si, to přežije. Déle se rozhodně nezdří. Sčesala si vlasy dozadu a na šíji je sepnula. Když se

prohlédla v zrcadle, připadala si docela příjemná a přijatelná. Snad až na barvu svetru – není příliš odvážná? Neměla by si vzít radši něco hnědého nebo šedého?

Bože dobrý.

Zvonění telefonu ji vytrhlo z rozpaků. „Ano? Griffinová.“

„Syb, ještě jsi tam? To je dobře.“

„Glorie.“ Žaludek se jí zhoupł a raději se posadila na postel. „Kde jsi?“

„Blízko. Prosím tě, nezlob se, že jsem tě tuhle nechala ve štychu. Byla jsem dost rozhozená.“

Rozhozená, pomyslela si Sybill, to se na určité stavy docela hodilo. Podle rychlé řeči poznala, že také teď je Gloria rozhozená. „Ukradlas mi peníze.“

„Vždyť říkám, že jsem na tom byla špatně. Zpanikařila jsem. Dostaneš to zpátky. Už jsi mluvila s těma Quinnovic parchantama?“

„Na tu schůzku jsem šla, protože jsem to slíbila.“ Sybill roztáhla prsty zaťaté v pěst a snažila se mluvit klidně. „Ale měly jsme přijít spolu.“

„Já neslibovala nic. A co řekli? Co chtěj jako dělat?“

„Říkali, že se živíš prostitucí, že jsi Setha týrala a nechala ho sexuálně obtěžovat svými klienty.“

„Lháři! Zatracený lháři! Jen mě chtěj na něco nachytat, to je všechno. Já...“

„A taky říkali, žeš profesora Quinna obvinila ze zneužití a naznačila, že Seth je jeho syn. Pak jsi ho vydírala a dítě mu prodala za víc než sto padesát tisíc dolarů!“

„Samý žvásty.“

„To, cos tvrdila ty, byly žvásty, Glorie. Profesor Quinn se tě nikdy nedotkl.“

„A jak to sakra můžeš vědět?!“

„Protože to byl tvůj otec. Matka mi to řekla.“

Chvilí nebylo slyšet nic, pak jen Glorii zrychlený dech. „Takže mi něco dlužil, ne? Dost mi dlužil! Pan profesor a jeho nudnej život. Všechno to byla jeho vina! Za celý ty roky mi nedal nic. Sbíral parchanty po ulicích a mně nikdy nedal ani ň.“

„Vůbec o tobě nevěděl.“

„Tak jsem mu to řekla, ne? Řekla jsem mu, kdo jsem, a ptala se, co s tím hodlá udělat. A on jen zíral a chtěl mluvit s mou matkou. Do té doby mi nechtěl dát ani dolar!“

„Tak jsi šla za děkanem s tím obviněním.“

„Aby se začal trochu bát boha, parchant úzkoprsej!“

Nespletla se, na té policejní stanici se opravdu nespletla. Tohle byla jen nějaká cizí žena. „A když to nefungovalo, použila jsi Setha.“

„Kluk je mu podobnej, no ne? Každěj si toho všimne.“ Gloria hlasitě potáhla z cigarety. „Taky hned obrátil, když ho uviděl.“

„A dal ti peníze.“

„Ne dost. Dlužil mi. Koukej, Sybill...“ Změnila tón a začala pofňukávat. „Ty nemáš tušení, jaký to je vychovávat sama děcko. Od maličká, co se ten mizera Jerry vypařil. Nikdo mi nepomohl. Matka dokonce odmítala vzít telefon, když jsem volala, a ten panák, kterýho vydávala za mýho otce, taky. Mohla jsem dát kluka pryč. S prachama od sociálky se nedalo vyžít.“

Sybill se dívala skrze balkónové dveře ven. „Copak jde vždycky jen o peníze?“

„Tobě se to lehce řekne, kdyžs jich vždycky měla dost,“ odsekla Gloria. „Nikdy sis s ničím nemusela dělat starosti. Dokonalá dceruška. Ale teď je řada na mně.“

„Já bych ti přece pomohla. Snažila jsem se, už když jste tehdy za mnou přijeli do New Yorku.“

„Jo, zase ta stejná písnička. Sežeň si práci, dej se do pořádku... Kruci, já nechci tancovat, jak ty pískáš! Chci si žít svůj život, ne tvůj, ani kdybys mi za to platila. A to děcko je taky moje.“

„A co je dnes za den, Glorie?“

„Co? O čem to sakra mluvíš?“

„Osmadvacátého září, říká ti to něco?“

„Co by mi to jako mělo říkat? Je zsranej pátek.“

A tvůj syn má jedenácté narozeniny, pomyslela si Sybill a napřímila se. „Setba už zpátky nikdy nedostaneš, Glorie, a obě víme, že o to ti ani nejde.“

„Ty nemáš co...“

„Mlč. Přestaň to na mě hrát. Znáš tě dobře. Předstírala jsem, že ne, ale znám tě. Jestli hledáš pomoc, jsem pořád ochotná dostat tě na kliniku a zaplatit léčení.“

„Takovou pomoc nepotřebuji!“

„Dobře, jak chceš. Od Quinnů rozhodně neuvidíš ani dolar a k Sethovi se nepřibližuj. Dala jsem písemné prohlášení jejich právníkovi i kurátorce. Řekla jsem jim všechno, co vím, a když bude třeba, dosvědčím to i u soudu. Protože Seth musí zůstat tam, kde je, abys ho už nikdy nemohla zneužívat.“

„Ty čubko.“ Gloria vztekle zasyčela, ale v jejím hlase byl znát šok. „Tak ty si myslíš, že se mnou můžeš takhle vyjebat? Že mě odkopneš jako psa a spolčíš se s těma parchantama? Ale já tě zničím!“

„Můžeš to samozřejmě zkusit, ale neuspěješ. Dostalas dost, už je po všem.“

„Jsi stejná jako ona, co?“ Gloria prskala slova jako střely. „Stejná ledová držka jako matinka! Navrch dokonalá princezna a vespod jen obyčejná mrcha!“

Možná ano, pomyslela si unaveně Sybill, možná jí nic jiného nezbyde. „Vydírala jsi Raymonda Quinna, který ti nikdy neublížil. A zabralo to. Dostalas zapláceno. Na jeho syny to už působit nebude. A na mě taky ne.“

„Že ne? Tak co třeba tohle: Chci sto tisíc. Sto tisíc, nebo zajdu do novin a povím jim svůj příběh. Uvidíme, jak se pak ty tvoje knížky budou prodávat.“

„Prodej se nejspíš o dvacet procent zvýší,“ řekla Sybill klidně. „Nenechám se vydírat, Glorie. Dělej si, co chceš. Ale uvědom si jedno – ve státě Maryland je proti tobě vzneseno obvinění za držení drog a máš soudně zakázáno se přibližovat k svému synovi. Quinnovi mají důkazy. Viděla jsem je,“ pokračovala a vzpomněla si na dopisy. „Může následovat i obvinění ze zneužití dítěte. Být sebou, dala bych si pokoj.“

Zavěsila a přerušila tak proud obscénních urážek, který se na ni sesypal. Zavřela oči a položila hlavu na kolena. Žaludek se jí svíral a pomalu se začala hlásit migréna. Sybill se roztrásla po celém těle. Během telefonátu se držela, ale teď už se neovládla.

Zůstala tak, dokud neustoupila nejhorší chuť zvracet. Pak vstala, spolkla pilulky na žaludek a bledé tváře si potřela trochou zdravíčka. Vzala si sako, kabelku, dárky pro chlapce a vyšla ven.

Ten den se zdál nekonečný. Proč na svý narozeniny musí člověk sedět celý hodiny ve škole? Seth myslel na pizzu, čokoládový dort, zmrzlinu a možná budou i dárky.

Nikdy předtím k narozeninám dárek nedostal. Aspoň si to nepamatoval. Teď sice asi dojde na oblečení a další užitečný věci, ale pořád to jsou dárky...

Jestli se teda vůbec někdo ukáže.

„Kde jsou všichni tak dlouho?“ zeptal se už po několikáté.

Anna, obrněná trpělivostí, krájela brambory na domácí chipsy, které si Seth vyžádal jako součást narozeninového menu. „Dočkáš se.“

„Je skoro šest. A proč jsem měl jít ze školy rovnou domů a ne do loděnice?“

„Proto,“ řekla Anna stroze. „A nech tu lednici na pokoji,“ dodala, když ji postel otevřel a zavřel, „za chvíli se napeš až dost.“

„Mám děsnej hlad.“

„Dělám snad smažený brambory, nebo ne?“

„Myslel jsem, že je udělá Grace.“

Anna po něm šlehla okem. „Chceš snad říct, že já je neumím?“

Přece jen ho potěšilo, že se naštvala. „No, ona umí fakt dobrý.“

„Aha,“ otočila se, „takže já ne.“

„Ale jo. A stejně bude ještě pizza, tak to nevadí,“ pokoušel ji.

„Ty malej mizero!“ Anna se po něm se smíchem vrhla, ale Seth se nenechal chytit.

„Někdo klepe, jdu otevřít!“ vykřikl náhle a hnál se ke dveřím. Ale jeho veselý smích se vytratil, když rozrazil dveře a na prahu stála Sybill. „Hm, ahoj.“

Píchlo ji u srdce, ale zdvořile se usmála. „Všechno nejlepší.“

„Jo, dík.“ S podezíravým výrazem jí otevřel.

„A děkuju, žes mě pozval.“ Bezradně zvedla ruce s taškami. „Už ti můžu předat dárky?“

„Asi jo, jasně.“ Vtom úplně vytřeštil oči. „Tohle všechno?“

Téměř se zastyděla. „Ono to k sobě tak nějak patří.“
„Supr. Hele, je tady Grace.“ Obložený taškami vyběhl na verandu.

Úsměv a šťastný výraz, jakými přivítal Grace, se tak lišily od toho, jak se díval na ni. Sybill pocítila úzkost.

„Ahoj, Aubrey! Nazdar, Grace! Jdu říct Anně, že jste tady.“

Zase vletěl dovnitř a nechal Sybill bezradně stát ve dveřích. Grace vystoupila a usmála se na ni. „Zdá se, že se nemůže dočkat.“

„Hm.“ Sledovala Grace, jak vykládá tašky a krabici s dortem na střechu auta a pak se natahuje dovnitř pro Aubrey. „Nechcete pomoci?“

„Vlastně docela ano. Počkej, Aubrey, neházej sebou, nebo to nerozepnu,“ zápasila s pásem u sedačky. „Už ses nemohla dočkat, vid’? Seth je její miláček.“

„Seth? Má narozeniny. Upekly jsme dort.“

„To víš, že jo.“ Grace vytáhla Aubrey z auta a podala ji zaražené Sybill. „Nevadí? Musela mít tyhle šatičky, ale když ji nechám běhat po dvoře, okamžitě je zničí.“

„Hm, jistě...“ Sybill najednou hleděla do rozzářených očí malého andílka v růžových kanýrcích.

„Bude oslava,“ vysvětlovala Aubrey a chytila Sybill oběma rukama za tváře, aby si zjedнала její pozornost. „Taky budu mít oslavu. Budou mi tři roky. Můžeš přijít.“

„Děkuju ti.“

„Moc hezky voníš. Já taky.“

„Máš pravdu.“ Sybill pod tím roztomilým dětským úsměvem přece jen roztála. Ztuhlost se ale okamžitě vrátila, když vedle Grace zastavil Phillipův džíp a spolu s Philem vystoupil i Cam, který na ni vrhl varovný pohled.

Aubrey šťastně vykřikla. „Ahóój!“

„Ahoj, kočička,“ Cam přišel Aubrey políbit na legračně našpulené rtíky. Pak se chladně podíval na Sybill. „Dobrý den, doktorko.“

„Sybill.“ Phil ji přišel ihned podpořit stiskem ruky.

„Mám nový šaty,“ hlásila Aubrey.

„Taky jsi krásná.“

Děvčátko ihned vztáhlo ruce k Phillipovi a vklouzlo do jeho náruče. „Už jsi tu dlouho?“ zeptal se Sybill.

„Ne, právě jsem dorazila, ale nechtěla bych vám způsobit nějaké...“

„Jde se dovnitř.“ Vzal ji za ruku. „Musíme už začít oslavovat, co říkáš, Aubrey?“

„Seth dostane dárky. To je tajemství,“ zašeptala holčička a naklonila se blíž. „Co dostane?“

„Neřeknu.“ Doma ji postavil na zem a nechal běžet za Sethem. „Všechno by vykecala.“

Sybill přistoupila na hru a usmála se. „Já ale ne.“

„Ne, ale taky si můžeš počkat. A já se jdu rychle vysprchovat, než mě Cameron předběhne.“ Nepřítomně ji líbnul na tvář. „Anna ti dá něco k pití.“

„Bezva,“ vzdychla si Sybill, připravená čelit Quinnovým sama.

V kuchyni propuklo pravé peklo. Aubrey vřískala, Seth překotně mluvil, brambory se smažily. Grace pobíhala kolem sporáku, zatímco Cam přitiskl Annu žádostivě k lednici. „Víš, co se mi děje, když tě vidím v zástěře?“

„Vím, co se ti děje, když mě vůbec vidíš dýchat.“ A Anna doufala, že se to nikdy nezmění. Ted' ale přimhouřila oči. „Ruce pryč, Quinne, mám moc práce.“

„U sporáku je moc horko, nechceš se se mnou jít radši osprchovat?“

„Nechci...“ Koutkem oka zahlédla pohyb. „Á, ty jsi tady, Sybill.“ Naučeným pohybem nabrala Cama do žaludku. „Co si dáš k pití?“ „No... ta káva voní báječně.“

„Já si vezmu pivo,“ Cam se hned pro jedno natáhl, „a půjdu se dát do pořádku.“ Znovu si Sybill tak podivně přeměřil a odešel.

„Sethe, necháš ty tašky na pokoji!“ zavelela Anna a připravila Sybill kávu. Rozhodla se oddálit rozbalování dárků až do večere, aby jim Sethova teta nemohla tak rychle odejít.

„Jsou to snad moje naroзки, nebo ne?“

„Jistě, ale všechno má svůj čas. Mohl by sis třeba chvíli vedle pohrát s Aubrey. Najíme se, jen co dorazí Ethan.“

„No a kde teda trčí?“ Seth s bručením a s Aubrey v patách odešel do obývacího pokoje a Anna s Grace si vyměnily spiklenecké úsměvy.

„A pro vás dva to platí taky,“ řekla psům a do Blázna ještě pro jistotu dloubla špičkou nohy.

„Klid,“ Anna zavřela oči, „aspoň chvíličku klid.“

„Můžu vám s něčím pomoci?“

Anna zavrtěla hlavou a podala jí šálek s kávou. „Myslím, že všechno je pod kontrolou. Ethan tu bude každou minutu. A překvapení taky.“ Přešla k oknu a vyhlédla do soumraku. „Doufám, že ses naladila na pubertácký jídelníček,“ dodala. „Dnes totiž máme pizzu s feferonkami, smažené brambory, fondánové pečivo a Gracein čokoládový dort.“

„A všichni skončíme v nemocnici,“ zhodnotila jídlo Sybill, ale okamžitě se zarazila. Jenže Annu to jen rozesmálo.

„Ti, kdož jsou na smrt, tě zdraví. Ou, ou, Ethan je tady,“ zašeptala dramaticky a Grace u sporáku upustila vařečku. „Nespálila ses?“

„Ne, ne,“ kuckala Grace smíchy a přišla blíž. „Já jen... á... půjdu mu pomoci.“

„Dobře, ale...,“ Anna dokončila větu, když Grace vyběhla ze dveří, „...jsi nějaká ztřeštěná.“ Šla zachránit poslední pečené lupínky z oleje a vypnula sporák. „Cam s Philem by sebou měli hodit. Jé, ale že je krásná! Pojď se podívat.“

Sybill neodolala a stoupla si ke kuchyňskému oknu. Viděla Grace stojící na molu v posledním světle zapadajícího slunce a Ethana vedle ní. „To je loď,“ zašeptala.

„Malá plachetnice.“

„Třímetrová loďka.“ Anna se usmívala od ucha k uchu. „Dělali na ní v Ethanově domě – v tom, co teď pronajímá. Nájemníci jim dovolili použít starou kůlnu, aby se to Seth nedověděl.“

„Postavili mu loď?“

„Kradli každou volnou hodinku. Hm, bude se mu líbit. Ale, ale, co je tohle?“

„Co?“

„No tohle.“ Anna mhouřila oči. Grace něco říkala a držela Ethana za ruku. Sklonil k ní hlavu. „Tak se mi zdá, že...“ Odmlčela se,

protože Ethan k sobě Grace přitiskl, zabořil jí tvář do vlasů a kolébal ji v náruči. A její ruce vylétly vzhůru, aby ho pevně objaly. Jeje,“ Anně vyhrkly slzy z očí. „To musí být... Ona je těhotná!

„Právě mu to řekla. Vím to. Podívej!“ Stiskla Sybill rameno, když Ethan zvedl Grace ze země a zatočil s ní. „Není to nádhera?“

Ti dva teď tvořili v ubývajícím světle jednu siluetu. „Ano, je.“

„No, jen se na mě podívej!“ Anna se sama sobě zasmála, odtrhla papírový ručník a vysmrkala se. „Brečím tady jak malá. Tohle mě určitě dostane. Jasně, taky budu chtít.“ Otrhla si oči a vzdychla. „Myslela jsem, že dokážu ještě rok dva počkat. Ale asi ne. Když si představím Cama, kdybych...“ Zarazila se. „Omlouvám se,“ řekla se smíchem.

„To nic. Je hezké, že z toho máš takovou radost. A že jsi tak šťastná. Tohle je opravdu čistě rodinná oslava, a teď zvlášť. Měla bych jít.“

„Nebud' zbabělá,“ ukázala na ni Anna prstem. „Jsi tady a budeš pěkně snášet ten rámus a zkažený žaludek společně s námi.“

„Já si jen myslím...“ Nezbylo než zavřít pusku, protože do kuchyně právě vešel Ethan s Grace stále v náruči.

„Anno, my budeme mít dítě,“ řekl s pohnutím v hlase.

„Copak jsem slepá? Měla jsem nos přilepený na skle.“ Odstrčila Ethana, aby mohla Grace políbit jako první. „Gratuluju!“ Objala je oba najednou. Jsem tak šťastná.“

„Musíš nám jít za kmotru,“ políbil ji Ethan. „Bez tebe bychom se tak daleko nedostali.“

„Tak, a je to.“ Anna se doopravdy rozplakala, právě když vešel Phillip.

„Co je? Co se děje? Proč brečíš? Co je Grace?“

„Nic. Je mi báječně. Jsem těhotná.“

„Bez legrace?“ Vzal ji Ethanovi z náruče a mlaskavě ji políbil.

„Co to tady sakra vyvádíte?“ zeptal se Cam.

Phil s Grace v náruči se na něho usmál. „Čekáme dítě.“

„Jo?“ Cam povytáhl obočí. „A co na vás dva říká Ethan?“

„Cha, cha.“ Phil vrátil Grace zpátky na zem.

„Je ti dobře?“ zeptal se Cam. „Moc dobře.“

„Taky ti to sluší.“ Cam ji k sobě přitiskl a přejel jí bradou po čele. To něžné gesto Sybill téměř šokovalo. „Jsi šikula, brácho,“ zamumlal Cam.

„Dík, a můžu si teď vzít svou ženu zpátky?“ usmál se Ethan.

„Za chvilinku.“ Cam si podržel Grace na vzdálenost paže. „Jestli se o tebe a toho malého Quinna tam nebude dobře starat, nařežu mu za tebe.“

„Tak dočkáme se dneska tý večere?“ zavolal Seth, který se objevil na prahu. „Proč Anna a Grace brečí?“ Přelétl vyčítavým pohledem místnost. „Co je?“

„Jsme šťastný,“ popotáhla Grace a vzala si od Sybill kapesník. „Budu mít miminko.“

„Fakt? Jů. To je super. Vážně. A Aubrey už to ví?“

„Ne, řekneme jí to s Ethanem za chvilíčku. Ale teď ji přivedu, protože se musíš jít na něco podívat ven.“

„Ven?“ Rozběhl se ke dveřím, ale Phillip mu zastoupil cestu.“

„Ještě ne.“

„Co tam je? No tak, pusť, dělej.“

„Měli jsme mu zavázat oči,“ navrhl Phil.

„Měli jsme mu dát roubík,“ ozval se Cam.

Ethan to vyřešil jednoduše. Popadl Setha a hodil si ho přes rameno. Pak mrkl na Grace a Aubrey a zamířil ven.

„Snad mě tam zase nechceš hodit?!“ Seth sebou házel a nadšeně se hihňal. „No tak, voda je děsně studená!“

„Srabe,“ ušklíbl se Cam, když Seth na Ethanových zádech zvedl hlavu.

„Jestli to uděláte,“ vyhrožoval, „vezmu nejmní jednoho z vás s sebou!“

„Jen se nekasej.“ Phil mu hlavu zase sklopil dolů. „Připravený?“ zeptal se, když se všichni shromáždili na břehu. „Fajn, můžeš, Ethane.“

„Né, je to studený!“ zaječel Seth ještě jednou. Ale Ethan ho postavil na nohy a obrátil čelem k dřevěné loďce s jasně modrými plachtami, které ve večerním větru lehce šustily. „Co... Kde se vzala?“

„Z potu našich tváří,“ oznámil Phil, zatímco Seth oněměle zíral.

„To je... Kdo ji kupuje?“

„Ta není na prodej,“ řekl Cam.

„To... je snad...“ To není možné, myslel si, ale jeho srdce tlouklo jako na poplach. Měl naději? Ano, za poslední rok už poznal, co znamená naděje. Je snad moje?“

„Ty jsi široko daleko jedinej, kdo má narozeniny,“ připomněl mu Cam. „Nechceš si ji prohlédnout?“

Je moje?“ zašeptal s tichou radostí v hlase, že z toho Sybill měla pláč na krajíčku. „MOJE?“ vykřikl a zatočil se dokola. Pak se mu dojetím stáhlo hrdlo, „...si ji můžu nechat?“

„Jsi přece dobrý námořník,“ ozval se Ethan. „Je malá, ale stabilní a rychlá.“

„Vy jste ji pro mě postavili?“ Přelétl očima z Cama na Ethana a Phillipa. „Pro mě?“

„Ne, pro nějakýho jinýho uličníka.“ Cam ho něžně plácl po hlavě. „Tak na co čekáš? Vlez si do ní.“

„Jo,“ hlas se mu stále chvěl, „můžu? Můžu si do ní sednout?“

„Proboha, vždyť je tvoje, ne?“ Cam ho s pohnutím v hlase popadl a přehodil na palubu.

„Necháme tady ty chlapy chvílku o samotě,“ navrhla Anna, „ať se trochu vzpamatují.“

„Oni ho mají tak rádi.“ Sybill se ještě chvíli dívala, jak ti čtyři kluci společně obdivují loď. „Asi jsem si to až doteď neuvědomovala.“

„On je taky miluje.“ Grace se přitiskla tváří ke své holčičce.

Bylo v tom ještě víc, uvažovala Sybill, když se později v hlučné kuchyni rýpala v jídle. Ten Sethův radostný šok, že ho někdo může mít natolik rád, aby uhodl jeho tajná přání. A nejen pochopil, ještě si dal práci, aby mu je vyplnil.

Zavedená pravidla jeho života se definitivně změnila, a přesto bylo všechno tak, jak mělo být.

Nepatřila sem. Nemohla tu zůstat. Nedokázala snést ten pocit.

„Měla bych jít,“ řekla zdvořile. „Děkuju vám všem, že jste...“

„Seth ještě nerozbalil tvoje dárky,“ přerušila ji Anna. „Dort si můžeme nakrojit až pak.“

„Dort!“ Aubrey se šťastně zavrtila na vysoké židličce. „Budeme foukat na svíčky!“

„Za chvíli,“ tišila ji Grace. „Sethe, zaved’ Sybill do obýváku a podívej se na dárky.“

Jasně.“ Seth počkal, až Sybill vstane, a pak s trhnutím ramen vyrazil napřed.

„Sehnala jsem to v Baltimoru,“ hlesla nad krabicemi, „takže kdyby se ti to nelíbilo a chtěl jsi něco vyměnit, Phil by to mohl zařídit.“

„Dobře.“ Chopil se prvního balíčku, posadil se na zem do tureckého sedu a během několika sekund roztrhal balicí papír, jehož výběrem se tak dlouho trápila.

„Mohlas to klidně zabalit do novin,“ usmál se Phil a vtlačil ji do křesla.

„To je dřevěná krabice,“ řekl Seth nevzrušeně a Sybill tón jeho hlasu dokonale uzemnil.

„No, hm... ještě mám účtenku, takže ji můžeme vrátit a...“

„Tak jo.“ Pak si ale všiml Phillipova ostražitého výrazu. „Je to hezká krabice,“ pokusil se o zdvořilost a ledabyle otevřel mosazný zámek. „Kurva fix!“

„Sethe!“ Cam se ohlédl přes rameno, protože z kuchyně právě přišla Anna.

„Páni, no koukněte! Tady je snad všechno. Křídý, pastely, tužky.“ Zaraženě se podíval na Sybill. „To si všechno můžu nechat?“

„Patří to k sobě.“ Nervózně si pohrávala se stříbrnými korálky. „Když tak dobře kreslíš, myslela jsem, že bys mohl vyzkoušet ještě jiné techniky. V té druhé krabici najdeš další věci.“

„Další?“

„Barvy, štětce, papíry.“ Sedla si na podlahu, zatímco se Seth radostně dobýval do další krabice. „Třeba by se ti líbil akryl nebo perokresba, ale já osobně mám nejradši vodovky, tak bys to taky mohl vyzkoušet.“

„Já to ale neumím.“

„No, to nic není.“ Natáhla se pro jeden ze štětců a začala mu vysvětlovat základní pravidla. Jak mluvila, uvolnila se a začala se usmívat.

Světlo lampy dopadalo na její tvář a zatřpytilo se jí v očích tak, že oživilo cosi zasunuté hluboko v jeho paměti.

„Nemáš doma na stěně obraz? Kytky, bílý kytky v modrý váze?“

Sevřela v ruce štětec. „Ano, v ložnici. Jedna z mých kreseb. Ale ne moc dobrá.“

„A barevný flaštičky na stole? Velký, malý, různý tvary?“

„Lahvičky od parfémů.“ Hrdlo se jí stáhlo a musela si odkašlat. „Sbírala jsem je.“

„Nechalas mě spát ve své posteli.“ Přimhouřil oči, jak se snažil rozvzpomenout. Jemné vůně, tichý hlas, barvy, tvary. „Vyprávělas mi nějakou pohádku o žabákovi.“

Princ Žabák. Představila si toho malého chlapce stuleného ve svém náručí. Rozsvícená lampa zaháněla stíny a strach ze samoty a pohádkový příběh vracel do těch jasných dětských očí trochu záře.

„Měls... Když jsi byl u mě, trápily tě zlé sny. Ale tos byl ještě malý.“

„Dostal jsem psa. Ne opravdovýho, hračku.“

Pocítila nesnesitelnou tíseň. „Tys... tys neměl hračky. A když jsem ti ho přinesla, ptal ses, čije. Řekla jsem, že tvůj, a tys ho tak pojmenoval – Tvůj. Nevzali jste si ho, když tě zase odvezla... Musím jít.“

Sybill vyskočila. „Promiňte, už musím...“ A vyběhla ze dveří.

SEDMNÁCT

Doběhla k autu a zalomcovala dveřmi, než pochopila, že si zapomněla klíčky. Přitom bylo tak městsky hloupé zamykat auto tady na dvoře.

Pak jí došlo, že uvnitř nechala kabelku i se sakem. Věděla, že radši půjde do hotelu pěšky, než aby se vrátila a musela se před nimi stydět za své chování.

Otočila se, protože zaslechla kroky na schodech. Ani nevěděla, jestli cítí rozpaky nebo úlevu, když uviděla Phillipa. Netušila, co ji uvnitř tak svírá, že chce za každou cenu utéci.

„Omlouvám se. Bylo to ode mě ošklivé.“ Mluvila překotně. „Nemohl bys mi donést kabelku? Potřebuju klíče. Doufám, že jsem vám nezkazila...“

„Celá se třeseš.“ Když k ní vztáhl ruku, uskočila.

„Je mi zima, zapomněla jsem tam sako.“

„To není zimou, Sybill. Pojď sem.“

„Ne, musím jít. Nedotýkej se mě.“

Neposlechl a pevně ji sevřel v náruči. Jen klid, miláčku.“

Copak byl slepý? Copak to nechápal? „Vůbec jsem k vám neměla chodit. Tvůj bratr mě nenávidí. Seth ze mě má strach. A ty... ten tvůj... já... Nepatřím sem.“

„Ale ano, patříš.“

Viděl to jasně. Všiml si pohledu mezi ní a Sethem, těch rozzářených očí, a cítil, že se v tu chvíli něco prolomilo.

„Žádná nenávist. Nikdo se tě nebojí. Uvolni se.“ Políbil ji na spánek. „Zkus to.“

„Nechci tu dělat scény. Přinesl bys mi prosím tu kabelku?“

Snažila se být jako ze žuly, ale ta pukala a chvěla se. „Vzpomněl si na tebe. Vzpomněl si, že ses o něj hezky starala.“

Zasáhl ji na citlivém místě. Já už nemůžu, nemůžu to snést.“ Zaťala mu prsty do ramenou. „Ona ho odvezla. Odvezla ho a zlomila mi srdce.“

Vzlykala a pevně Phila objímala kolem krku. Já vím. Já to všechno vím. Jen se vyplač,“ zašeptal, „už bylo na čase.“

Posadil ji na trávu a začal ji houpat v náruči, zatímco se otrásala pláčem a zmáčela mu košili. Chladná? Kdepak, jen ztuhlá strachem z další citové ztráty.

Neutěšoval ji a nic nesliboval. Nechal ji zbavit se všech těch slz, tak dlouho držených uvnitř.

Když se na verandě objevila Anna, Phil jen zavrtěl hlavou a dál kolébal Sybill.

Konečně ležela tiše a vyčerpaně v jeho náruči. „Omlouvám se.“

„To nemusíš. Ještě jsem neviděl nikoho, kdo by se tak moc potřeboval vybřečet.“

„Pláč nic neřeší.“

„Ty víš, že to není pravda.“ Vstal a vedl ji ke svému džípu. „Nastup si. Já ti pro ty věci zajdu. Dnes večer nemůžeš řídit.“ Zadíval se do jejích unavených očí. „A taky bys neměla zůstat sama.“

Neměla sílu protestovat. Cítila se vyprahlá a zbytečná. Phil se vrátil s jejím sakem a kabelkou, beze slova nasedl a nastartoval. Cestou ji nechal odpočívat. Nevzpouzela se, ani když ji dovedl do hotelu, nastoupil s ní do výtahu a pak si sám našel v její tašce kartu, aby otevřel dveře.

Vevnitř ji vzal za ruku a vedl přímo do ložnice. „Svlékni se,“ nařídil, a když na něho těma uplakanýma očima jen zírala, dodal, „nevrhnu se na tebe, proboha. Za co mě máš?“

Ani nevěděl, kde se v něm vzala ta zlost. Nejspíš ho trápilo, že ji viděl tak zničenou a bezmocnou. Obrátil se na patě a zašel do koupelny.

Poté zaslechla příjemný zvuk napouštěné vany. Vrátil se s aspirinem a sklenkou vody. „Spolkni to. Když se o sebe nestaráš, musí to udělat někdo jiný.“

Než mu mohla poděkovat, vzal jí sklenici z ruky a odložil ji. Jen lehce zavravorala, když jí stáhl rolák přes hlavu.

„Horká vana ti pomůže.“

Svlékal ji jako panenku, ale ona jen užasle zírala a nezmohla se na odpor. Pak ji odnesl do koupelny a ponořil do vany.

Voda se jí zdála nezdravě horká, ale s povzdechem se do ní položila a zavřela oči.

Odešel a zavřel za sebou dveře.

Sybill tak zůstala celých dvacet minut a jen strach z utonutí jí zabránil usnout a sklouznout pod hladinu. A taky obava, že by se mohl vrátit a začít ji utírat jak malé děcko. Raději se vyškrábala zase ven.

Našla ho, jak stojí ve dveřích na terasu. Díval se kamsi na moře. „Díky.“ Zase se cítila trapně. „Nezlob se, že...“

Jestli se zase začneš omlouvat, Sybill, vážně mě naštveš.“ Přesel k ní a položil jí ruce na ramena. Trhla sebou. „Vypadáš už líp,“ poznamenal, „ale ještě něco to chce. Lehni si.“

Vzdychl si a táhl ji k posteli. „Nemyslím na sex. Mám v sobě přece jen trochu soucitu, když vidím fyzicky i psychicky vyčerpanou ženskou. Na břicho, šup.“

Sklouzla na postel a jen přidušeně vzdychla, když jí začal masírovat krk a páteř.

Jsi psycholožka,“ připomněl jí. „Tak mi, prosím tě, řekni, co se stane člověku, který soustavně potlačuje svoje city.“

„Tělesně, nebo duševně?“

Zasmál se, sedl si na ni a pustil se do důkladné masáže. „Tak já to řeknu za tebe. Takový člověk trpí bolestmi hlavy, žaludku a srdce. A když se hráz konečně protrhne, rozhodí ho to tak, že je mu hodně dlouho špatně.“

Stáhl jí župan z ramen a klouby prstů ji masíroval dál. „Ty se na mě zlobíš.“

„Vůbec ne. Radši mi pověz, co jste tehdy se Sethem dělali.“ „To už je dávno.“ „Bydlelas tam, co teď?“

„Ano, v Central Park West. Je to klidná a bezpečná čtvrť.“

Exkluzivní, pomyslel si Phil. „Byt s několika ložnicemi?“

„Hm. Jednu používám jako pracovnu.“

Uměl si to představit. Útulné, spořádané, atraktivní bydlení. „Tam asi tehdy Seth spal.“

„Ne, tu zabrala Gloria. Seta uložila na gauč v obývací, přitom byl tak maličký.“

„To se jen tak objevili na tvém prahu?“

„Vlastně ano. Věděla jsem, že má dítě, ale dlouho jsme se neviděly. Ani jsem o to nestála. Pak volala, že ji opustil manžel. Poslala jsem jí peníze.“

„Ale ona stejně přijela.“

„Ano. Jednou jsem se vrátila z přednášky a ona čekala před domem, protože ji vrátný odmítl pustit nahoru.“

Způsobila tam scénu – křičela, dítě plakalo. Bylo to, no... typické.“ Sybill si vzdychla. „Ale pustilas ji dál.“

„Nemohla jsem ji vyhnat. Měla s sebou dítě a na zádech jen batoh. Že prý přijeli stopem. Začala plakat a Seth se schoulil na gauč a usnul. Musel být strašně vyčerpaný.“

„A jak dlouho u tebe zůstali?“

„Pár týdnů.“ Sybill začala vzpomínat. „Chtěla jsem jí sehnat práci, ale tvrdila, že si musí odpočinout. Prý ji nějaký řidič v Oklahomě znásilnil. Nevěřila jsem jí, ale...“

„Byla to prostě sestra.“

„Bohužel, na ní mi přestalo záležet už dávno. Ale byl tu Seth... Sotva mluvil. O dětech jsem toho sice moc nevěděla, ale sehnala jsem si knihu. V ní psali, že by v tom věku měl mluvit mnohem víc.“

Usmál se. Snadno si ji představil, jak vybírá literaturu, aby nastudovala a zvládla každý problém.

„Vypadal jak malý přízrak,“ zašeptala, „pohyboval se po bytě jak stín. Vždycky se to zlepšilo, když Gloria na delší dobu někam odešla. A pak se jednou v noci vůbec nevrátila domů a jeho trápila noční můra.“

„A tys ho u sebe nechala spát a vyprávěla mu pohádky.“

„Hm, moje chůva mi je taky povídala. Báł se tmy, stejně jako kdysi já. Jenže mě rodiče nikdy k sobě do postele nevzali. Ale řekla jsem si, že mu to snad pro jednu neublíží.“

Jistěže ne.“

„Líbily se mu moje barevné flakónky. Pořád si je prohlížel. Koupila jsem mu pastelky, už tehdy moc rád maloval.“

„A taky toho plyšového psa.“

„Pozoroval psy v parku. A z toho plyšáka měl takovou radost... Pořád ho nosil s sebou, spal s ním...“

„Zamilovala sis ho.“

„Moc. Ani nevím, jak se to stalo. Vždyť u mě byl jen pár týdnů.“

„Načase někdy vážně nesejde.“ Odsunul jí vlasy dozadu, aby viděl její profil. „Někdy není vůbec důležitý.“

„Nezáleželo mi na těch věcech a penězích, co mi ukradla. Ale ranilo mě, že odvezla i Setha a já se nemohla ani rozloučit. Jen toho pejska tam nechala, protože věděla, že mi tím ublíží. Tušila, že budu na Setha v noci myslet, jak se pro toho plyšáka trápí. Musela jsem toho nechat, musela jsem na něj přestat myslet.“

„To bude dobré. Tohle už snad máš za sebou.“ Třel ji jemněji a ukolébával ji tak do spánku. „Ona už Sethovi neublíží. A tobě taky ne.“

„Byla jsem hloupá.“

„Vůbec ne.“ Pohládl ji. „Spi už.“

„Neodcházej.“

„Neodejdu.“ Zamračil se, jak se mu její šíje najednou zdála křehká. „Nepůjdu nikam.“

A právě to byl jeho problém. Chtěl s ní zůstat. Chtěl se dívat, jak hluboce a klidně spí, jako právě teď. Chtěl být ten, kdo ji drží v náruči, když pláče, což určitě nebývá často.

Chtěl stále vidět ten její tajemný úsměv, jak se vlní v koutcích úst. Celé hodiny by mohl poslouchat, jak se její pobavený tón mění v odměřeně naléhavý, když něco vysvětlovala. Měl rád její překvapený pohled, když ho ráno našla vedle sebe, nebo vášnivý výraz v noci.

Neměla ani ponětí, jak se všechny emoce odrážejí na její tváři, pomyslel si, když ji přikrýval. Byly to jemné záchvěvy, stejně jemné jako její vůně. Člověk se musel dostat velmi blízko, aby ji ucítil a pochopil. A on se tak blízko dostal, aniž si to včas uvědomil.

S jakou láskou se dívala na Seta. Ale stále se držela zpátky, jakoby ve strachu, aby nerušila. Nebo strachem o sebe? Nejspíš od každého trochu. To ještě bude muset zjistit.

„Myslím, že jsem se do tebe zamiloval, Sybill,“ zašeptal a natáhl se vedle ní. „Ale zatraceně nám to zkomplikuje život.“

Probudila se ve tmě a na zlomek sekundy byla zase malá holčička, co se v noci bojí. Chtělo se jí zakřičet, ale raději pevně stiskla rty. Věděla, že by ji mohla uslyšet služebná a povědět to matce. A ta by se zlobila.

Rychle si ale uvědomila, že je dospělá a ve tmě se není čeho bát.

Bože, jak strašně se dnes ztrapnila, vybavila si další vzpomínku. Neovládla se a vyběhla z domu jako hloupá husa.

Neomluvitelné.

A pak se vyplakala před Phillipem... Phillip.

Přidušeně zasténala a zakryla si tvář rukama. Vtom ucítila jeho paži. „Pššt.“

Ucítila jeho vůni ještě dřív, než ji k sobě přitáhl. Políbil ji na spánek a útěšně se k ní přitiskl.

„Všechno je v pohodě,“ zašeptal.

„Já... já myslela, žeš odešel.“

„Řekl jsem přece, že neodejdu.“ Pootevřel oči a zamžoural na červené světlo hotelového budíku. „Tři hodiny ráno. Mohlo mě to napadnout.“

„Nechtěla jsem tě probudit.“ Její oči přivykly tmě. Zahlédla jeho profil, jeho ústa a zatoužila se jich dotknout.

„Když se probudím uprostřed noci a vedle sebe vidím krásnou ženskou, těžko mi to může vadit.“

Usmála se úlevou, že jí nechce připomínat její předchozí chování. A tak tu teď mohli být jen oni dva. Beze strachu ze včerejška nebo ze zítřka.

„Asi v tom máš slušnou praxi, ne?“

„Některé věci by člověk rád uměl dobře.“

Měl tak příjemný hlas, silné paže a pevné tělo. „A když se probudíš a ta žena se tě pokusí svést, vadí ti to?“

„Rozhodně ne.“

„Tak potom...“ Přesunula se na něho a našla jeho rty.

„Dám ti vědět, až mi to začne vadit.“

Zasmála se tím svým hlubokým smíchem a pocítila vděčnost za to, co pro ni udělal a kým se pro ni stal. Chtěla mu něco vrátit.

Ve tmě mohla být vším, čím se jí zachtělo.

„Třeba nepřestanu ani pak.“

„Výhrůžky?“ Byl nesmírně překvapený i vzrušený jejími prsty putujícími dolů po jeho těle. „Mě jen tak nevyděšíš.“

„Možná ano.“ Její ústa zvolila stejnou cestu. „Určitě ano.“

„Tak fajn. Ježíši.“ Slastně zavřel oči. „Zásah.“

Zasmála se a začala ho lízat jako kočka. Jeho tělo se chvělo. Ztěžka dýchal. Pomalu mu přejela nehty nahoru a dolů po bocích a stehnech.

Jak nádherné je tohle mužské tělo, pomyslela si, a zasněně ho pozorovala. Tvrdé i vláčné plochy i hrany vystavěné tak, aby dokonale pasovaly k ženskému. K jejímu.

Sametová místa, pak drsná. Pevný, pak odevzdaný. Mohla ho přivést k bolavé roztouženosti, jako předtím on ji. Mohla stejně jako on dávat i brát a dělat všechny ty skvělé a daremné věci, co lidi ve tmě dělávají.

Phillip měl dojem, že zešílí, když bude Sybill pokračovat. A umře, jestli toho nechá. Měla tak horká, nepokojná ústa. Ty její elegantní prsty dokázaly rozpumpo-vat krev v jeho žilách. A pak se nad ním jako temná silueta vynořilo její štíhlé tělo.

Byla ztělesněním žensství. Toužil po nijako po životě.

Zvedla se, setřásla si z ramen župan a rozhodila vlasy po zádech. Pocítila v sobě vášeň jako silný proud. A také sílu. A svobodu. Její oči zářily ve tmě a docela ho omámily.

Pomalou ho přijala do sebe a zvolila společný rytmus. Dech se jí zadrhl, když ji pevně uchopil za řadra.

Pohupovala se na něm a mučivě pomalými pohyby ho přiváděla do extáze. Jeho tělo mezi jejími stehny ztuhlo.

Přejela mu dlaněmi po hrudi a sklonila se. Vlasy jak záclona zakryly jejich ústa, která se do sebe vášnivě zaklesla.

Orgasmus projel jejím tělem jako přílivová vlna. Vze-pjala se na ní, prohnutá do luku, a zrychlila pohyby.

Začal jí prsty do boků a pomohl jí s těmi rychlými pohyby plnými hladové touhy. V hlavě měl prázdno, v plicích nedostatek vzduchu a rychle šel k uvolnění.

Bylo syrové a omamující.

Měl dojem, že se kolem něho její tělo rozlilo jako žhavý vosk. Nemohl promluvit, ale na jazyku měl ta tři slova, která ještě žádné ženě neřekl.

Protáhla se, líně a uspokojeně jako kočka, a pak se vedle něj svinula do kubíčka. „Tak,“ zašeptala ospale, „tohle bylo určité dobré.“

„Co?“

Usmála se a zívla. „Nejspíš jsem tě opravdu nevydělala, ale rozžhavlala jsem tě do běla.“

„Bez debat.“ Hlavně jeho mozek, protože už už chtěl začít blekotat o lásce. A muž, který to udělá ve chvíli, kdy se kolem něho vine nahá žena, si rozhodně říká o malér.

„Poprvé v životě jsem byla ráda ve tri ráno vzhůru.“ Už v polospánku se zavrtěla na jeho rameni. Je zima,“ zachvěla se.

^ Sáhla na zem a přikryl je zmuchlanými pokrývkami. Sybill se do nich slastně zachumlala.

A Phil zůstal tu noc už podruhé vzhůru a zíral na strop, zatímco ona vedle něho tiše spala.

OSMNÁCT

UŽ ZA ÚSVITU SE PHIL VYŠTRACHAL z postele. Všechno ho bolelo. Nemělo cenu si stěžovat, že téměř nespál. Cítil se pod psa a k tomu ho čekala celodenní dřina v loděnici.

Ale že tu nenašel kávu, to už byl dobrý důvod ke vzteku.

Sybill se pohnula, když se začal oblékat. „Musíš dnes pracovat?“

„Jo.“ Přešel si jazykem po zubech a natáhl si kalhoty. Brr, neměl tu ani zubní kartáček.

„Nechceš objednat nějakou snídani nebo kávu?“

Kafe. To slovo mu zaznělo v uších jako siréna. Vzal si košili. Kdyby přinesli kávu, musel by si s ní povídat. Ale na to měl moc mizernou náladu. A proč ji měl? zeptal se sám sebe. Protože málo spal a taky proto, že se jí podařilo obejít jeho pověstnou obranu, když se nedíval, a přimět ho, aby se zamiloval.

„Dám si ji až doma,“ odpověděl podrážděně. „Stejně se tam musím převléknout.“

Posadila se. Sledoval ji jen koutkem oka. Natáhl se pro ponožky. Byla svůdně rozčuchaná.

Jo, pěkná potvora, jen co je pravda. Dostala ho tou svou zranitelností a usedavým pláčem. A pak se klidně probudí uprostřed noci a promění se v sexy bohyni z jeho nejbujnějších fantazií.

A teď mu s klidem nabízí kávu. Ta má ale nervy.

„Díky, žes u mě v noci zůstal. Pomohlo mi to.“

„Vždy k službám,“ odsekl.

„Já...“ Při jeho tónu zpozorněla a kousla se do rtu. „Byl to pro oba dost náročný den. Asi jsem k vám neměla chodit. Už předem jsem byla dost rozhozená po Gloriiině telefonátu a...“

Prudce zvedl hlavu. „Cože? Tobě volala Gloria?“

„Ano.“ Měla si to nechat pro sebe. Byl nějak našťvaný.

„Ona volala? A včera?“ Jeho zlost se rozhořela. „A to tě nenapadlo se mi o tom zmínit?“

„Jaký by to mělo smysl?“ Rozpačitě si prohrábla vlasy. „Nechtěla jsem se o tom vůbec zmiňovat.“

„Že ne? Tos asi zapomněla, že Seth je v péči naší rodiny. A že máme právo vědět, jestli tvá sestra nebude dělat potíže. Že to musíme vědět,“ zdůraznil, „abychom ho mohli ochránit.“

„Ona nebude dělat žádné.“

„Jak to sakra můžeš vědět?“ vybuchl a prudce se k ní otočil, až stiskla okraj pokrývky v prstech. „Vypozorovalas to z uctivé vzdálenosti? Kruci, Sybill, tohle není žádný experiment. Tohle je život. Co vůbec chtěla?“

Nejradši by utekla před návalem svého hněvu, ale obrnila se ledovým hlasem, aby to zamaskovala. „Peníze, samozřejmě, od vás i ode mě. Křičela na mě a vztekala se, zrovna jako teď ty. Zdá se, že jako nezúčastněný pozorovatel jsem toho schytala až dost.“

„Příště chci vědět hned, jakmile se ozve. A cos jí řekla ty?“

Sybill se natáhla pro župan. „Řekla jsem, že od vás ani ode mě nic nedostane, že jsem mluvila s vaším právníkem a že vám budu ze všech sil pomáhat, aby Seth zůstal, kde je.“

„To je teda něco,“ zamumlal a nepřestal se mračit.

„Když už nic jiného, že?“ řekla ledově a odtažitě. „Omluv mě.“ Vstala, vešla do koupelny a zavřela za sebou dveře.

Phillip zaslechl, jak záměrně nahlas otočila zámek. „Tak, a je to. Prima.“ Zašklebil se na dveře, popadl bundu a vyběhl ven dřív, než mohl provést ještě něco horšího.

Ani doma se necítil o moc lépe, protože na něho zbylo sotva půl hrnku kávy v kávovaru a po Camovi jen trocha teplé vody ve sprše.

Když vstoupil do svého pokoje s ručníkem kolem beder, našel Setha na posteli.

Ještě to mu chybělo.

„Ahoj,“ pozdravil kluk a nepohnutě Phila pozoroval. „Jsi nějak brzo vzhůru.“

„Myslel jsem, že bych ti šel na pár hodin pomoci.“ Phil hledal ve skříni spodní prádlo a džíny. „Dnes máš přece mejdan s kamarády.“

„Ale až odpoledne,“ trhl Seth ramenem, „času dost.“ Jak chceš.“

Seth tušil, že se Phillip bude zlobit. Sybill ho přece zajímala, no ne? A tak řekl, co ho první napadlo: „Fakt jsem ji nechtěl rozbřechet.“

Sakra, ulevil si Phillip v duchu, už je to tady zas. „Ty za to nemůžeš. Prostě se jí chtělo brečet, to je všechno.“

„Asi je pěkně vytočená.“

„Není.“ Phil si navlékl džíny a zatvářil se odevzdaně. „Koukni, v ženských se člověk těžko vyzná i normálně. A tahle situace moc normální není.“

„Hm.“ Snad se Phil zas tolik nezlobil. „Prostě jsem si jen na pár věcí vzpomněl.“ Seth zíral na Philovy jizvy. Bylo to snazší, než mu koukat do očí, a ty jizvy byly navíc fakt super. „A ona se najednou tak rozbulela.“

„Někteří lidé si s city nevědí rady.“ Povzdychl si a posadil se na postel k Sethovi. Styděl se sám za sebe. Ublížil Sybill právě proto, že on si neuměl poradit se svým citem. „A tak brečej, vztekaj se anebo prostě utečou a zoufaj si někde o samotě. Ona tě má ráda, jen neví, co s tím. Nebo jestli o to stojíš.“

„Taky nevím. Ona je... Není jako Gloria. Je fajn. Ray byl taky fajn, takže mám... Oni jsou něco jako příbuzný, že jo? Tak třeba mám...“

Phillip byl dojatý, protože pochopil. „Máš Rayovy oči. Barvu a tvar a taky něco z toho, co je za nimi. A to něco je fajn. Jsi chytrý, stejně jako Sybill. Myslí ti to a taky máš fantazii. A snažíš se dělat správné věci. Máš je prostě oba v sobě.“ Lehce do chlapce drcl ramenem. „To ujde, ne?“

„Hm,“ usmál se Seth, „ujde.“

„Tak dobře, a teď se seber, nebo se odsud dneska nevyhrabeme.“

Do loděnice dorazili téměř hodinu

po Camovi. Phil čekal, že dostane kázání. Cameron už seřezával další haldu prken a z rádia vykřikoval Bruce Springsteen cosi o zlatých časech. Phil hudbu ihned ztlumil a Cam zvedl hlavu.

Já to přes tu elektrickou pilu neslyším.“

„Nikdo z nás nebude slyšet, když to máš celej den puštěný na plný pecky.“

„Cože? Cos to říkal?“

„Cha, cha.“

„Takže dobře naladěnej?“ Cam se natáhl a vypnul pilu. „A jak se má Sybill?“

„Už zase začínáš?“

Cam se podíval ze strany na bratra a Seth zvesela zavěťřil v předtuše nějaké bitky. Jen jsem se zeptal.“

„Přežije to.“ Phil popadl svůj opasek s náradím. „Chápu, že bys ji nejradši vypráskal z města, ale bude ti muset stačit, že jsem se do ní dneska ráno pustil já.“

„A proč, proboha?“

„Protože mě vytáčí!“ vykřikl Phil. „Všechno mě štve. A ty zvlášť.“

„Fajn, jestli se chceš prát, jsem k službám.“ Cam odhodil na hromadu prkno, na kterém právě pracoval. „Měla za sebou těžkej den, tak bych jen rád věděl, proč jí to ještě ztěžuješ?“

„Najednou se jí zastáváš?“ Phil k němu přistoupil, až měli nosy téměř u sebe. „Po tom všem, cos proti ní měl?“

„Každej, kdo trápí zničenou ženskou,“ vysvětloval Cam a zapíchl Philovi prst do hrudi, „by měl dostat na prdel.“

„Ty jeden zatracenej...“ Phil zvedl pěst, ale včas se zarazil. Měl sice chuť dát Camovi do zubů, zvlášť když Ethan nebyl nikde poblíž, jenže dobře věděl, že by si ránu zasloužil sám.

Otočil se a snažil se ovládnout. Spatřil Setha, jak ho se zájmem pozoruje. „Ty radši mlč.“

„Neřek jsem ani slovo.“

„Koukněte, postaral jsem se o ni. Fajn?“ Rozpačitě si prohrábl vlasy. „Nechal jsem ji vybrečet, naložil jsem ji do vany a pak do postele. Spal jsem sotva pár hodin a necítím se právě nejlíp.“

„A proč jsi na ni teda ječel?“ chtěl vědět Seth.

„Protože,“ přitiskl si prsty na unavené oči, „mi dneska ráno řekla, že jí včera volala Gloria. Možná jsem to přehnal, ale snad mi to mohla aspoň včas říct.“

„A co chtěla?“ vylekal se Seth.

Cam k němu raději hned přistoupil. „Nenech se zdeptat. Už ti neublíží. Tak o co jí šlo?“ zeptal se také.

„Přesně nevím. Byl jsem naštvaný že mi to neřekla dřív. Ale hlavně o prachy.“ Obrátil se přímo k Sethovi. „Sybill jí na to řekla, ať si trhe nohou, že nic nedostane a že zůstaneš u nás.“

„Tvoje teta není žádný ořezávátko,“ prohodil Cam a stiskl Sethovo rameno. „Stojí si za svým.“

„Jo.“ Seth trochu vypnul hrud'. Je dobrá.“

„To tvůj brácha támhle,“ Cam ukázal na Phillipa, „je pěkněj blbec. Ale my ostatní chápeme, že s tím včera nechtěla začínat, aby nekazila oslavu. Jedenáct je člověku jen jednou, no ne?“

„No jo, podělal jsem to,“ zašeptal Phil sám pro sebe a chopil se prkna, aby ze sebe tu úzkost vyhnal tvrdou prací. „Dám to do pořádku.“

Také Sybill chtěla něco napravit, ale téměř celý den k tomu sbírala odvalu. K domu Quinnových dorazila po čtvrté odpoledne a oddechla si, když neviděla Philův džíp.

Omluva by jí neměla zabrat víc než čtvrt hodiny. A pak zase rychle zmizí, než se Phillip vrátí z loděnice. Rozhodně musí Anně říct o tom telefonátu, aby ho mohla zanést do Sethova spisu, připomněla si a vystoupila z auta.

Zaklepala na dveře.

„Je otevřeno,“ ozvalo se zevnitř, „ale já nemůžu vstát.“

Sybill opatrně vzala za kliku a váhavě vstoupila.

Quinnovic obývací vypadal vždycky zabydleně, ale právě teď se tudy muselo přehnat doslova stádo koní.

Všude se válely tácky a plastové kelímky, některé vylité a rozmačkané, mezi nimi několik rozbitých aut a figurek. Všechno pokrýval roztrhaný balicí papír, jako konfety po divokém Silvestru.

Anna napůl ležela v křesle a vlasy jí spadly do tváře. Byla bílá jak křída.

„Bezva,“ otočila se na Sybill, „ted' si přijde.“

„Já se omlouvám.“

„To se hezky řekne. Ale já jsem tady strávila skoro tři hodiny s tlupou jedenáctiletých kluků. Pche, kluků,“ opravila se, „zvířat,

oblud, krvelačných šelem. Právě jsem poslala Grace domů, aby si šla lehnout. Mám strach, že se jí po tomhle zážitku narodí mutant.“

„Narozeninová párty, vzpomněla si Sybill a užasle se rozhlížela kolem. „Už to skončilo?“

„Ne, to nikdy neskončí. Ještě dlouho se budu v noci s řevem budít, až mě nakonec odvezou do blázince. Zmrzlinu mám až ve vlasech. Na stole v kuchyni zůstala nějaká strašná hmota. Bojím se tam jít, asi se to hýbe. Třem klukům se podařilo spadnout do vody. Musely jsme je vytáhnout a usušit. I tak určitě chytanou zápal plic a my skončíme před soudem. Další z těch monster, převlečených za malé děti, snědlo asi metrák dortu a pak se bůhvíjak dostalo do mého auta a tam se pozvracelo.“

„Bože můj.“ Sybill věděla, že to není k smíchu, ale nemohla si pomoci. „Je mi to líto. Nemůžu ti nějak pomoci s úklidem?“

„Ani na to nesáhnu! To udělají pánové – můj roztomilý manžel a jeho povedení bratříčkové, co se šli radši schovat do loděnice. Budou čistit, zametat a luxovat. Oni to totiž dobře věděli,“ ucedila zuřivě, „moc dobře věděli, co to znamená klučící mejdan. Ale jak jsem to mohla tušit já? A klidně nás tu nechali s Grace samotné.“ Zavřela oči. „Taková hrůza.“

Chvilí mlčela a snažila se odpočívat. „No jen se klidně směj. Jsem tak grogy, že ti stejně nic nehrozí.“

„Přitom sis s tím dala tolik práce.“

„Seth si to vážně užil.“ Anna se usmála a otevřela oči. „A když to nemusím uklidit já, vlastně z toho mám radost. Co ty?“

Jsem v pohodě. Přišla jsem se omluvit.“

„Za co?“

Ta otázka Sybill už vážně dopálila. Odkášlala si a začala znovu. „Za včerejšek. Bylo neslušné takhle bez poděkování utéct a...“

„Sybill, jsem moc unavená na takové nesmysly. Nebylo to neslušné a nemáš se za co omlouvat. Jestli toho nenecháš, vážně se naštvu. Bylas prostě rozrušená a mělas k tomu dobrý důvod.“

A tím zničila celý její pečlivě připravený proslov. Já vážně nechápu, proč v téhle rodině nikdo nechce přijmout omluvu za nepatřičné chování.“

„Hm, jestli tímhle tónem přednášíš,“ řekla Anna s obdivem, „publikum musí sedět jako přimražené. Ale abych ti odpověděla na otázku, omluva se nepřijímá asi proto, že skoro každý se tady běžně chová nepatřičně. Nabídla bych ti židli, ale máš moc pěkné kalhoty, a já netuším, co se v těch polštářcích může skrývat za ošklivé překvapení.“

„Já už budu muset jít.“

„Všimla jsem si tvého výrazu,“ řekla Anna už laskavěji, „když se na tebe zadíval a na všechno si vzpomněl. Pochopila jsem, že tě sem nepřivedla pouhá zdvořilost nebo pocit zodpovědnosti, Sybill. Muselo to být strašné, když ho tehdy z New Yorku beze slova odvezla.“

„Ne, už tím nechci znova projít.“ Ucítila pálení v očích.

„Nemusíš,“ zašeptala Anna. „Jen chci, abys věděla, že ti rozumím. V práci potkávám tolik nešťastných lidí a záleží mi na nich. Záleží mi na každém, kdo přijde požádat o pomoc.“

Vzdychla si a mávla rukou. „Ale abych jim mohla nějak prospět, musím si udržovat odstup, být objektivní a realistická. Kdybych ke každému přistupovala citově, nemohla bych tu práci dělat. Vyhořela bych. Proto chápu potřebu sledovat věci trochu z povzdálí.“

„Asi ano.“ Bolestivé napětí v zádech povolilo.

„Ale se Sethem to bylo jiné,“ pokračovala Anna. „Hned od začátku mě to k němu táhlo. Nemohla jsem si pomoci. Přemýšlela jsem o tom a vážně mě napadlo, že to tak muselo být. Jako bysme se opravdu měli setkat. Jako by osud chtěl, aby žil tady s námi.“

Sybill se odvážila posadit na kraj pohovky. „Chtěla jsem ti říct... S Grace toho pro něj tolik děláte. S bratry má taky krásný vztah. Ale i vy jste pro něho životně důležité.“

„Ale i ty mu můžeš hodně dát,“ ozvala se Anna. „Je venku, posedává na své lodi.“

„Nechci ho znervózňovat. Raději půjdu.“

„Žes utekla včera večer, bylo pochopitelné a přijatelné.“ Anna se na ni vyzývavě zadívala. „Ale dnes už ne. Běž si s ním promluvit. Jestli se ještě dokážu postavit na nohy, uvařím trochu kávy.“

Nebylo to snadné. Ale asi nemělo být, uvědomila si Sybill. Pomalu přecházela trávník směrem k chlapci, který očividně snil o vzdutých plachtách.

První ji zahlédl Blázen a se štěkotem se k ní rozběhl. Zarazila se a napráhla ruku v naději, že ho zastaví. Štěně se jí ale vecpalo pod dlaň a obranné gesto se snažilo změnit v pohlazení. Měl hebkou srst a díval se na ni s tak přihlouplým obdivem, že se musela usmát. „Ty jsi vážně Blázen, vid’?“

Seděl a strkal do ní tlapou, dokud mu s ní nepotrásla. Pak spokojeně odběhl směrem k Sethovi.

„Ahoj.“ Chlapec se nehýbal a mírně potahoval za lano jedné z plachet.

„Ahoj. Ještě ses v ní neprojel?“

„Ne. Anna to nechce dovolit.“ Škubl ramenem. Jako bych se měl hned utopit, nebo co.“

„Ale i tak se ta párty vyvedla, ne?“ „Jo. Anna je jenom děsně nasr... naštvaná, že jí Jake poblil auto, tak se radši držím z dohledu.“ „To je asi rozumné.“

Nastalo tíživé ticho. Oba se zahleděli na vodní hladinu a přemýšleli, co říci dál.

Sybill se odvážila jako první. „Sethe, včera jsem utekla bez rozloučení. Chtěla jsem se omluvit.“

„To je dobrý.“

„Překvapilo mě, že sis na něco z té návštěvy u mě vzpomněl.“

„Celou dobu jsem věřil, že jsem si to vymyslel.“ Špatně se mu na ni tak vysoko nahoru koukalo. Vylezl proto z lodi a posadil se na molo. „Taky se mi o tom někdy zdálo. O tom psovi a tak.“

„Tvůj,“ zašeptala.

„No jo, to jsem byl trouba. Ona o tobě nikdy nemluvila, tak jsem myslel, že se mi to prostě jen zdálo.“

„Někdy...“ Posadila se vedle něho. „Někdy jsem měla úplně stejný pocit i já. A toho psa ještě mám.“

„Ty sis ho nechala?“

„To jediné mi po tobě zbylo. Záleželo mi na tobě, i když to teď tak třeba nevypadá. Moc mi na tobě záleželo, ačkoli jsem si to nepřála.“

„Protože jsem byl její.“

„To taky.“ Musela k němu být upřímná. Je v ní něco zvráceného. Jako by měla radost, když někdo druhý trpí. Nechtěla jsem ji zpátky ve svém životě. Myslela jsem, že se o vás nějak postarám a zase si budu žít po svém.“

„Ale pak jsi nás tam nechala.“

„Brzy mi došlo, že to dělám jen kvůli tobě. Kdybych jí sehnala práci a byt, mohla bych ti být na blízku. Ještě nikdy předtím... Tys byl...“

Rozkázala si zatnout zuby a vyslovit to. „Měls mě rád. Byls první člověk, který mě měl opravdu rád.“

Nechtěla jsem o to zase přijít. Asi jsem myslela daleko víc na sebe než na tebe. Ráda bych to teď napravila.“

Zadíval se na špičky bot, kterými kýval nad vodou. „Phil říkal, že volala, ale tys jí řekla, ať si trhne nohou.“

„Tak doslova zrovna ne.“

„Ale myslelas to tak.“

„Asi ano.“ Usmála se. „Ano.“

„Vy dvě máte stejnou mámu, ale různé otce?“

„Ano.“

„A ty víš, kdo byl můj táta?“

„Nikdy jsem ho neviděla.“

„Já myslím, kdo to jako byl? Ona si totiž pořád něco vymejšlela. Tak bych to rád věděl.“

„Vím jen, že se jmenoval Jeremy DeLauter. Ale byli manželé jen krátce...“

„Manželé?“ překvapeně se na ni zadíval. „Ona se přece nikdy nevdala, to ti zas něco nakecala.“

„Viděla jsem úřední doklad. Tehdy po mně chtěla, abych jí pomohla dostat z něj alimenty.“

Seth se zamyslel. „Hm. To je jedno. Myslel jsem, že si jen vzala jméno nějakýho svýho amanta.“

„Můžeme ho zkusit najít, jestli chceš. I když by to asi chvíli trvalo.“

„Ne, nechci,“ řekl nezaujatě. „Jen jsem chtěl vědět, jestlis ho znala. Já už rodinu mám.“ Zvedl ruku, protože mu Blázen strkal hlavu do podpaždí, a objal ho kolem krku.

„Já vím.“ Zabolelo ji u srdce. Chtěla vstát, ale koutkem oka zachytila jakýsi pohyb. Pohlédla tím směrem. Nad hladinou přeletěla nádherná bílá volavka a ztratila se mezi stromy.

Krásný pták, pomyslela si. Nádherné místo. Přístav pro ztrápené duše. Pro mladé kluky, kteří potřebovali šanci vyrůst v muže. Stelle a Rayovi už nemohla poděkovat. Ale možná by měla nechat bratry Quinnovy dokončit v klidu, co se Sethem začali.

„Měla bych jít.“

„Ty věci, cos mi dala, jsou fakt super.“

„To jsem ráda. Máš talent.“

„Včera večer jsem to zkoušel s uhlem.“

Zaváhala. „Ano?“

„No, moc mi to nejde.“ Zvrátil hlavu a zadíval se na ni. Je to úplně jiný než tužky. Možná bys mi s tím mohla poradit.“

Dívala se nehnuté na moře, protože věděla, že to není prosba. Byl to návrh. Zdálo se, že jí nabízí novou šanci. A možnost výběru.

„Ano, to bych mohla.“

„Třeba hned teď?“

„Ano.“ Snažila se ovládnout pohnutí v hlase. „Třeba hned.“

„Prima.“

DEVATENÁCT

NO TAK JSEM NA NI BYL TROCHU

tvrdý, říkal si Phillip. Oslava sem, oslava tam, mohla ho přece vzít stranou a o tom telefonátu mu říct. Ale zas tak vyděsit ji opravdu nemusel.

Copak mohl mít radost z toho, že tak snadno obelstila jeho léta budovanou obranu? Měl snad skákat radostí, že do jeho ochranného štítu provrtala díru?

Sotva.

Přesto byl ochotný pokusit se ji usmířit pomocí skvělého šampaňského a pugétu růží.

Pečlivě naskládal do košíku dvě láhve značky Dom Perignon, dvě křišťálové skleničky a kousek běluhy, který si na takovou příležitost schovával. Vlastnoručně připravil tousty, vybral růžová poupata a vhodnou vázu.

Doufal, že ji tím obměkčí, kdyby náhodou na jeho návštěvu neměla chuť. Rozhodně nehodlal odejít dřív, než se o slečně Sybill Griffinové doví co nejvíc.

Zvesela zaklepal na dveře. Takový přístup si pro dnešek vybral – lehkou veselost. Kouzelně se usmál do špehýrky, protože zaslechl kroky a zahlédl stín.

Stál plný očekávání. Ale kroky se zase vzdálily.

Hm, asi opravdu neměla chuť ho vidět. Zaklepal znovu. „No tak, Sybill. Já vím, že tam jsi. Chci s tebou mluvit.“

Ticho nemusí být jenom prázdné, uvědomil si. Může být taky plné ledu.

Fajn, zamračil se na dveře. Když to nejde po dobrém...

Položil košík přede dveře a šel hledat únikové schodiště. Pro jeho plán nebylo dobré, aby ho v recepci viděli odcházet.

„Tos ji naštvál docela fest, co říkáš?“ zavolal na něho Ray a běžel za ním po schodech.

„Bože na nebesích!“ vytřeštil oči Phil. „Příště mě radši rovnou střel do hlavy. Bude to míň trapné než v mém věku umřít na infarkt.“

„Ty máš našťestí srdce dost silné. Takže ona s tebou nemluví?“

„Zase bude,“ ucedil Phil.

„Uplatíš ji bublinkami?“ ukázal Ray palcem za záda. „To většinou funguje.“

„Ty kytky jsou dobrý nápad. Tvá matka mi pak rychle všechno odpustila. Ale ještě rychleji, když jsem připustil svou chybu.“

„Nevím, proč bych to dělal.“ Na tom si chtěl trvat. „Byla to stejně tak i její chyba.“

„Nikdy to není stejně tak i jejich chyba,“ mrkl na něho Ray. „Čím dřív to pochopíš, tím dřív bude sex na usmířenou.“

„Proboha, tati.“ Rozpačitě si přešel dlaní tvář. „Přece se s tebou nebudu bavit o sexu.“

„Proč ne? Snad by to nebylo poprvé.“ Usmál se. „Vždycky jsme o všem mluvili otevřeně. Dali jsme vám s matkou první kondomy.“

„To už je dávno,“ zamumlal Phil, „ted’ už jsem v tom přece jen docela zběhlý.“

Ray se pobaveně zasmál. „To rozhodně. Ale tady není sex to hlavní, že? Motiv to je dobrý, to nepopírám,“ dodal, „jsme přece chlapi. Ale ta dáma tam nahoře tě opravdu vyděsila. Asi jde o lásku.“

„To není láska. To je prostě... vztah.“

„Tys na lásku nikdy moc nevěřil.“ Dorazili do přízemí a postranním vchodem vyšli do větrné noci. Ray si zapnul bundu až ke krku. „Pokud jde o ženy, snažil ses vycouvat, jakmile to začalo vypadat trochu vážněji.“ Usmál se na Phillipa. Jenže ted’ se do toho řítíš přímo po hlavě.“

„Je to Sethova teta.“ Obcházel společně budovu a Phil se ošíval. „Když má být součástí jeho života, chci se v ní dobře vyznat.“

„O Setha jde jen částečně. Ale dnes ráno jsi jí ublížil jen proto, žes dostal strach.“

Phil se zastavil, rozkročil se a zadíval se na Raye. „Tak za první – vůbec nevěřím, že se tady s tebou dohaduju, a za druhé – za živa ses mi vůbec nesnažil řídit život.“

Ray se jen usmál. „Možná ted’ všechno vidím, jak bys asi řekl, ze širšího pohledu. A chci, abys byl šťastný, Phile. Nemůžu odejít, dokud lidé, na kterých mi záleží, nebudou šťastní. Ale už bych rád šel,“ dodal tiše, „za tvou matkou.“

„Tys ji... Ona... Jak se má?“

„Čeká na mě.“ Rayovi zazářily oči. „A víš, že nikdy nebyla moc trpělivá.“

„Chybí mi, strašně moc.“

„Já to vím. Mně taky. Lichotilo by jí, že ses vždycky snažil najít takovou ženu, jako byla ona, a s jinou by ses nesmířil.“

Phil se zarazil, protože vyšlo najevo jeho přísně střežené tajemství. „Tak to není, ne tak docela.“

„Jistě,“ přikývl Ray, „každý si musí hledat vlastní cestu. A ty už jsi, Phile, blízko cíle. Dneska jsi dobře mluvil se Sethem. A ona taky. Tvoříte prima tým,“ zadíval se vzhůru k rozsvícenému oknu Sybilliny ložnice. „To proto, že vám na něm oběma tak záleží.“

„Věděls, že je Seth tvůj vnuk?“

„Nejdřív ne.“ Povzdechl si. „Pak to na mě Gloria všechno vychrlila. Ani o ní jsem nevěděl. Pak tam najednou na mě křičela a obviňovala mě. Než jsem ji mohl uklidnit, běžela za děkanem. Je to opravdu problémová mladá žena.“

„Je to mrcha.“

Ray jen pokrčil rameny. „Kdybych o ní věděl dřív... No, už jsem jí nemohl pomoci. Mohl jsem zachránit jen její děcko. Tak jsem jí zaplatil. Možná to byla chyba, ale ten chlapec mě potřeboval. Celé týdny mi pak trvalo, než jsem vystopoval Barbaru. Chtěl jsem, aby mi to všechno potvrdila. Třikrát jsem jí psal, dokonce jsem do Paříže volal, ale nechtěla se mnou mluvit. Pak se ale stala ta nehoda. Udělal jsem hloupost,“ připustil, „měl jsem vztek na Glorii, na sebe, strach o Setha a z toho, jak vy tři tuhle pravdu přijmete. Rychlá jízda, trocha nepozornosti a bylo to.“

„My bychom přece stáli při tobě.“

„Já vím. Asi jsem na to na chvíli zapomněl. Stella už nežila, vy jste měli každý svůj život. Asi jsem se začal trochu topit ve starostech. Byla to chyba. Ale hlavní je, že teď všichni stojíte při Sethovi.“

„Už to brzy bude za námi. I Sybill nám pomůže získat ho do trvalé péče.“

„Pomůže vám ještě mnohem víc. Je vnitřně silnější, než by si kdo pomyslel.“

Ray se pousmál a mlaskl jazykem. „Ty chceš nejspíš lézt tam nahoru, co?“

„Jistě.“

„Tak to jsi ty své nešťastné kousky tak docela nezapomněl. No, možná že v tomhle případě budou k něčemu dobré. Ta dívka by taky potřebovala zažít nějaké to překvapení.“ Mrkl na syna. „Ale opatrně.“

„Nejdeš tam nahoru se mnou, že ne?“

„Ne.“ Ray plácl Phila po rameni a od srdce se zasmál. „Některé věci otec opravdu vidět nemusí.“

„Fajn. Ale když už jsi tady, mohl bys mně pomoci k tomu prvnímu balkonu.“

„Dobře. Zavřít mě za to stejně nemůžou, vid’?“

Ray nastavil spojené dlaně a mocně Phillipa postrčil. Pak poodstoupil a pozoroval ho, jak šplhá vzhůru. Díval se a usmíval se. „Budeš mi chybět,“ zašeptal ještě a splynul se stíny.

Sybill seděla za stolem a úporně se soustředila na práci. Snažila se nemyslet na to, že právě ignorovala Philovo klepání. Najeden víkend zažila citových průšvihů až dost. A stejně to nějak rychle vzdal, no ne?

Zaposlouchala se do šumění větru za oknem, pak zatnula zuby a znovu začala bušit do klávesnice.

Na malých městech se místní novinky lidem jeví jako podstatnější než zprávy ze světa. O záležitostech sousedů mají členové malých komunit mnohem větší zájem. Informace se předávají ústně, s větší či menší přesností, a tato primitivní informační síť je obdivuhodně vytížená a rychlá.

S předstíranou nepozorností k soukromé konverzaci se můžeme setkat spíše ve větších městech. Na venkově jen v hotelích a podobných zařízeních, kde je větší koncentrace cizinců...

Prsty ztuhly nad klávesami. Sybill šokované otevřela ústa a sledovala Phillipa, který se vynořil na balkoně a vstoupil dovnitř.

„Co...“

„Zámky na těchhle dveřích jsou pro smích,“ řekl jakoby nic. Přešel ke dveřím na chodbu, otevřel a vyzvedl si tam svůj košík. „Věděl jsem, že to můžu risknout. Ale tady se běžně moc nekrade. To taky můžeš připsat k těm svým poznámkám,“ doporučil a postavil na stůl vázu s růžemi.

„Tys vyšplhal po zdi?“ zírала na něho.

„Ale pěkně to tam fouká.“ Vytáhl z košíku první z lahví. „Dal bych si něco na zahřátí. Co ty?“

„Tys vyšplhal po zdi nahoru?“

„To už jsi říkala.“ Odborným pohybem otevřel víno.

„Nemůžeš se sem jen tak vlámat,“ rozhodila rukama, „a otvírat šampaňské.“

„Už se stalo.“ Nalil víno do sklenic a uvědomil si, že její úžas vůbec neškodí jeho ješitnosti. „Omlouvám se za dnešní ráno, Sybill.“ Podal jí sklenici. „Necítil jsem se dobře a vylil jsem si na tobě zlost.“

„Tak se mi omluvíš tím, že se mi vlámeš do pokoje?“

„Nic jsem nezlámal. A tys nešla otevřít. Jenže ty kytky tady chtěly být. A já taky. Smíříme se?“

Vyšplhal po balkonech. Něco tak bláznivě odvážného kvůli ní ještě nikdy nikdo neudělal. Zírala do těch jeho zlatých očí a cítila, jak roztává. „Mám práci.“

Usmál se, protože vycítil její náladu. Já mám kaviár.“

Zaklepala prsty na okraj stolu. „Květiny, šampaňské a kaviár. To se vždycky někam vloupeš takhle skvěle vybavený?“

„Jenom když se chci omluvit a vydat na milost krásné ženě. Máš pro mě trochu milosti, Sybill?“

„Snad ano. Nechtěla jsem ti ten telefonát zatajit, Phillipe.“

Já vím. Ale došlo mi to, až když mi to chtěl dnes ráno Cam natlouct do hlavy.“

„Cam?“ podivila se. „Ten mě přece nesnáší.“

„To není pravda. Dělal si o tebe starosti. Dokážu tě přesvědčit, aby sis udělala přestávku v práci?“

„Tak dobře.“ Sybill uložila poznámky do paměti počítače a přístroj vypnula. Jsem ráda, že už se na sebe nezlobíme. Všechno by bylo obtížnější. Viděla jsem se dnes se Sethem.“

„Slyšel jsem.“

Usrkla trochu vína. Jestlipak jste s bratry doma uklidili?“

Zatvářil se ublíženě. „Radši mi to nepřipomínej. Hotová noční můra.“ Vzal ji za ruku a stáhl ji k sobě na pohovku. „Pojďme mluvit o něčem příjemnějším. Viděl jsem kresbu Sethovy lodi, co jste spolu dělali.“

„On je vážně šikovný. Má smysl pro detail i pro perspektivu. A rád se učí něco nového.“

„Ukázal mi i tvůj obrázek našeho domu,“ Phil jí dolil sklenici, „jsi taky šikovná. Divím se, že sis nevybrala nějakou uměleckou profesi.“

Jako dítě jsem chodila na hodiny kreslení, hudby a tance, ale jen pro zábavu.“ Zabořila se do pohovky a vychutnávala výborné víno. „Stejně jsem vždycky směřovala k psychologii.“

„Vždycky?“

„Umění není pro lidi jako jsem já.“

„A proč?“

„Není to nic praktického. Říkals, že máš i kaviár?“ No prosím, jak se chytla. „Hmm.“ Vytáhl z koše krabičku a tousty. „A na co jsi hrála?“

„Na piano.“

„Fakt? Já taky.“ Usmál se. „To bychom si mohli dát duet. Naši nás vždycky vedli k hudbě. Všichni na něco hrajeme.“

„To je hezké.“

„A taky legrace. Často jsme v sobotu společně koncertovali.“

„Všichni společně? To je skvělé. Já jsem tak nerada hrála sama před lidmi. To člověk snadno něco splete.“

„A co by se stalo? Nikdo ti snad neufikne prst, když se jednou přehmátneš.“

„Jen moje matka by se zhrozila, a co hůř...“ Sybill se mračila do sklenky a pomalu ji odložila. Phil jí rychle dolil.

„Moje matka měla ráda klavír, proto jsem si ho asi taky vybral. Měl jsem ji moc rád. To všichni, ale pro mě představovala všechno laskavé, silné a správné, co na ženách je. Chtěl jsem, aby na mě byla pyšná, a udělal bych pro to všechno.“

„Většina lidí se celý život snaží získat uznání svých rodičů a jen málokdy se dočkají i toho, aby na ně byli rodiče pyšní.“ Vyznělo to hořce, a proto se Sybill raději pousmála. „Moc piju, stoupá mi to do hlavy.“

Záměrněji dolil sklenici. „Jsi mezi svými.“

„Přemíra pití – i když skvělého – vede k záhubě.“

„To musíš pít pravidelně,“ opravil ji. „Bylas vůbec někdy opilá, Sybill?“

„To ne.“

„Tak je nejvyšší čas.“ Přitukl si s ní. „Kdy jsi poprvé ochutnala šampaňské?“

„To už si nevzpomenu. Už jako děti jsme často dostávaly ředěné víno k jídlu, abychom se naučily rozeznávat kvalitní vína, správné sklenice a servírování. Už ve dvanácti jsem uměla zorganizovat formální večeři pro dvacet lidí.“

„Vážně?“

Lehce se zasmála. „To je přece důležité. Umíš si představit ten skandál, kdyby někdo popletl zasedací pořádek? Nebo nechal přinést horší víno k hlavnímu chodu? Pokažená reputace, večer v troskách! Tihle lidé by spíš snesli těžkou nudu než nekvalitní Merlot.“

„Muselas absolvovat hodně takových večeří?“

„Jistě. Sotva mi bylo šestnáct, uspořádala matka podobnou akci pro francouzského velvyslance a tam mě poprvé oficiálně uvedla do společnosti. Měla jsem z toho hrůzu.“

„Ještě jsi nebyla dost připravená?“

„To ne, celé hodiny jsem nacvičovala protokol. Prostě jsem se strašně styděla.“

„Opravdu?“ Tak mamka Crawfordová měla zase jednu pravdu.

„Bylo to hloupé, ale pokaždé, když jsem měla předstoupit před tolik lidí, celá jsem se rozklepala. Žila jsem v hrůze, že něco rozliju nebo něco nesprávného řeknu...“

„A řeklas to někdy rodičům?“

Mávla rukou, jako kdyby to byla pěkně nesmyslná otázka. „A k čemu? Stejně jsem musela dělat, co se ode mě čekalo.“

„Proč? To by tě jinak bili nebo zavřeli do komory?“

Jistěže ne. Byli by jen zklamaní, což je snad ještě horší. Ty pevně stažené rty a odsuzující pohledy, jako bych byla méněcenná. Bylo snazší to vydržet a časem si člověk zvykl.“

„Pozorovat, ale neúčastnit se,“ dodal šeptem.

„Na tom jsem si vlastně postavila kariéru. Možná jsem nesplnila očekávání, že budu sama pořádat podobné večeře a vychovávat párek dokonalých dětí,“ vysvětlovala důrazně, „ale aspoň jsem využila svého vzdělání a dělám práci, pro kterou se hodím víc. Došlo mi víno.“

„Radši trochu přibrzdi.“

„Proč?“ Zasmála se a otevřela druhou láhev. Jsem přece mezi svými, ne?“

Ale co, pomyslel si Phil. Chtěl se přece dostat pod tu její dokonalou slupku. A teď nemělo smysl couvat.

„Ale přece jen ses vdala,“ připomněl jí.

„Už jsem říkala, že to nebylo to pravé. Ani to ‚vhodné‘ manželství pro mé rodiče. Spíš jen taková rebelie. Hmmm.“ Vychutnávala víno a zašermovala sklenicí. „Původně jsem si měla vzít jednoho ze synů britského spolupracovníka mého otce.“

„Kterého?“

„To bylo fuk. Oba byli přijatelní. Vzdálení příbuzní samotné královny. Matka chtěla provdat dceru mezi smetánku. To měl být její triumf. Už od čtrnácti mě na to připravovala. V osmnácti jsem se měla s jedním z nich zasnoubit, ve dvaceti vdát, ve dvaadvaceti porodit první dítě... Všechno měla rozmyšlené.“

„A ty jsi nespolečila.“

„Ani jsem nedostala šanci. Asi bych se byla podvolila, protože jsem jí skoro nikdy nedokázala odporovat.“ Chvilí nad tím dumala a pak tu myšlenku spláchla dalším šampaňským. Jenže Gloria je svedla. Oba najednou. V hlavním salonu, zatímco rodiče byli někde na opeře. Asi na Vivaldim. To je fuk...“ Mávla rukou a znovu se napila. „Vrátili se a našli je tam. Následovala scéna. Připlížila jsem se dolů po schodech a něco z toho zahlédla. Byli nazí... teda ne mí rodiče.“

„Pochopitelně.“

„A taky něčím sjetí. Hodně se křičelo, oxfordská dvojčata prosila. Už jsem říkala, že šlo o dvojčata?“

„Ne.“

„Identická dvojčata. Dva bledí blondáci s velkou spodní čelistí. Gloria se o ně samozřejmě vůbec nezajímala. Udělala to naschvál, protože věděla, že je matka vybrala pro mě. Nenáviděla mě. Gloria, ne má matka.“

„A jak to dopadlo?“

„Poslali je domů s ostudou a Glorii potrestali. Ona jim to hned vrátila. Obvinila přítele mého otce, že ji znásilnil, což vedlo k další podobné scéně a jejímu útěku z domova. Pak byl život sice o něco klidnější, zato mí rodiče se mohli víc soustředit na mě. Ani nevím, proč ve mně viděli spíš svůj výtvar než dítě. Proč mě nemohli prostě

milovat. Ale...“ zase se opřela do pohovky, „...asi nejsem moc pomilováníhodná. Nikdo mě totiž nikdy nemiloval.“

Zabolelo ho u srdce, pro tu ženu i dívku. Odložil sklenici a vzal její tvář do dlaní. „To se pleteš.“

„Ne, ne.“ Její úsměv už byl nasáklý vínem. Jsem profesionál. O těchhle věcech něco vím. Moji rodiče mě nemilovali, Gloria rozhodně taky ne. Ani ten manžel, co se nepočítá, mě nemiloval. Dokonce jsem neměla ani žádnou oblíbenou služebnou, co se o nich píše v knihách, která by o mě alespoň předstírala větší zájem. Kdežto třeba tebe,“ pohládila ho volnou rukou po hrudi, „tebe musí mít rád každý. Ještě jsem se nemilovala opilá. Jaké myslíš, že to je?“

„Sybill.“ Zachytil její ruku, než ho mohla vydráždit. „Všichni tě prostě jen podceňovali. Tak to prosím nedělej sama sobě.“

„Phillipe.“ Naklonila se a chytila do zubů jeho spodní ret. „Než ses objevil ty, byl můj život jedna velká nuda. Když jsi mě poprvé políbil, hlava jako by mi uletěla. To se mi nikdy předtím nestalo. A když se mě dotkneš...“ pomalu si přitáhla jejich spojené ruce na prsa, „dostávám horečku, srdce mi buší a...vyšplhal jsi po balkonech.“ Její rty mu přejely po tváři. „A přinesl jsi růže. Tak jsi mě chtěl, nebo ne?“

„Ano, ale...“

„Tak si mě vezmi.“ Zaklonila hlavu, aby se mohla kochat pohledem do těch jeho nádherných očí. „Představ si, že tohle jsem ještě nikdy žádnému muži neřekla. Vezmi si mě, Phillipe,“ byla to prosba i příslib, „prostě ber.“

Prázdná sklenice jí vyklouzla z ruky. Objala ho a on neodolal. Položil ji na pohovku a vzal si, po čem toužil.

Tupá bolest hlavy bylo přesně to, co si zasloužila, uvědomila si Sybill, když se ji ráno pokoušela ztlumit pod horkou sprchou.

Už nikdy, přísahala si, nebude tolik pít.

Kéž by aspoň k té kocovině přibyla taky ztráta paměti. Ale bohužel si pamatovala všechno a přesně. Kolik toho jen na sebe vybreptala. Takové ponižující osobní věci, které se neodvažovala říkat v duchu ani sama sobě.

A teď se mu bude muset podívat do tváře. I přesto, že si dovolila být do něho zoufale a beznadějně zamilovaná.

Jak se jí mohlo něco tak nerozumného a nebezpečného stát?

Prostě neuvažovala jasně. Nechala se rychle ovládnout city, že zapomněla na odstup a zdravý rozum.

Až bude kolem Setha všechno vyřízeno, udělá nejlíp, když odtud rychle zmizí co nejdál. Vrátí se do New Yorku ke svým každodenním povinnostem, třebaže se jí teď zdály nesmírně nudné.

Dlouho si rozčesávala mokré vlasy, natírala obličej krémem a urovnávala župan, než se odhodlala vyjít z koupelny. Phillip právě rozléval objednanou kávu.

„Napadlo mě, že by ti kafe prospělo.“

„Hm, díky.“ Snažila se nevšímat si prázdných lahví a oblečení poházeného všude kolem.

„Vzala sis aspirin?“

„Ano, bude to dobré.“ Opatrně se posadila. Věděla dobře, že s kruhy pod očima vypadá hrozně. Vždyť měla dost času se prohlédnout v zrcadle.

Když se teď dívala na Phillipa, uvědomila si, jak dobře vypadá.

Upíjela kávu a přemýšlela. Kolikrát jí včera vlastně dolil skleničku? A kolikrát si dolil svoji? Moc rovnoměrněji to nepřipadlo.

Teď si zvesela mazal chleba tlustě marmeládou, zatímco jí se při pomyslení na jídlo zvedal žaludek.

„Jsi nějak hladový,“ řekla sladce.

„Jako vlk.“ Nadzvedl poklop nad míchanými vajíčky. „Taky bys měla něco sníst.“

To radši umře. „A spal jsi dobře?“

„Jo.“

„Takže jsi dneska ráno jako rybička.“

Zachytil její tón a přimhouřil oči. Nechtěl na ni spěchat. Doufal, že si s ní promluví, až se trochu zotaví. Ale zdálo se, že se dala dohromady docela rychle.

„Taky jsem toho vypil mnohem méně než ty,“ ozval se.

„Tys mě totiž opil. Záměrně. Vplížil ses ke mně a začal mě nalévat šampaňským.“

„Určitě jsem ti ho násilím nelil do krku.“

„Pod záminkou, že se omluvíš,“ ruce se jí začaly třást, a tak kávu raději odložila na stůl, „sis chtěl šampaňským usnadnit cestu do mé postele.“

„Sex jsi navrhla ty,“ připomněl jí dotčeně. Já jsem si chtěl promluvit. Ale je fakt, že jsem z tebe dostal víc, když jsi byla pod parou.“ A nehodlal se za to omlouvat.

„Dostal ze mě víc,“ zašeptala a pomalu se postavila.

„Chtěl jsem vědět, kdo vlastnějš. Mám na to právo.“

„Ty... tys to plánoval. Chtěl ses šťourat v mém soukromém životě.“

„Záleží mi na tobě.“ Přistoupil k ní, ale plácla ho po ruce.

„Mlč. Už ti na to znova nenaletím.“ Je to tak. A teď o tobě přece jen vím o něco víc. A víc ti rozumím. Co je na tom špatného, Sybill?“ „Podvedl jsi mě.“

„Třeba.“ Chytil ji za ruce a nepustil, když se chtěla vyškubnout. „Ale počkej – tys měla na rozdíl ode mě v dětství všechno. Začala jsi mě snad brát jinak, když ses dověděla, že jsem žil na ulici?“

„Ne, ale to s tím nemá co dělat.“

„Mě taky nikdo nemiloval,“ pokračoval. „Až do dvanácti let. Takže znám obě strany mince. Myslíš, že já tě беру jinak, když vím, jakýs měla život?“

„Nechci to znova rozebírat.“

„Nedá se nic dělat, Sybill, něco k tobě cítím.“ Přitáhl si ji blíž a znova ji vroucně políbil. „Možná ještě nevím, co s tím, ale je to tak. Tys moje jizvy viděla. Proč bych nemohl vidět já ty tvoje?“

Zase po něm zatoužila. Mohla si položit hlavu na jeho rameno, jen kdyby to dokázala.

„Není proč mě litovat.“

„Ale jdi.“ Tentokrát ji políbil zlehka. Jistěže je. Ale máš můj obdiv za to, cos i přes to všechno dokázala.“

„Moc jsem toho vypila,“ řekla rychle, „moji rodiče museli vypadat jak bezcitná monstra.“

„Řekl ti snad aspoň jeden z nich, že tě má rád?“

Vzdychla si. „Naše rodina je poněkud klidnější. Ne každý ukazuje tolik své city jako třeba vy...“ Zmlkla, protože si uvědomila, jak se začíná zuřivě obhajovat. Proč vlastně a před kým?

„Ne,“ řekla po pravdě, „nikdy to neřekli. Ani mně, ani Glorii. A každý poctivý psycholog by musel uznat, že jsme na takové tíživé a zavazující prostředí reagovaly extrémním chováním. Gloria se vzpouzela, aby na sebe upozornila. Já jsem se přizpůsobila, abych se jim zalíbila. Ona si spojila sex s mocí a začala si představovat, že po ní touží důležití muži, včetně jejích zákonných a biologických otců. Já jsem se zase vyhýbala intimnímu životu ze strachu z odmítnutí a začala studovat lidské chování, abych lidské city pochopila, ale nemusela je prožívat. Je tohle dost upřímné?“

Jenom bych dodal, že ona se rozhodla ubližovat, kdežto ty ses snažila nebýt ublížená.“

„To je pravda.“

„Ale přece jen jsi to nakonec riskla. Se Sethem. A taky se mnou.“
Dotkl se její tváře. „Ale já ti ublížit nechci, Sybill.“

Už je dost pozdě, aby se tomu dalo zabránit, pomyslela si. Uvolnila se ale natolik, že si položila hlavu na jeho rameno. A rozhodně nemusela prosit, aby ji pevně objal. „Tak uvidíme, co bude dál,“ zašeptala.

DVACET

Strach je běžný lidský pocit, psala Sybill. A je stejně tak těžké ho analyzovat jako lásku, nenávist, touhu, vášeň. City nepatří právě do mého oboru a prototypy chování je mnohem snazší popsat než lidské emoce. Bohužel. Bojím se.

Jsem dospělá, rozumná žena a bojím se zvednout sluchátko, abych zavolala své matce.

Ještě před pár dny bych to nenazvala strachem, ale pouhou nechutí. Tvrdila bych, že to bude prostě zbytečné a neúčinné.

Fred pár dny bych rovněž řekla, že můj vztah k Sethovi vyvěrá čistě ze smyslu pro morálku a rodinné povinnosti.

Také jsem odmítala připustit, že Quinnovým závidím jejich hlučnou, nedisciplinovanou rodinu a že do ní toužím patřit, i když je to nemožné.

Před pár dny jsem popírala hloubku a význam svých citů k Phillipovi. Myslela jsem, že láska nemůže přijít tak rychle a s

takovou silou. Vysvětlovala jsem ji přitažlivostí a fyzickou touhou. Je snazší něco popírat než něčemu čelit. Bojím se lásky, toho, co vyžaduje a bere, a hlavně toho, že nebude opětovaná.

Ale jsem schopná pochopit, že náš vztah má své meze. Oba jsme dospělí a máme každý svůj život a své plány. I tak jsem za setkání s ním vděčná. Mnohé jsem pochopila, dokonce i sama o sobě. Myslím, že už nikdy nebudu stejná jako dřív. Alespoň se vynasnažím.

Phillip dnes volal z Baltimoru a měl velkou radost z jednání s pojišťovnou. Prý jim celé měsíce odmítala vyplatit životní pojistku za Raymonda Quinna pro podezření, že spáchal sebevraždu.

Teprve dnes jsem pochopila, jak to pro jejich rodinu bylo důležité. Ne kvůli penězům, samozřejmě, ale proto, že toužili očistit jméno svého otce. Já sama jsem sebevraždu nikdy nepovažovala za zbabělý čin. Jednou jsem o ní také uvažovala nad dopisem na rozloučenou a hrstí pilulek. Pak jsem to vzdala, abych své rodině nezpůsobila nepříjemnosti.

Nezní to hořce? Neměla jsem ani tušení, kolik hořkosti se ve mně skrývalo.

Jenže Quinnovi brali sebevraždu jako sobectví a zbabělost. Odmítali připustit, že by člověk, kterého tak milovali, mohl něco takového udělat. Ted' se zdá, že svou bitvu konečně vyhrají.

Pojišťovna navrhla kompromis a moje prohlášení tomu prý napomohlo. Quinnovi se s tím jistě nesmíří, a jak řekl Phillip, budou prosazovat řešení typu „všechno, nebo nic“, a zdá se, že brzy dosáhnou svého.

Jsem ráda. Ačkoli jsem se s Rayem a Stellou nikdy nemohla setkat, myslím, že jsem je skrze jejich děti měla možnost poznat. Profesor Quinn si zaslouží odpočívat v pokoji, stejně jako Seth vyrůstat v rodině, která o něho bude s láskou pečovat.

A já můžu udělat něco, co mu takový život pomůže zajistit. Musím vyřídit ten telefonát, i když se mi ruce chvějí jen při tom pomyšlení. Jsem zbabělec. Ne, Seth by řekl „posera“, což je ještě horší.

Mám z ní hrůzu. Tak, a je to tu černé na bílém. Mám hrůzu ze své matky. Nikdy na mě nezvedla ruku ani nekřičela, jen mě tiše deformovala. A já se nebránila.

A otec? Ten si mě kvůli své důležitosti ani pořádně nevšiml.

Ale jistě, teď vyplouvá na povrch i spousta skrytého hněvu.

Můžu jí zavolat. Použiju všechno, co mě naučila, abych z ní dostala to prohlášení. Jsem uznávaná vědecká pracovnice a veřejně známá osoba. Pokusím se ji přesvědčit, že jsem schopná všechno zveřejnit, pokud nesepíše vysvětlující dopis o Gloriiině pravém otci a nepotvrdí, že se s ní Ray pokusil několikrát zkontaktovat. Nikdy mi to neodpustí, ale udělá to.

Musím jen zvednout sluchátko a udělat pro Setha něco, co mu už léta dlužím. Pomohu mu získat domov, rodinu a pocit, že se už nemusí ničeho zlého obávat.

„Bestie těžká,“ ulevil si Phillip a otřel si hřbetem ruky čelo. Přitom si rozmázl krev z ošklivého, ale mělkého škrábance. Všichni tři zírali na loď, kterou právě s námahou obrátili.

„Ale krásná,“ prohlásil Cam. Měli za sebou další fázi stavby, další velký kus práce. Pro firmu Quinnovy lodě to znamenalo velký úspěch. Vznikala tu druhá kvalitní loď.

„Má fajnovou linii,“ uznal Ethan a šlachovitou rukou přejel po spodní půlce pláště.

„Až mi začne připadat i sexy,“ prohodil Cam, „pomažu rychle domů ke své ženě.“

„No, já půjdu na chvíli do kanceláře papírovat. Je na čase zkásnout tvého kámoše závodníka o nějakou zálohu.“

„Už jsi nám vypsal výplatní šeky?“ zeptal se Ethan. Jo.“

„A sobě taky?“ Já ho ne...“

„Nepotřebuju,“ dokončil Cameron. „Tak si ho pěkně vezmi a kup té své sexy slečně třeba bublinky. Nebo to třeba prohraj v ruletě, ale tenhle týden si ho vezmi. Musíme to přece oslavit.“

„Tak dobře.“

„Pojišťovna to brzy vzdá a my vyhrájeme,“ dodal Cam.

„Lidi už začínaj mluvit jinak,“ Ethan smetl z lodi vrstvu pilin, „i ty, co rádi uvěřili lžím. A ty ses o to z nás zasloužil nejvíc, Phile.“

„To jen proto, že vy dva byste se s právníkem nevydrželi dohadovat. Ethan by po pěti minutách usnul a Cam by mu nejspíš dal pěstí.“

„Možná,“ zubil se Cam, „ale zase ses tím telefonováním a faxováním vyhnul pořádné práci. Jsi prostě sekretářka, jenže bez skvělých nohou a zadku.“

„Ty jsi normální šovinista, protože já mám skvělé nohy a zadek.“

„Fakt? Tak ukaž!“ Skočil po Philovi a srazil ho na ten skvělý zadek. Blázen se okamžitě probral ze spánku vedle hromady dřeva a připojil se k nim.

„Bože, ty jsi ale cvok!“ Phil se tak smál, že se nemohl bránit. „Slez ze mě, ty pako.“

„Pomoz mi s ním, Ethane,“ šklebil se Cam a jednou rukou odháněl Blázna, který mu olizoval tvář. „No tak,“ naléhal, když Ethan jen zavrtěl hlavou. „Kdys naposled někomu stáhl kalhoty?“

„To už je dávno,“ zavzpomínal Ethan, zatímco se Phil urputně vzpouzel. „Naposled asi mladýmu Crawfordovi na večírku před jeho svatbou.“

„No, tak to už bude deset let.“ Cam zavrčel, když ho Phil málem srazil dolů. „Honem, poslední dobou mu nějak narostly svaly a taky je úskočnej.“

„Tak snad jen kvůli starým časům.“ Ethan se přece jen dostal do nálady. Odrazil několik kopanců a chytil Phila pevně za pásek.

„Promiňte,“ vypravila ze sebe Sybill, která se náhle objevila ve vratech stodoly a zírala na bratry Quinnovy, kteří drželi Phila na podlaze a... Co se to vlastně pokoušeli udělat?

„Ahoj,“ zasmál se na ni Cam a jen tak tak že nedostal pěstí do nosu. „Nechceš nám pomoci? Snažíme se ho svlíknout z kalhot, protože se vytahoval svým zadkem.“

„Já... hmmm...“

„Pusť ho, Came, přivádíš ji do rozpaků.“

„Krucí, ona už jeho zadek přece viděla.“ Ale bez Ethanovy pomoci to buď musel vzdát, nebo si nechat nařezat. Zvolil to první, i když tím končila legrace. „Dokončíme to později.“

„Mí bratři nějak zapomněli, že už máme po střední škole.“ Phil se postavil a oprášil si kalhoty. „Nějak se dostali do ráže, protože už jsme obrátili loď.“

„Jé,“ Sybill si konečně všimla jejich díla, „to je ale pokrok.“

„Ale ještě hodně práce zbývá.“ Ethan si představil budoucí plachetnici. „Paluba, kajuta, můstek, podpalubí. Ten člověk z toho chce mít málem hotel.“

„Když je ochotnej si ho zaplatit.“ Phil přistoupil k Sybill a pohladil ji po vlasech. „Včera jsem se za tebou už nedostal, protože jsem dorazil strašně moc pozdě, nezlob se.“

„To nic, já vím, žes měl jednání s právníkem.“ Přehodila si kabelku do druhé ruky. „Vlastně pro vás mám taky něco užitečného...“

Vytáhla velkou obálku. „To je prohlášení mojí matky. Ve dvou kopiích a notářsky ověřené. Čekala jsem, dokud to nepřijde, abych si byla jistá, že tam...“

„Co se děje?“ chtěl vědět Cam, když Phil zběžně pročítal strojem psané listiny.

„Potvrzuje, že Gloria je Rayova dcera. Že si toho nebyl vědom a později se s Barbarou Griffinovou pokoušel spojit. Je tu jeho dopis z ledna, kde jí píše o Sethovi, a Gloriiin souhlas s převzetím do péče.“

„Přečetla jsem si dopis vašeho otce,“ řekla Sybill, „snad vám to nevádí. Pokud se na mou matku zlobil, není to z něho poznat. Chtěl pouze potvrdit, že je pravda, co říkala Gloria. O Seta by se postaral v každém případě, chtěl se jen dovědět rodinné souvislosti. Člověk, který měl takovou starost o dítě, by si jen těžko vzal život. Byl připravený mu ještě mnoho dát. Je mi to líto.“

„Potřebuje dostat šanci a možnost výběru,“ četl Ethan, když mu Phil dopis podal, a pocítil dojetí. „Glorii už jsem to nabídnout nemohl, pokud je to moje dcera, ale jsem rozhodnutý to udělat pro Seta, ať už je to můj biologický vnuk, nebo ne.“ To je přesně on. Seth by si to měl přečíst.“

„A jak to, že s tím matka vůbec souhlasila, Sybill?“

„Přesvědčila jsem ji, že je to v nejlepším zájmu všech zúčastněných.“

„Ne, ne.“ Vzal ji za bradu. „V tom bude určitě něco jiného.“

„Slíbila jsem jí, že se to nikdo nedoví.“ Pak se přece jen nervózně ošila a vydechla. „Ne, pohrozila jsem jí, že na základě toho příběhu napíšu knihu, jestli mi to prohlášení nepošle.“

„To je vydírání,“ zasmál se Phillip obdivně. „Dala jsem jí na vybranou. A vybrala si tohle.“

„Asi to pro tebe bylo těžké.“

„Ale nutné.“

Phil jí něžně pohladil po tvářích. Jsi dobrá a moc statečná.“

Zavřela oči. „Ano, bylo to těžké. Oba se na mě moc zlobí. Možná mi neodpustí. Oni neumějí moc odpouštět.“

„A taky si tě nezaslouží.“

„Jenže Seth si zaslouží vás, takže...“ To už ji Phil políbil na rty.

„Tak fajn, uхни.“ Cam nabral Phila loktem a uchopil Sybill za ramena. „Moc dobře jsi to provedla,“ řekl a rázně ji políbil, až překvapeně zamrkala.

„Ó,“ vydechla.

„Jsi na radě,“ prohlásil Cam a jemně Sybill postrčil k Ethanovi.

„Moji rodiče by na tebe byli hrdí.“ Políbil ji také a pak ji poplácal po rameni, protože se jí v očích objevily slzy.

„To ne, ať to nedělá, Phile.“ Cam ji předal zpátky Phillipovi. „V loděnici se brečet nesmí.“

„Cam nemá rád, když ženy pláčou.“

„Já nepláču.“

„To říkají všichni, ale žádná to nemyslí vážně,“ mumlal Cam. „Ven, ven, tady se plakat nebude. To je nový nařízení.“

Phil ji s úsměvem odváděl pryč. „Pojďme, stejně bych s tebou chtěl být chvíli sám.“

„Já nebrečím. Jen mě překvapilo, že tví bratři... Je hezké, když ti dá někdo najevo, že si tě váží.“

„Já si tě taky vážím,“ přitáhl si ji blíž, „a můžu na tobě oči nechat.“

„To je moc prima. Už jsem mluvila s Annou i s vaším právníkem. Oba si myslí, že ten papír pomůže prosadit Sethovo trvalé opatrovnictví už do týdne.“

„Tak rychle?“

„Už tomu nic nestojí v cestě. Vy tři jste legálně synové profesora Quinna. Seth je jeho vnuk. Jeho matka písemně souhlasila s převzetím Setha do Rayovy péče. Sethovi je jedenáct a v tom věku

už se k jeho přání také přihlíží. Anna chce žádat o slyšení u soudu už za týden.“

„To je zvláštní, že to všechno najednou vychází.“

„Ano.“ Vzhledla, protože jim nad hlavami přelétalo hejno hus. Nové roční období přichází, uvědomila si. „Chtěla jsem zajít ke škole a některé ty zprávy mu sama povědět.“

„Hm, máš to dobře načasované.“

„Plánovat jsem vždycky uměla.“

„A co takhle naplánovat malou rodinnou oslavu na dnešní večer?“

„Dobře. Já ho pak přivedu.“

„Fajn, ještě moment.“ Zašel do stodoly a za chvíli se vrátil s nadšeným Bláznem na vodítku. „Pes by se taky potřeboval proběhnout.“

„No, já nevím...“

„Cestu zná. Stačí ho jen držet za tenhle konec,“ řekl a vložil jí vodítko do dlaně. Pak se pobaveně díval, jak v hrůze vytřeštila oči, když Blázen vyrazil kupředu a vlekl ji za sebou. „Zkus křičet ‚k noze‘. Ono to nepomůže, ale aspoň se bude zdát, že víš, co děláš.“

„To není legrace,“ zamumlala a podivně klopýtala za Bláznem. „Pomalů, prosím. K noze. Panebože!“

Pes nejenže zpomalil, ale dokonce se zastavil u prvního většího keře, a než pochopila, že ji tím roštím neprotáhne, zvedl nožičku.

Pokud dobře počítala, zastavil se cestou ke škole ještě osmkrát, ale to už zahlédla školní autobusy. „Co to máš za močový měchýř, prosím tě?“ zeptala se. Pak s nadějí vyhlížela Setha a snažila se psa udržet, aby nevběhl přímo do davu malých dětí. „No, tak sedni. Ještě bys mohl někoho pokousat.“

Blázen se na ni podíval, jako by říkal: To jsou nápady. Ale seděl a rytmicky jí ocasem plácal do bot. „Už brzy se dočkáš,“ promluvila, ale vzápětí vyjekla, protože pes spatřil Setha první a prudce vyrazil.

„Ne, ne, ne,“ lapala Sybill po dechu a vlála za psem. Seth také radostně vykřikl a běžel jim naproti, jako by štěně celé roky nesměl vidět.

„Ahoj!“ Seth se rozesmál, protože pes mu na pozdrav radostně olízal tvář. Jak se máš, kámo? Hodnej. Hodnej pes.“ Pak se se zájmem podíval na Sybill. „Ahoj.“

„Nazdar. Tady máš.“ Vtiskla mu vodítko do ruky „Ale moc mu to neříká.“

„Nějak jsme chůzi na vodítku ještě nenacvičili.“

„Neříkej,“ usmála se na něho i na Dannyho s Willem, kteří se právě objevili. „Myslela jsem, že tě doprovodím k loděnici a něco ti povím.“

„Dobře.“

Záměrně ustoupila Bláznovi z cesty, ale okamžitě se zase vrátila, protože u chodníku zaskřípěly brzdy jasně červeného sportovního vozu. Než mohla upozornit řidiče, že je ve školní zóně, spatřila vedle něho Glorii.

Instinktivně si stoupla před chlapce a držela ho za svými zády.

„Tak, tak, tak,“ našpulila Gloria rty a prohlížela si je z okénka.

„Sežeň rychle bráchy,“ nařídila Sethovi, „hned!“

Ale nemohl se pohnout. Strachem docela zkameněl a zíral před sebe. „Já s ní nepojedu. Nepojedu. Ne.“

„Ne, nepojedeš.“ Uchopila ho Sybill pevně za ruku. „Danny, Wille, utíkejte rychle do loděnice. Řekněte Quinnům, že je potřebujeme. Honem!“

Zaslechla dupání tenisek, ale neotočila se. Nespouštěla oči ze své sestry, která už vystupovala z auta.

„Nazdar, hošane. Chyběla jsem ti?“

„Co tady chceš, Glorie?“

„Všechno, co můžu dostat.“ Zabořila si pěst do boku v ostře rudých džínách a mrkla na Setha. „Nechceš se projet v autě, zlato? Máme toho hodně co dohánět.“

„Nikam s tebou nepojedu.“ Zalitoval, že neutekl. V lese měl připravené místo, kde se mohl vždycky schovat. Ale bylo pozdě. „Nikdy už s tebou nepojedu.“

„Ty uděláš, co ti řeknu!“ vykřikla vztekle a vyrazila k němu. Blázen poprvé v životě vycenil zuby a zuřivě zavrčel. „Zavolej si toho pitomýho psa.“

„Ne,“ řekla Sybill tiše a pocítila k Bláznovi vděčnost. „Radši zůstaň, kde jsi, Glorie. Pokouše tě.“ Sybill se zadívala na auto a muže oblečeného v kůži, který bubnoval prsty do volantu v rytmu rádia. „Zdá se, že si nežiješ tak zle.“

„Jo, Pete je dobřej. Jsme na cestě do Kalifornie. Má styky, víš? Jen potřebuju prachy.“

„Tady žádné nedostaneš.“

Gloria vytáhla cigaretu, usmála se na Sybill a zapálila si. „Hele, já kluka nechci, ale když to jinak nejde, na chvíli ho odvezu. Quinnové ho vyplatěj zpátky a všichni budou spokojený. Ale jestli mi chceš překážet, Syb, budu muset říct Petovi, ať vystoupí z auta.“

Blázen nepřestával vrčet a Sybill jen povytáhla obočí. „Tak dělej. Zkus to.“

„Chci jen to, na co mám nárok, sakra.“

„Dostalas víc, než na co bys měla nárok za celý život.“

„Kecy! To tys mi všechno sebrala. Perfektní dceruška. Nenávidím to tvoje chování. Vždycky jsem tě nenáviděla.“ Popadla Sybill za klopy saka a syčela jí přímo do tváře. „Přeju si, abys chcípla.“

„Já to vím. A teď dej ty ruce pryč.“

„Ty bys mě snad chtěla zastavit?“ Se smíchem postrčila Sybill o krok dozadu. „Na to nemáš dost kuráže. Nikdys neměla. Pěkně mi dáš, co chci, jako vždycky. Ať ten pes sakra ztichne!“ rozkřikla se na Setha, protože

Blázen se zmítal na vodítku a divoce po ní rafal. „Umlč ho a koukej mazat do auta, než ti...“

Sybill si neuvědomovala, že jí ruka vylétla vzhůru. Cítila jen, jak jí ztuhly svaly a zaplavil hněv. Pak už Gloria ležela na zemi a šokované na ni zírala.

„Ty koukej mazat do toho svýho auta,“ řekla ledově a na džíp, který právě zabrzdil u chodníku, se ani nepodívala. Ani nemrkla, když Blázen s děsivým chroptěním táhl Setha blíž k ženě na zemi. „Jed' do Kalifornie nebo třeba do pekla, ale od toho chlapce se drž, co nejdál můžeš. A hlavně se drž co nejdál ode mě. Vy se do toho nepleťte,“ křikla na Phila a jeho bratry, kteří vyskočili z vozu.

„Vlez do toho auta a vypadni odsud, Glorie, nebo ti hned tady splatím všechno, cos provedla Sethovi. I to, cos provedla mně. Zvedni se a zmiz, jinak si tě vyzvednou policajti za porušení podmínek kauce. A když se k tomu přidá žaloba za týrání a

zneužívání dítěte, zbyde z tebe dost málo, co by ještě mohli zavřít do cely.“

Když se Gloria nehýbala, Sybill se k ní natáhla a silou, kterou může zrodit jen vztek, ji zvedla na nohy. „Vlez do toho auta, povídám, a k Sethovi už se nepřibližuj. Přese mě se nedostaneš, Glorie, to ti přísahám.“

„Já ho stejně nechci. Jde mi jenom o prachy.“

„Máš smůlu. A za pár sekund se na tebe vrhne nejen ten pes, ale i Quinnovi. Chceš to riskovat?“

„Glorie, jdeš, nebo co?“ zavolal řidič červeného auta a odhodil cigaretu. „Nehodlám v tomhle Zapadákově trávit celý den.“

„Už jdu.“ Pohodila hlavou. „S tebou to kluk teda chytne. Stejně jsem ho musela furt vláčet za sebou a jen mi kazil plány. V L. A. to pořádně roztočíme. Od tebe už nechci nic.“

„Fajn,“ zašeptala Sybill, když Gloria nasedala do vozu, „protože ode mě už nikdy nic nedostaneš.“

„Tys jí dala do zubů.“ Seth se ani netrásl, ani nebyl bledý ve tváři. Zatímco červený sporták mizel v dálce, s obdivem a úžasem si Sybill prohlížel. „Srazilas ji na zem.“

„Už to tak vypadá. Jsi v pořádku?“

„Nestihla se na mě ani pořádně podívat, neboj. Blázen ji chtěl pokousat.“

„Taky je to úžasný pes.“ Když na ni teď vyskočil, zabořila mu tvář vděčně do krku. „Dokonalý pes.“

„Ale tys jí jednu vrazila. Sybill ji srazila na prdel,“ volal Seth na Phila a bratry, kteří přišli blíž.

„Viděl jsem.“ Phil pohladil Sybill po tváři. „Slušný výkon, teto. Jak se cítíš?“

„Cítím se... fajn,“ uvědomila si. Žádná úzkost, mrazení ani hlavobol. „Cítím se prostě fajn.“ Vtom překvapeně zamrkala, protože ji Seth pevně objal kolem pasu.

„Bylas skvělá. Ona už se nikdy nevrátí. Vyděsilas ji k smrti.“

Bublavě se rozesmála a pak Sethovi zabořila tvář do vlasů. „Teď je konečně všechno, jak má být.“

„Jdeme domů.“ Phillip ji vzal kolem ramen. „Pojďme všichni domů.“

„Tuhle historku bude vyprávět ještě celé týdny,“ řekl Phillip.
„Možná měsíce.“

„Už teď to pěkně nafukuje.“ Sybill s neuvěřitelným klidem na duši brouzdala s Philem kolem vody, zatímco hrdinský Blázen pobíhal po dvoře se Simonem. „Za chvíli bude tvrdit, že jsem ji ztloukla do krve, kterou pak Blázen slízal z chodníku.“

„Nezdá se, že by tě to nějak vyděsilo.“

„Ještě jsem nikoho neuhodila. A taky jsem nikdy tak netrvala na svém. Asi jsem to dnes udělala nejen pro Setha, ale i pro sebe. Ona už se vážně nevrátí, Phillipe. Ví, že prohrála.“

„A Seth se jí už nikdy nebude bát.“

„Je tu doma. Tohle je moc krásné místo.“ Sybill se zatočila dokola, aby obsáhla dům, setmělé lesy i mořskou hladinu. „V New Yorku se mi po tom bude moc stýskat.“

„Ještě tady přece zůstaneš, ne?“

„Vlastně jsem měla v plánu odjet už po soudním slyšení příští týden.“ Musí se vrátit ke svému životu, uvažovala. Tady by se její citový zmatek jen prohluboval.

„Počkej. Proč?“

„Mám tam práci.“

„Pracuješ přece tady.“ Kde se vzala ta panika v jeho hlase? přemýšlel.

„Mám schůzku se svým nakladatelem, kterou jsem prozatím odkládala. Musím zpátky. V hotelu nemůžu bydlet věčně a Seth už bude mít klid.“

„On tě taky potřebuje. On...“

„Přijedu ho navštívit. A doufám, že ho občas taky pustíte za mnou.“ Už měla všechno promyšlené a s úsměvem se k Philovi obrátila. „Slíbila jsem mu, že ho na jaře vezmu na zápas Yankees.“

Jako by už bylo všechno vyřízené, přemýšlel polekaně. Jako by už byla napůl pryč. „Tys s ním o tom mluvila?“

„Ano, chtěla jsem, aby to věděl předem.“

„A mně to dáváš vědět takhle?“ vykřikl. „Bylo to fajn, hochu, tak nashle?“

„Asi ti nerozumím.“

„Není čemu rozumět.“ Poodešel stranou. Chtěl přece zpátky svůj život, nebo ne? Tak teď dostal šanci. Konec komplikací. Stačilo jí popřát všechno dobré a zamávat na rozloučenou. „Tohle jsem chtěl. Tohle je to, co jsem chtěl.“

„Prosím?“

„Nic jiného nehledám. Oba to víme.“ Prudce se k ní otočil a v očích se mu zablýsklo. Je to tak?“

„Nechápu.“

„Ty máš svůj život, já mám svůj. Prostě plujeme s proudem a dostali jsme se až sem. Je čas vylézt z vody.“

Ne, uvědomila si, opravdu mu nerozuměla. „Ano.“

„Tak dobře.“ Pomalu se vracel k ní. Poslední slunce jí pozlacovalo vlasy, odráželo se v těch neskutečně jasných očích a vykreslovalo stíny na její tváři. „Ne,“ slyšel se říkat.

„Co ne?“

„Minutku, ještě minutku.“ Znovu odešel, tentokrát až na samý okraj vody, kde se zastavil a zíral dolů jako před skokem. „Co je špatného na Baltimoru?“

„Na Baltimoru? Nic.“

„Jsou tam muzea, dobré restaurace, divadla...“

„Je to moc pěkné město,“ řekla Sybill opatrně.

„Tak proč bys nemohla pracovat tam? A když budeš mít nějakou schůzku v New Yorku, skočíš do letadla nebo do vlaku. Kruci, vždyť i autem se tam dojede za necelé čtyři hodiny.“

„To asi ano. Ale jestli mi navrhuješ, abych se přestěhovala do Baltimoru...“

„Je to dobrý nápad. Pořád budeš bydlet ve městě a přitom můžeš navštívit Seta, kdy tě napadne.“

Anebo tebe, pomyslela si, a zatoužila po takovém životě. Jenomže takhle by pokračovat nemohla, uvědomila si. „To prostě není praktické, Phillipe.“

„Ale jistěže je.“ Obrátil se a znovu se vydal směrem k ní. „Nepraktické by bylo vracet se do New Yorku. Nefungovalo by to.“

„Nemá cenu to teď rozebírat.“

„A ty myslíš, že je to pro mě snadné?“ vybuchl. „Já tady zůstat musím! Mám tu závazky, povinnosti a to nemluvím o kořenech. Já nemám na vybranou. Proč se nemůžeš přizpůsobit ty?“

„Nerozumím.“

„Čemu nerozumíš, krucinál?“ Vzal ji za ramena a krátce s ní zatřásl. „Co nechápeš? Já tě miluju. Nečekej, že tě jen tak nechám odejít. Musíš zůstat tady. K čertu s mým a tvým životem. Mojí a tvojí rodinou. Já bych chtěl *náš* život. *Naši* rodinu.“

Zírala na něho a srdce slyšela bít ve své hlavě. „Cože?“

„Slyšelas dobře.“

„Řekl jsi... že mě miluješ. To myslíš vážně?“

„Ne, lžu.“

„Já... Dneska jsem už jedné osobě pěstí dala. Klidně to udělám znova.“ Vtom pochopila, že může opravdu cokoli. Nezáleželo na tom, jestli se právě tvářil zuřivě a zarýval jí prsty do ramen. Ona ho zvládne. Zvládne cokoli.

„Jestli to myslíš vážně,“ řekla s klidem v hlase, „tak to řekni ještě jednou. Nikdy dřív jsem to neslyšela.“

Já tě miluju.“ Trochu se uklidnil a lehce ji políbil na čelo. „A moc tě chci.“ Pak na oba spánky. „Chci, abys se mnou zůstala.“ Na ústa. „Dej mi trochu víc času, abych ti dokázal, že nám to spolu půjde.“

„Já vím, že půjde. A taky to chci.“ Vzdychla si, ale potlačila touhu zavřít oči. Chtěla si zapamatovat tuhle chvíli – jeho tvář, narůžovělé nebe, západ slunce a hejno ptáků nad nimi. „Miluju tě. Bála jsem se to říct. Ani nevím proč. Teď už nemám strach z ničeho. Chceš se mě zeptat, jestli si tě vezmu?“

„Právě jsem se snažil k tomu dobrat.“ Najednou jí stáhl z vlasů jednoduchou bílou stužku a hodil ji přes rameno. „Chtěl bych se dotýkat tvých vlasů.“ Zabořil prsty do té husté hnědé hřívy. „Celý život jsem se přesvědčoval, že tohle nikdy neudělám, protože neexistuje žena, která by mě k tomu přiměla, kterou bych tolik chtěl a potřeboval. Mýlil jsem se. Jednu jsem našel. Tu svoji. Vezmi si mě, Sybill.“

„A já jsem si celý život myslela, že se nikdy nenajde muž, který by mě tolik chtěl a na kterém by mi tak záleželo. Spletla jsem se. Našla jsem tebe. Vezmi si mě, Phillipe, a co nejdřív.“

„Co třeba příští sobotu?“

„Ó.“ Směsice krásných pocitů ji celou zaplavila. „Ano!“ vykřikla a vrhla se mu do náruče.

Zatočil s ní dokola a jen na okamžik, na zlomek vteřiny měl dojem, že na molu zahlédl dvě postavy. Muže s bílými vlasy a jasně modrýma očima a ženu s pihovatými tvářemi a rudými kudrnami vlajícími ve větru. Drželi se za ruce. Byli tam a pak zase nebyli.

„Tohle se počítá,“ zašeptal Phillip a přitiskl si Sybill co nejblíže k sobě. „Tohle už se opravdu počítá.“

